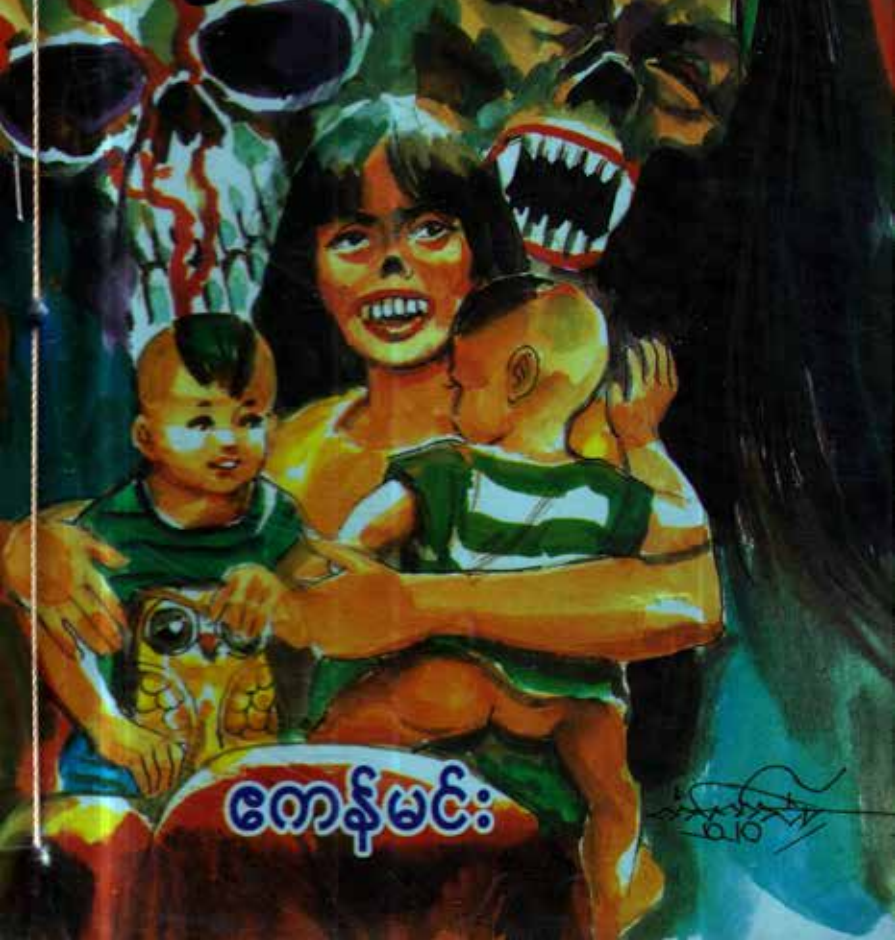

ပိတ်သွင်စာပေ

ပထမအကြိမ်

လူပျိုကလေး၊ ငိုကြွေးသံ

ကျော်မင်း

၆.၁၀

ပုံနှိပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၀ ခုလိုင်လ
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်
- ထန်စိုင်း - ၅၀၀ ကျပ်
- ပျက်နှာရုံးဒီဇိုင်း - ဦးကဲကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - ချယ်သီမေ
- အတွင်းစာပေ - ကိုဦး
- ရက်စာပေ - ဦးတင်ဌေးအောင်(၀၁၃၃၇)
သုံးလောကစာပေ၊ အမှတ်(၂၁)အ၊
ပြင်ဆိုင်လမ်း၊ ဈေးကုန်းအနောက်ရပ်ကွက်၊
အင်းစိန်။
- ပျက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(ပြ-၀၀၄၅၅)
စိုးပေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝေဖန်ပေး ၃၉၀-၂
 မိမိတို့၊ လူ့စိတ်ဥပဒေ၊ ဥပဒေ၊ ဝေဖန်ပေး၊
 ရန်ကုန်မြို့။
 သုံးလောကစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၀။
 ၂၀၈-၈၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

မိမိတို့

၂

လူ့စိတ်ဥပဒေ

ဝေဖန်ပေး

မာတိကာ

၁။	မဏိဝါရီဂဟသဉ္စာဒေါင်း	၃
၂။	မဏိဝါရီ ဗုဒ္ဓိကံသုဒ္ဓိသဉ္စာဒေါင်း	၂၂
၃။	သရီဗျာဒိ	၅၈
၄။	ဓမ္မဂဟိတဂါ ငွေ့ဘူမိဝါဒြင်း	၁၁၆
၅။	မဏိဝါရီ ပိုင်စွင်ပိုသရီ	၁၆၂
၆။	သရီဗျာဒိဒေားမှာ မဏိဝါ	၁၉၀

မဏိဝါရီ ဝိညာသဉ္စာ အသောဇာ

ဝိမံကိန်းရပ်တွက် မြလေးလမ်းမှာနေသော ပဲပြုတ်သည်
 ကြည်အေးတစ်ယောက် ပဲပြုတ်ကျက်ပြီဖြစ်၍ ပဲပြုတ်ကို ဈေး
 တောင်းထဲ ပိတ်စခံထည့်ကာ ချိန်ခွင် အလေး လင်ပန်းပေါ်တင်ပြီး
 အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

ပဲပြုတ်က ဈေးတောင်းတစ်ဝက်သာ ရှိသည်။

ဒါတိုင်း ဈေးတောင်းအပြည့်ဖြစ်သည်။ လေးပြည်ဝင်
 တောင်းလေးက တပြည်ပြည်နှင့် ပဲပြုတ်တစ်တောင်းစာ အရင်းပင်
 ပြည့်အောင် မရင်းခိုင်တော့။

အိမ်ပေါ်မှာ နာရီဂဟည်း စက်ခဲကုန်နေပြီ။ စက်ခဲတစ်လုံး
 သယ်ထည့်ဖို့ အရေကိုပင် တွက်ချက်နေရသည်။

သို့ကြောင့် မနက်ပိုင်းအချိန်ကို အတိအကျ မသိဘဲ
မှန်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ခါတိုင်း လေးနာရီခွဲ ပုံမှန်ထွက်နေကျ။

ယခု ... လေးနာရီလား၊ လေးနာရီခွဲလား မသိ
ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ပထမဆုံး ထိုးရိပ်ချောင်းစပ် ကျူးကျော်တဲ့များဆီ ဦးတည်
ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

“ပဲပြုတ်”

“ပဲပြုတ် ... ပူပူလေး”

အိမ်မှထွက်၍ မတ်မီးတိုင်နှစ်တိုင်ခန့် အရောက် ...
မကြည်အေး ပဲပြုတ်ဟု ဝေပျိုးအော်ရောင်းသည်။

လှိုင်သာယာစက်မှုရန်၊ တောင်းခံစက်မှုရန်တို့မှာ အလုပ်
သွားရောက်လုပ်ကိုင်ကြသူများ အများဆုံးနေထိုင်သည်။ ထိုးရိပ်
ချောင်းဘေး ကျူးကျော်တဲ့များသို့ ရောက်လျှင် အများဆုံး
ငါးဆယ်သားခန့် ရောင်းရသည်။

သည်အချိန်မှာ မုန့်ဟင်းခါး၊ အသုပ်ဆိုင်များ မထွက်သေး
သဖြင့် ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော် စားကြသည်။

အချို့က အလုပ်ထဲ ပဲပြုတ်ကြော် ထည့်သွားကြသည်။

ယခု မြလေးလမ်းဆုံ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်သည်
အထိ အိမ်တစ်လုံးမျှ မီးရောင်မတွေ့ရ။

ခပ်ကျကျလမ်းမီးအချို့သာ ရှိသဖြင့် လမ်းကြိုလမ်းကြား
သွားလာ၍ ရသေးသည်။

“ပဲပြုတ်”

အသံကို မြှင့်ပြီး အော်လိုက်သည်။ မည်သည့်အိမ်ကမှ
လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။

လမ်းပင် ဆုံးသွားပြီ။ တစ်ယောက်မှ ခေါ်သံ မကြားရ။

သို့ကြောင့် လာရာလမ်း လှည့်ပြန်ရန်သာ ရှိတော့သဖြင့်
နောက်ကြောင်းလှည့်လိုက်သည်။

“ပဲပြုတ် ... ပူပူလေး”

“ပဲပြုတ် ... လာပါဦး”

အမျိုးသားတစ်ယောက် ခေါ်သံကြောင့် ရှေးဦးပေါက်ပြို
ဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ပဲပြုတ် ဆယ့်ငါးကျပ်သားပေးပါ”

ပဲပြုတ်ကို ချိန်ပေးရင်း စပ်စုလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ... ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပြီလဲ”

“လေးနာရီ မထိုးသေးဘူး၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် လိုသေးတယ်”

“ဟင် ... အချိန်မှာပြီး ထွက်လာတာပဲ၊ ခါတိုင်း လေးနာရီခွဲ အိမ်ကထွက်နေကျ ... ဒီကြောင့် လူတွေ မန်းကြ သေးတာ”

မကြည်အေးသည် ပဲပြတ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်လေးထဲမှ ပြန်လှည့်ပြီး မြလေး လမ်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ပဲပြတ် ... ပုပူလေး”

လမ်းထဲဝင်ကာစပဲ ရှိသေးသည်။ သူ့ရှေ့မှာ တောင်းကြီး လား၊ သေတ္တာကြီးလား ယထိ၊ ရွက်ပြီးသွားနေသော လူတစ်ယောက် ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

ခေတ်မီတိုင်စေ့အောင် မီးလုံးမရှိသဖြင့် မီးရောင်ပိုနိမ့်နိမ့်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက သွားနေသောလူကို ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ခွဲခြား၍ မသိသေး။

သူနှင့် ရှေ့က အရွက်သမားက ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်ခန့် ကွာသည်။

“ပဲပြတ်”

အိမ်နားပြန်ရောက်သည်အထိ ခေါ်သူမရှိ။ ခါတိုင်း ငါးဆယ် သားခန့် ရောင်းပြီးပြီ။ ယခု ဆယ့်ငါးကျပ်သားသာ ရောင်းရ

သေးသည်။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ပြီး ... ကျူးကျော်တဲ့အုပ်စုမှာ ပြန်ရောင်းရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသည်။

ဒီနေ့ ပဲပြတ်တောင်းတစ်ဝက်တည်းဆိုတော့ နည်းတာပဲ၊ ရှေ့ကိုပဲ ဆက်ရောင်းလျှင် ခုနစ်နာရီခွဲခန့်ဆို ကုန်လောက်သည်ဟု အတွေးဝင်လာတာ ရှေ့ဆက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သေတ္တာကြီးရွက်ထားသောလူက မီးတိုင်အောက်ပြတ်ပြီး လွန်သွားသည်။ ထိုအခါမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှန်း သိလိုက် သည်။

“ဟင် ... ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်”

သေတ္တာရွက်ထားသော အမျိုးသမီးလည်း လမ်းပေါ်သွားနေ ရာမှ လမ်းဘေးခြံစပ် ကပ်ရပ်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှ သေတ္တာကြီးကို ချနေသည်။

မကြည်အေးနှင့် သိပ်မဝေးတော့။ ထိုအမျိုးသမီး ချလိုက် သော နေရာက မကြည်အေးတို့ ခြံရှေ့ကပ်လျက်မှာဖြစ်သည်။ သေတ္တာက လေး၍ ချနားသည်ဟု မှတ်လိုက်သည်။

မကြည်အေးလည်း လျှောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

သေတ္တာရွက်ခဲ့သော အမျိုးသမီးက လမ်းကို ကျောပေးပြီး

ရပ်ကာ ခြံထဲသို့ ကြည့်နေသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

“အမယ်လေး ... ဘုရား ဘုရား”

အသံမထွက်ဘဲ ... မျက်လုံးပြူးကာ ရင်ထိတ်ကနဲ ခုန်ပြီး ဘုရားတလိုက်မိသည်။

အမျိုးသမီးနှင့် မကြည်အေး ပေသုံးဆယ်ခန့် အကွာအဝေး သို့အရောက်မှာ ချထားသော သေတ္တာကြီးကို အသေအချာ မြင် လိုက်တော့သည်။

“မသာအခေါင်းကြီး ...”

မသာအခေါင်းကြီး ... သူ့အိမ်ရှေ့မှာချပြီး ကျောပေး ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးက အပေါ်အောက် အနက်ရောင်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်၍ ဆံပင်ကို ကျောနောက်မှာ ဖားလျားချထားသည်။

အကျိက ဇာတ်ပွဲမှာ ကပြသော မင်းသမီးအကျိလိုမျိုး ခါးတောင်အရှည်နှင့်ဖြစ်သည်။

မကြည်အေးလည်း အကြောက်တရားကြီးမားစွာနှင့် ရှေ့ကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။

သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ မသာအခေါင်းကြီး ဘာကြောင့်ချပြီး နားနေတာလဲ ... ဘယ်အိမ်မှာ နားရေးဖြစ်လို့ မသာအခေါင်း လာဖို့တာလဲ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်က လာမပို့ဘဲ ...

ဘာကြောင့် အမျိုးသမီးက ပို့ရတာလဲ ...

အကြောက်တရားနောက်မှာ ထိတ်လန့်စရာ အကြောင်းများ တွေးပြီး ပဲပြုတ်ဟုပင် မအော်နိုင်ဘဲ ရှေ့ကိုဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ သည်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ ... ပဲပြုတ်အော်ရန် သတိရ လိုက်သည်။

“ပဲပြုတ် ...”

သခင်ဖိုးလှကြီးလမ်းဆုံရောက်မှ ပဲပြုတ်ရောင်းရသည်။ ထိုနောက် သခင်ဖိုးလှကြီးလမ်းအတိုင်း (၃၁)ဝိတ်ဘက် လျှောက် ခဲ့သည်။ ထိုမှ မြင်သာ (၁)လမ်းမှစ၍ တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း မြင်သာ (၉)လမ်းရောက်တော့ ပဲပြုတ်ကုန်သွားသည်။

(၁၀)လမ်းပင် မရောက်တော့။ (၁၀)လမ်းပြီးလျှင် မြလေး လမ်း ပြန်ရောက်သည်။ အချိန်က ခြောက်နာရီခွဲပြီးရုံသာ ရှိသေး သည်။

အိမ်မပြန်ခင် သခင်ဖိုးလှကြီးလမ်းနှင့် မြလေးလမ်းအဆိုမှာ ရောင်းချနေသော ဈေးလေးမှာ ဖင်းချက်စရာ ဝယ်၍ ပြန်ရမည်။

ဈေးဝယ်ရန် အနည်းငယ်စောနေသဖြင့် ... လမ်းဆုံက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ... လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြား မှာလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်နေစဉ် နှစ်လုံးဝဏန်း တိုင်ပင်
နေကျ အိမ်ပြင် လာသည်။

သူက မှော်ဘီရှိ သင်တောရိုးဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ဦးဇင်း
သန်းဝင်းကျောင်းသို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သွားနေကျ။
သူ့ထံမှ မွေးဝဏန်းများ အတိတ်စိမ်းများ စာရွက်ချိုင်းများ ရလေ့
ရှိသည်။

“ဟဲ့ ... မိကြည်အေး၊ ဒီနေ့ တယ်စောပါလား၊ ပဲပြတ်
ကျန်သေးလား”

“မကျန်တော့ဘူး ... အိမ်၊ ပဲပြတ်မီး အရင်းမရှိတော့
လို့ နည်းနည်းပဲ ပြုတ်ရတယ်။ ဒီကြောင့် စောစောကုန်သွားတယ်”

“အရင်းပြုတ်မှာပေါ့ ... ငါပေးတဲ့ ဝဏန်းသုံးကွက်ပဲ
တစ်ပတ်လုံး မွေးပါဆို ... သူများဝဏန်းပဲ လျှောက်ထိုးနေတယ်။
ငါ့ဝဏန်းတစ်ကွက် ထွက်တာ မရလိုက်ဘူးဆို”

“ပြောရင်ပည်း ခံရမှာပဲ ... (၄)တစ်လုံး ကောင်းတယ်
ဆိုလို့ ပတ်လိုက်တာ ပတ်လိုက်တာ ... ဒိုင်ကိုပေးဖို့ ကြွေး
သုံးသောင်း ကျန်သေးတယ်။ ဒိုင်က အကြွေးကျေမှု ရှေ့တစ်ပတ်
ဆက်ထိုးရမယ်တဲ့”

“ဘယ်ကမှလည်း ချေးလို့ မရတော့ဘူး ... အိမ်က

အမေကလည်း အိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းပေးပါလို့ ပြောတာ မရောင်း
ပေးဘူး ... ကပ်နေတယ်”

“နင့်အမေအသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ... ဘယ်လောက်
နေရတော့မှာလဲ ... နင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ရေကို
ကြည့်ပြီး မရောင်းတာ နေမှာပေါ့ ...

အခုနေ နင့်အမေ အိမ်နဲ့ခြံ ရောင်းပေးပြီ။ နင်တို့ မောင်နှမ
နှစ်ယောက်ကို ခွဲပေးလိုက်ကြည့် ... နင်က နှစ်လုံးကို မိတ်ကြိုက်
ထိုးမယ်၊ နင့်မောင်ငမူးကောင် ဖဲရိုက်မယ်၊ ကြက်တိုက်မယ်၊ အရက်
သောက်မယ် ... ဘယ်နှနှစ် ခံမှာလဲ ... ဒီကြောင့် နင်တို့ကို
မရောင်းပေးသေးတာဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မလည်း ... လက်လျှော့ထားပါပြီ၊ တစ်ခါနှစ်ခါ
ပြောကြည့်တယ် ... ဆဲဆိုအော်တစ်တာပဲ ခံရတယ်။ ဟိုကောင်
ကတော့ မူးလာတိုင်း ပြဿနာရှာတာ ... သူ့ဒဏ်ခံခိုင်လို့
ရောင်းချပေးရင်တော့ သုံးရမှာပဲ”

“နင်မောင်ကို ... မြှောက်မပေးနဲ့နော်”

“အဲဒီလို မြှောက်ပေးရင် ... ကျွန်မကပဲ သူ့ဘက်ပါတယ်
ဆိုပြီး ပိုသောင်းကျန်းမှာ ... အဲဒီလိုတော့ ကျွန်မ မလိုက်သေး
ပါဘူး”

“ကိုယ်တေးထိုက်ရင် အချိန်တန်ရောက်လာမှာပါ ...
ဝိတ်ကောင်းကောင်းသာ ထားပါအေ”

“အဲနဲ့ ... ဒေါ်မြကို ထူးဆန်းတာ ပြောရဦးမယ်”

“ပြောပါဦး ... ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“မနက်လေးနာရီလောက် ... ဝဲပြုတ်ရောင်းဖို့ ထွက်လာ
ရင်း ... လမ်းမှာ မသာအခေါင်းကြီး ရွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ... အဲဒီအခေါင်းကြီးကို မောလို့ ချနားနေတုန်း
ကျွန်မ သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်ခဲ့တယ်”

“ဟဲ့ ... မသာခေါင်း၊ ဟုတ်လား ... ကြံကြီးစည်ရာ
အေ ... မသာခေါင်းကို ယောက်ျားပဲ သယ်မှာပေါ့”

“အဟုတ်ပါ ... အသေအချာ မြင်တာ၊ အမျိုးသမီးက
ကျောပေးရပ်နေလို့ မျက်နှာကို မမြင်လိုက်ဘူး ... ဆံပင်ကိုတော့
ကျောပေါ် ဖားလျှားချထားတယ် ...

သူ့ကို စမြင်တော့ ... သူနဲ့ ရှေ့နောက် တည့်တည့်
လျှောက်နေကြတာ အခေါင်းကြီး ရွက်ထားမှန်း မသိဘူး။
သေတ္တာတစ်လုံးလို့ပဲထင်တာ ... အနားက ဖြတ်လျှောက်မှ
ခေါင်းမှန်း သိလိုက်တာ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ဘယ်သူ့အိမ်ရှေ့မှ ချထားလဲ”

“ကြောက်ကြောက်နဲ့ အမှတ်တမဲ့ ... ကိုသန်းဇော်တို့
အနီးနားမှာပဲ ထင်တယ်”

မကြည်အေးက သူ့အိမ်ရှေ့တု မပြောဘဲ ညာပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ... မကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပဲ ...

ညည်းမြင်လိုက်တာ မဝဲဝဲပဲ ... မဝဲဝဲက အင်အား
ဝမ်းဆက် ဝတ်တတ်သလို ... အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်လည်း
ဝတ်တတ်တယ် ...

ညည်းမြင်သလို ဒီမနက် ညည်းတို့ဘက်က လာသူတွေ
မြင်တယ်လို့ ပြောသံ မကြားပါဘူး။ ညည်းကို မြင်အောင်ပြုလို့
ညည်းတစ်ယောက်တည်း မြင်ရတာ ...

သူ ... အခေါင်းလာချတဲ့အိမ်ကို နင်ပြန်ရင် ကြည့်သွား။
ထူးခြားတာ တွေ့လိမ့်မယ်”

“ရင်တုန်လိုက်တာ ... ဒေါ်မြရယ်၊ ဘာထူးခြားတာလဲ
ရှင်းရှင်းပြောပြစမ်းပါဦး”

“အဲဒီ မဝဲဝဲ ... အခေါင်းလာချခံရတဲ့အိမ်မှာ ...
ရက်မကြာခင် နာရေးဖြစ်လိမ့်မယ် ... ငါပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်
သေသေချာချာ ကြည့်ထား”

“ဟင် ... နာရေးဖြစ်ပယ် ဟုတ်လား၊ အမယ်လေး
ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

မကြည်အေးတစ်ယောက် တန်ဆောင်ထားသော်လည်း
ရင်ထဲတလို့က်လို့က် တုန်ယင်နေသည်။

ယာအခေါင်းကြီးက သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ချထားသည် မဟုတ်
ပါလား ... အိမ်က အမေက (၇၃)နှစ်၊ ကျန်းမာရေး ချူချာသည်။

မကြည်အေးက သုံးဆယ့်တစ်နှစ်၊ မကြည်အေး၏မောင်
လှဝင်းက နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ထောင်မရှိ ...
အပျိုကြီး လူပျိုကြီးများဖြစ်သည်။

မကြည်အေးက တစ်အိမ်ကျော်မှာ နှစ်လုံး သုံးလုံးဂဏန်း
ရောင်းသော ဒိုင်ရှိသဖြင့် နေ့စဉ်မထိုးရ မနေနိုင် ... တစ်ပတ်မှာ
ငါးရက်၊ တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်ထွက်သဖြင့် တစ်ပတ်ဆယ်ကြိမ်
မလွတ်တမ်း ထိုးသည်။

တစ်ပတ်ဆယ်ကြိမ်မှာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ ပေါက်ပါ
သည်။ ပေါက်သည့်ပိုက်ဆံ သုံးသည့်အထဲ မရောက် ... ပြန်ထိုး
ရင်းနှင့် ပါသွားတတ်သည်။

နှစ်လုံးရှုံးလျှင် ဝဲပြုတ်ဈေးရင်းပိုးထဲမှ ထိုးဆပ်သည်။
မိခင်ကြီးက ခပ်ပွန်းပပ်စင်ကို ထုတ်စားရင်း သမီးဖြစ်သူ၏ အကြွေး

ကို ဆပ်ပေးရသည်။

တစ်လမ်းလုံးရှိ မကြည်အေး၏ အသိမှန်သမျှ အကြွေး
မယူဘူးသူ မရှိ ... အကြွေးရှင်များက အချိန်တန်၍ မရလျှင်
အိမ်ရှေ့ လာတောင်းသည်။ ဒေါ်အေးပွင့်က ထွက်တောင်းပန်ရသည်။

ရောင်းချ၍ရသည့်ပစ္စည်း ရောင်းပြီး ဆပ်စေသည်။
ပေါင်နှံ၍ရသည့်ပစ္စည်း ပေါင်ပြီး ဆပ်စေသည်။

အယ်ကောင်လှဝင်းက တစ်မျိုးဆိုးသည်။ အရက်သမား၊
ဖဲသမား၊ ကြက်သမားဖြစ်သည်။ ဖဲမရိုက်ရ၊ ကြက်မတိုက်ရလျှင်
နေ၍ရသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ် အရက်မသောက်၍ မရ။

သခင်ဖိုးလှကြီးလမ်းနှင့် မြလေးလမ်းဆုံရှိ ... ဈေးလေး
မွှင်ချိန်မှ သိမ်းချိန်အထိ တစ်ဈေးလုံး ခေါ်ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးသည်။
သူတို့ သဒ္ဓါကြေးပေးသမျှယူပြီး မနက်ပိုင်းမှစ၍ အိမ်ချိန်အထိ
အရက်သာ တွင်တွင်သောက်နေသည်။

အစာလည်း ပုံမှန်မစား ... အရက်ဖိုး ဘယ်မှ ရှာမရလျှင်
အိမ်ပြန်ပြီး မိခင်ကြီးထံ လက်ဖြန့်ပြီး တောင်းသည်။ တောင်း၍
အဆင်ပြေပြေ မရလျှင် ထမိ အင်္ကျီ လှန်လှောရှာဖွေပြီး ပေါင်နှံကာ
အရက်ဝယ်သောက်သည်။

ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေမရလျှင် မိခင်ကြီးအား အိမ်နှင့်ခြံကို

ရောင်းခိုင်းသည်။ စီမံကိန်းလိုင်းခန်းများက တစ်အိမ်ကို နှစ်ခန်းထဲ
ဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းကို ပေးသုံးဆယ်မျှ ခြံအကျယ်ရှိသည်။

နှစ်ခန်းတွဲဖြစ်၍ မျက်နှာစာ ပေးခြောက်ဆယ်ရှိသည်။
အချို့က ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ရာ အခန်းကို ပိုင်းဖြတ်ပြီး ရောင်းကြ
သည်။ အချို့က ပြင်ဆောက်ကြသည်။

ထိုအချက်ကိုသိသော လှဝင်းက အိမ်နှင့်ခြံကို ရောင်းခိုင်း
သည်။ မရောင်းလျှင် ပေါင်ပေးရန် ပြောဆိုသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ရောင်းလည်းမရောင်း၊ ပေါင်လည်းမပေါင်း
အိမ်နှင့်ခြံကို ရောင်းပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ခွဲပေးလိုက်ပါတ။
တစ်လပင် ခံမည်မဟုတ်ဟုဆို၍ ရောင်းမပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မကြည်အေးက ပိုက်ဆံရလျှင် နှစ်လုံးကဏန်း ထိုးပစ်မည်
လှဝင်းက ဖဲရိုက် ကြက်တိုက် အရက်သောက်နှင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း
ကုန်သွားမည်။

သို့ကြောင့် ... ဝါသေမှ နင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
လုပ်ချင်ရာလုပ်ဟု အပြတ်ပြောထားသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က မကြည်အေး ဖဲပြုတ်သွားရောင်း၍
အိမ်ပြန်မရောက်ခင် အသုဘဖဲပိုင်းမှာ ဖဲရှုံးပြီး မနက်စောစော
အရက်မူးကာ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော လှဝင်းက အိမ်မရောင်း

ပေးသဖြင့် အဲဒါပေးပွင့်အား အိမ်ပေါ်မှ ငှင်ချသည်။

အဲဒါပေးပွင့် အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းလျှင် ... ဓားနှင့်ခုတ်မည်
ဆိုသဖြင့် ရာအိမ်မှူး ကိုသန်းဇော်က ကြိမ်းမောင်းဟန် တားပြီး
အဲဒါပေးပွင့်အား ခေါ်ထားသည်။

မကြည်အေး ရှေးရောင်း၍ ပြန်လာမှ မိခင်ဖြစ်သူအား
သွားပြန်ခေါ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန် လှဝင်းက အသုဘအိမ် ပြန်ရောက်
သွားပြီဖြစ်သည်။

ပြီးခဲ့သော ညကလည်း အသုဘအိမ်က ရက်မလည်သေး
သဖြင့် ဖဲပိုင်းအနီးမှာ အချိန်ကုန်ပြီး အရက်ဖိုး ရှာမရသဖြင့်
အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး သောင်းကျန်းနေသောကြောင့် မကြည်အေးက
ချစ်ရင်းအိမ်မှာ သွားချေးငှားပြီး ပေးလိုက်မှ ရန်ပွဲရုပ်ကာ အပြင်
ပြန်ထွက်သွားသည်။

မိခင်ကြီးအပေါ် သောင်းကျန်းနှိပ်စက်လွန်းသဖြင့် ရာအိမ်မှူး
ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းအချုပ်ထံ မကြာခဏ တည်သော်လည်း ပြန်ထွက်
လာသည်နှင့် ဆိုးမြဲဆိုးသည်။

မကြည်အေးလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စဉ်းစား
နေသည်။

လှဝင်းများ အံဖတ်ဆိုပြီး သေမှာလား ... ဒါမှပေမဲ့

ကျန်းမာရေးချစ်သူသော မိခင်ကြီး သေမှာလား ... ကိုယ်တိုင်ပဲ
သေမှာလား ... ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်တို့ကို လျှောက်တွေးရင်း
ဈေးဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ရှင်းလိုက်သည်။

“တဲ့ ... ပြန်တော့မလို့လား”

“ပြန်တော့မယ် ... ဒေါ်ပြု၊ ဒီအပတ် ပွေးဂဏန်းရရင်
မပေးနဲ့နော် ... ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ပြန် ပေးစောချက်မှ မီးအားက
ပြည့်တာမဟုတ်ဘူး”

“တွေ့ ... ကြည်အေး၊ ညည်း အိမ်မရောက်သေးဘူး
လား”

“အေး ... အခု ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်မလို့”

“ညည်း ... ဘာမှ မသိသေးဘူးလား”

“မသိဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြန်”

“နင့်မောင် ... ငမူ၊ ဒေါ်အေးပွင့်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း ... သေသွားပြီ”

“ဟင် ... လှဝင်းကို အမေ ... လုပ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ... နင့်မောင်က ဒေါ်အေးပွင့်ကို အရက်ပိုး
ရွာမပေးလို့ဆိုပြီး သတ်မယ် ဖြတ်မယ် လုပ်နေတယ် ...

ဒေါ်အေးပွင့်က အိမ်ပေါ်မှာ မနေရဲလို့ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာတယ်။
ငမူက ... အိမ်ပေါ်ကနေ ကြက်သွန်လှီးတဲ့ ဓားမြှောင်ကိုကိုင်ပြီး
ထိုးမယ် သတ်မယ် ... အိမ်ထဲ လာခဲ့လို့ အော်ခေါ်နေတယ်။

ဒေါ်အေးပွင့်က ခြံကစနု အိမ်ထဲ မဝင်ဘဲ နေတယ်။
နင့်မောင် ... ငမူ၊ သူ့အမေကို သတ်မယ်ဆိုပြီး ... အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလိုက်တာ မူးတဲ့အချိန်နဲ့ ရှေ့ကို ဖတ်ထိုးလဲကျသွားတယ်။

သူ့ကိုယ်ထားတဲ့ ကြက်သွန်လှီးခါးက လည်ပမ်းကို ဖောက်
ဝင်သွားတယ် ... သွေးတွေ ပန်းထွက်ပြီး ... တစ်ခါတည်း
သေသွားတယ်တဲ့”

မကြည်အေးလည်း ဈေးပင် မဝယ်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်သို့
မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ ... မနက်က မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက မိခင်ကို
ဖော်ကားလွန်းတဲ့ လှဝင်းအတွက် နှိမိတ်ပုံရိပ်များ ဖြစ်နေကြောင်း
သိလိုရတော့သည်။

အိမ်ကို အပြန်ပြန်လျှောက်လာရင်း လင်းမှာပင် ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချချလိုက်သည်။

“ငါ ... ဒီနေ့ကစပြီး နှစ်လုံးဂဏန်းကို လုံးဝ မယိုး
တော့ဘူး ... ပေးစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေကိုလည်း ပဲပြုတ်ချောင်း

ရင်း နည်းနည်းချင်း တောင်းပန်ပြီး ဆပ်သွားတော့မယ် ...
 နှစ်လုံးကလေးနီး ထိုးမယ့် ရင်းနှီးငွေတွေကို အမေဆေးကုဦး
 အာဟာရကောင်းကောင်း စားရဦး ငါ ... သုံးစွဲတော့မယ် ...
 ငါတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အတွက် အမေစိတ်ဆင်းရဲခဲ့
 မှာပဲ ... ဒီနေ့ကစပြီး အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားတော့
 မယ် ...

ငါ့မောင်အတွက် နိမိတ်ဆိုး ပြစ်ပေမဲ့ ... မဝဲငါက
 ငါ့ကိုလည်း အမြင်မှန်ရအောင် အလင်းပြပေးလိုက်တာပဲ ...”

ပြုပြင်လို့မရအောင် ဆိုးသွမ်းနေပြီဖြစ်သော ... မောင်
 တစ်ယောက် ဆိုးရှုံးသွားပေမဲ့ လမ်းမှာ လျှောက်နေဆဲ မကြည်အေး
 ကတော့ စိတ်ကိုခိုင်အောင် ပြုပြင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မဝဲငါ ... နောက်ထပ် အခေါင်းတစ်လုံး လာပို့ရတဲ့
 အဖြစ် မရောက်စေဘူး”

အတွေးမျိုးစုံတွေးရင်း ... လျှောက်လာရာ အိမ်သို့
 ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

အိမ်မှာ ရဲများပင် ရောက်နေပြီ ... အလောင်းပေါ်မှာ
 စောင်တစ်ထည် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အလောင်းက အိမ်ရှေ့ဖိနပ်
 ချွတ်သည့် လှေကားခုံဘေးမှာ မှောက်လျက်ဖြစ်နေသည်။

မကြည်အေးလည်း မောင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ပဲ
 ကျသည်။ သူ့အတွက် အော်မငိုချင်တော့ ... အမေဖြစ်သူက
 ငိုထားပုံရသည်။

ရဲများက မကြည်အေးအား အနည်းငယ်ပေးပြီး ...
 နာရေးကူညီမှုကား ရောက်လာသည်နှင့် အလောင်းကိုတင်ကာ
 ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

သည်မဟူရာ ညဉ့်ဦးသန်းခေါင် မရောက်ခင်တစ်နာရီခန့် အလိုမှာ ရွာထိပ်ကစပြီး ကြားရသည်။ ကပ်ပွန်းချ်ရွာ၊ တောင်သလဲ ကုန်းရွာ၊ ထန်းသုံးပင်ရွာ ထိုသုံးရွာကို လှည့်ပတ်ပြီး သရဲမက အသံဆိုးကြီးနှင့် နှိပ်စက်နေသည်။

ထိုသရဲမ၏ ငိုညည်းသံကြီးကို ကြားပြီဆိုလျှင် အူနေသော ခွေးပင် အသံတိတ်သွားတတ်သည်။

ထိုအသံရှင် သရဲမကို ရွာသုံးရွာကလူတွေ သိကြသည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့သော 'ပဋာစာရိ' ကဲ့သို့ပင် သရဲမ၏အဖြစ်ကလည်း ကံဆိုးမိုးမှောင်မှုတွေ ဆက်တိုက် ကြုံခဲ့ရသည်။

ထိုအသံရှင် သရဲမကား ရွာစဉ်လှည့်ပြီး သားပျောက် ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာထဲမှ မွေးကင်းစကလေးများ၊ နို့မြတ်ပြီးကာစကလေး များကို အလွတ်ပေး။ ထိုအရွယ်ရှိသော အိမ်ကိုဝင်ပြီး ကလေးကို ခိုးယူသည်။

မနက်ရောက်လျှင် လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက် ပျောက် သွားတတ်သည်။ ပျောက်သွားသည့် ကလေးရှင်ကတော့ သရဲမကြီး ဝင်ယူသွားမှန်းသိသဖြင့် မိမိတို့၏ရှင်သွေးလေးကို သရဲမားလိုက်ပြီ

မဖဲဝါနဲ လဖိုက်ညါရဲ ငိုညည်းသံ

အမှောင်တိုက် ဝိုးနေတဲ့ မဟူရာည ... သည်အမှောင် တိုက်ညဉ့်ကို ငှက်ဆိုးထိုးသံထက်ပိုပြီး စိတ်ချောက်ချားစရာ ရောက်တဲ့ ငိုညည်းသံကြီးက ညစဉ်ညဆက် လူတွေကို နှိပ်စက် နေတော့သည်။

ထိုအသံဆိုးကြီးကို ကြားရသူတို့ ကြောက်လန့်နေရ သည်ထက် အသည်းတုန် အူတုန်ဖြစ်ကြရသည်။ စိတ်တွေ ချောက်ချားလာရသည်။

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး
ဟင့် ... ဟင့် ... ဟီး ... ဟီး

ထင်ကာ ပဋာပေါ်လူးဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ မတူရာညဉ့်အလယ်မှာ သရဲမကြီး ငိုညည်းသံ ကြားပြီဆိုလျှင် ကလေးရှင်မိဘများ နေစရာမရှိ ဖြစ်ဟန်ကြသည်။

အချို့ကလေးမိဘများကတော့ ဆွေမျိုးရှိရာ ရွာများသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။

သရဲမကြီးက လသာသောညဆို ပျောက်နေတတ်ပြီး ... လခိုက်ညရောက်လျှင် ရွာသုံးရွာ တစ်ရွာမတုတ်တစ်ရွာ ဝင်တော့ သည်။ သူဝင်၍ ကလေးများ ပျောက်ခဲ့သည်မှာ ရွာသုံးရွာကလေး နှစ်ယောက် ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။

ယခုည ထန်းသုံးပင်ရွာထဲ ဝင်လာနေပြီး မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အလယ်မှ ချောက်ချားပွယ် ငိုညည်းသံကြီးက ရွာအလယ် လမ်းတစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေတော့သည်။

မမြလေးတဲ့ ... နာမည်က အနုအရွှါ တောင်သလဲကုန်း ရွာမှာတော့ သားနှစ်ယောက်မိခင်ပေမဲ့ လှသွေးကြွယ်နေတုန်း ဖြစ်သည်။ အသက်က နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ။ အကြီးဆုံးသားက နှစ်နှစ်၊ အငယ်ဆုံးသားက နို့ခွဲကာစအရွယ်ဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ငါးခုတ်၊ သစ်ခုတ် လုပ်ကိုင်သည်။ ရလာသော သစ်ငါးများကို အိမ်ရှေ့မှာ ပုံပြီး ရွာထဲမှ အသုံးလိုသူ များကို ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေကြသည်။

ငွေကြေးမချမ်းသာသော်လည်း ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုသာစိန်က အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ဖျတ်လတ်သန်မာသည်။

ရိုးမနှင့် သိပ်မဝေးသဖြင့် တောင်ပေါ်မှာ တစ်ညခိုနားပြီး သစ်ခုတ်သည်။ ငါးခုတ်သည်။ တောင်ခြေမှ တောင်သလဲကုန်းရွာ အနီးကပ်၍ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော ချောင်းအတွင်း ငါးဖောင်များ ဖွဲ့ပြီး အပေါ်မှ သစ်ချောင်းများတင်ကာ မျှောချသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် ခုတ်ပြီးသား သစ်ငါးများကို အိမ် အရောက် သယ်ယူရန် နွားတို့၊ လှည်းတို့မလို ... ငါးဖောင် များကို ရွာ၏လှေဆိပ်မှာကပ်ပြီးသည်နှင့် လူနှင့်ထမ်း၍ အိမ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သယ်ရသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် မမြလေးကလည်း သူသယ်နိုင်သည့် ငါးများကို ကူသယ်ပေးရသည်။ ထိုကဲ့သို့ တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တောင်ပေါ်တက်၍ သစ်ပင်မှတ်ရိုး ... ကိုသာစိန် သစ်ပင်ပိပြီး ထိုသစ်ပင်ရင်းမှာပင် ဖွဲ့ချင်းပြီး သေဆုံး

ခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းသေဆုံးသွားသည့်အတွက် မမြလေးမှာ လူမမယ် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ရွာထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ လုပ်လုပ်စားစား လူစားမျိုးဖြစ်သဖြင့် တောင်ပေါ် တက်၍ ရွာကျွေးမည့်သူ မရှိတော့ရာ ... စားဝတ်နေရေး ကြပ်တည်းလာတော့သည်။

ရက်မှသည် လကြာလာတော့ မမြလေးမှာ အာဟာရ ချို့တဲ့ပြီး လူရုပ်ပင် မပေါ်တော့။ မနက်စာရှိပြီး ... ညစာ မရှိ သည့် အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မနက်ည ရေသောက်ပြီး နေရာည့်ရက်ပင် ရှိခဲ့သည်။

အိမ်နီးနားချင်းများကလည်း ချမ်းသာကြသူများ မဟုတ် သဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ကျွေးမွေးကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးများလည်း အာဟာရချို့တဲ့ပြီး ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့။

ထိုကဲ့သို့ ဗားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း မြေအောက်ခံစိတ်များ မှုမမှန်ဖြစ်လာသည်။ ငိုချင်တဲ့အခါ ငိုနေတတ် သည်။ ငိုနေရာက ချက်ချင်း ရယ်ချင်ရယ်နေပြန်သည်။ စိတ် မှုမမှန် ဖြစ်လာတဲ့အချိန် ကလေးများကို ရိုက်နှက်တတ်ပြီး စိတ်

ကောင်းပြန်ဝင်လာသည့်အချိန် မိမိနှိပ်စက်မိမှုနှင့် အသိဝက်ကာ ကလေး များကို ဖက်၍ ငိုယိုနေတတ်ပြန်သည်။

တစ်ရက် ... မမြလေး ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ချောင်းထဲ ရေသွားချိုးသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကမ်းစပ်မှာ ချထားသည်။ သူ ... ချောင်းထဲမှာ ရေကို ဝအောင်ချိုးပြီး ကမ်းပေါ်တက်လာသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ထားခဲ့သောနေရာမှာ မတွေ့ တော့။ မပဋာမြေလူးသလို ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် အရှေ့မှအနောက် အနောက်မှအရှေ့ လူးလာခေါက်တုန် ပြေးလွှားရင်း သားနှစ်ယောက် ၏ နာမည်များ ခေါ်ကာ အော်ကာ အရှူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

မမြလေး အော်ဟစ်ငိုယိုနေသည့်အသံကြောင့် ရွာထဲမှ လူအချို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ကလေးများကို ဝိုင်းဝန်း၍ ရှာပေးကြသည်။ အဖော်လေးရှာမှ ချောင်းထဲမှာ အသက်ကင်းမဲ့ နေသော ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်းကို ရှာတွေ့ကြတော့သည်။

“ဗား ... ပေး၊ ကျွန်မသားလေးတွေ”

ရေထဲက အပေါ်ဆယ်တင်လာသူတွေ လက်ထဲမှ ကလေး အလောင်းနှစ်လောင်းကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် မည်သူမှ တားလိုက်ချိန် မရ။

“သားတို့ ... ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ ... အမေ ... ရေထဲဆင်းလို့ လိုက်ဆင်းတာလား ... အတော်ဆိုးတာပဲ ... အမေစိတ်ပူအောင်လုပ်တယ် ... ကဲဟယ် ... ကဲဟယ် ... မှတ်ပြီလား”

“ဟဲ့ ... မမြလေး၊ နင့်ကလေးတွေ အသက်မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကလေးတွေ မသေဘူး သွား ... တစ်ယောက်မှ အနားမလာနဲ့”

“ပေးပါ ... မမြလေး၊ ကလေးတွေက သေနေပြီ ဖြေမြှုပ်ပေးလိုက်ရအောင်”

“ဟေ့ ... ငါ့ကလေးတွေကို သေပြီလို့ပြောတဲ့ ... အကောင်တွေ ... လာရဲ လာကြည့်ကြ ... ငါ့အကြောင်း သိမယ်”

မမြလေးက ရွာသားတွေကို စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း ... ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ပခုံးတစ်ဖက်စီပေါ် ဆွဲတင်၍ လူအုပ် နန်းမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

အချိန်က ညနေလေးနာရီခွဲခန့်ရှိပြီ။ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ဆင်းနေသော မမြလေး၏နောက်မှနေ၍ လူကြီးသုံးယောက် မသိ

အစိတ်တဲ့”

“ဒါဆို အိမ်ကသားအလတ်ကောင်နဲ့ အတူတူပေါ့”

“ရောက်စတုန်း ... ကျုပ်ဖြင့် ဆရာလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာ ... လူနှစ်ယောက်တောင် သတ်ထားတဲ့ သရဲကြီး ဘယ်လိုနိုင်နိုင်ပါ့မလဲပေါ့ ... အဲဒီဆရာလေး အစီအရင် လုပ်လိုက်တာ သရဲကြီးနှစ်ကောင် သင်္ချိုင်းဟောင်းက တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားရော ... တကယ်အံ့ရောပဲ”

“အေးဗျာ ... ဆရာ့အသက် ဘယ်လောက်ငယ်ငယ် သရဲမကြီးကို ရွာထဲ မဝင်တော့ဘဲ ကျုပ်တို့ရွာတွေ အနီးအပါးက ထွက်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ”

ထို့နောက် တောင်သလဲကုန်းရွာသူကြီးလည်း ညနေ လေးနာရီခန့် ရောက်ရင် ပြန်လာမည်ဆိုပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြတော့သည်။

ညနေ လေးနာရီခွဲပြီး၍ ငါးနာရီထိုးကာနီးမှ ထန်းသုံးပင် ရွာသို့ ဦးစိုးမောင်နှင့် ကျော်ထူးတို့ ဆရာလေးကျော်သိုက်ကို ပင့်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်ကို ထန်းသုံးပင်ရွာသူကြီးအိမ်သို့ တစ်ခါတည်း ပင့်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ကြွပါ ... ဆရာလေး”

“သူ့ကြီးမင်း ... နေကောင်းတယ်နော်”

“နေတော့ကောင်းပါတယ် ... သရဲမကြောင့် အိပ်ရေး ပျက်နေရတယ် ဆရာလေး”

ဆရာလေးရောက်လာသည်ဆို၍ ... ယခင်တစ်ခေါက် ဆရာလေးရွာသို့ ရောက်စဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သူများလည်း ... ရောက်လာကြသည်။ အားလုံးက သရဲမကြီး ရွာထဲ ရောက်မလာ နိုင်အောင် နှိမ်နင်းပေးရန် ပြောဆိုကြသည်။

ထိုစဉ် တောင်သလဲကုန်းသူကြီးနှင့် အဖွဲ့လည်း လှည်း တစ်စီးနှင့် ရောက်ချလာသည်။ ထန်းသုံးပင်ရွာသူကြီးက တောင် သလဲကုန်းရွာသူကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူများအား ဆရာလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ခဏကြာတော့ ဆရာလေးက ...

“အချိန်မရှိတော့လို့ နောက်မှ စကားပြောပါရစေ ... အခု ကိုကျော်ထူး ကျွန်တော့်ကို နတ်ကတော်တစ်ယောက် ခေါ်ပေး ပါလား”

“ဟာ ... ရွာက နတ်ကတော် မရှိဘူး။ မနေ့က နတ်ကစားပွဲ ကမလို့ သံကွင်းရွာကို ထွက်သွားကြတယ်”

ထိုအခါ တောင်သလဲကုန်းရွာသူကြီးက ဆရာလေးအား

“ဒီရွာက နတ်ကတော် မရှိရင် အခြားရွာက နတ်ကတော် ခေါ်လို့ဖြစ်လား”

“ဘယ်ရွာကပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်ကတော်ဆို ရပါတယ် ... သူ့ကြီးမင်း”

“မောင်ကျော်ထူး ... ဦးလေးတို့အိမ်ကိုသွား၊ ဦးသားကို နတ်ကတော် မပုစိန်အိမ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်း ဦးလေးခေါ်ခိုင်းလိုက် တယ်လို့ပြောပြီး စက်ဘီးနဲ့ တင်ခေါ်လာခဲ့”

“မတွေ့ရင် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သူ့ကြီး”

“မပုစိန် ... ရွာထဲက ဘယ်မှ မသွားဘူး။ သူ့အိမ်မှာ မတွေ့ရင် ရွာထဲ လှည့်ပတ်ရှာပြီး ခေါ်ပေးလိုက်လို့ပြော ... နတ်ကတော်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့ကြီး၊ ကျွန်တော်သွားမယ်”

ကျော်ထူးလည်း ဆရာပင့်သွားရာမှ ပြန်ရောက်ပြီး ... စားချိန်ပင်မရ။ တောင်သလဲကုန်းရွာသို့ စက်ဘီးနှင့် ပြေးရပြန် သည်။ တောင်သလဲကုန်းရွာမှာ အိပ်ပုစိန်နှင့် အပင်သင့်တွေ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကာ ထန်းသုံးပင်ရွာသို့ စက်ဘီးပေါ် တင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်က ရွာခံလူများအား ကြက်သား

တင်းနှင့် ဆန်ခြောက်ဘူး ထမင်းချက်ခိုင်းထားပြီးပြီ။ ဒေါ်ပုစိန်တို့ ရွာလူကြီးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ဒီဆရာလေးနဲ့ ... သင်္ချိုင်းထဲသွားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“အလိုတော် ... လဆုတ်ရက်ကြီး၊ ကျုပ် ... သင်္ချိုင်းထဲ သွားကြတာဟာ ... မသွားရဲဘူး”

“ဒီက ရွာသား သုံးလေးယောက်လောက်လည်း ပါမယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါမယ်လေ”

“သုံးလေးယောက်ပါမယ်ဆိုရင် သွားဝံ့ပါတယ်။ အဒေါ်က မဖဲဝါကို ပင့်ရမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ပင့်မှာက ... ကျွန်တော်ပါ။ မဖဲဝါရောက်လာရင် အဖေ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးပြီး ဒီရွာမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာကို ပြောဆိုညွှန်ကြား သွားပါလိမ့်မယ်”

“အေး ... မင်းပြစ်ချင်တာပြော ... အဒေါ်လုပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဒေါ်”

“ကဲ ... မပုစိန်ရေ၊ ညရှစ်နာရီလောက် သင်္ချိုင်းထဲ သွားကြမှာ ... အခု ခြောက်နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ ပြန်မနေတော့ ... ထမင်းရော စားပြီးပြီလား”

“စားပြီးကာစ ရေခွေးထိုင်သောက်နေတုန်း ... ဒီရွာက ဆုငယ်လေး လာခေါ်လို့ ပါလာတာ”

သို့ဖြင့် စိစဉ်စရာများ စိစဉ်ပြီး ရှစ်နာရီထိုးကာနီး ထမင်းဘောင်းထမ်းသူကထမ်း ရေပုလင်းဆွဲသူကဆွဲနှင့် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသွားကြသည်။

သင်္ချိုင်းသို့ ဆယ်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်လာကြရသည်။ သင်္ချိုင်းထဲ ရောက်တော့ ဂူတစ်လုံးအပေါ်မှာ အမှိုက်များကို ရှင်းပြီး နေထိုင်ရာ ဗလောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းလိုက်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဒေါ်ပုစိန်အား ဆံပင်ဖားလျှား ခိုင်းပြီး ဂူဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီထားစေသည်။

“အဒေါ် မဖဲဝါကို စိတ်ညွတ်ထားပြီး အကြောအချစ်တွေ လျှော့ထားနော် ...

ကဲ ... ကျွန်တော် မဖဲဝါကို ပင့်တော့မယ်၊ ဦးလေး နောက်နည်းနည်းဆုတ်ပြီး ရပ်ကြည့်ကြ”

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ပုစိန်၏နောက်နားမှာ ရပ်ကာ မဖဲဝါကို စတင်ပင့်တော့သည်။

“အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေပင်၊ တောင်ဘက်ကွန်း၊ မြောက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မဖဲဝါရှိသည်ဆိုပါက ဤနေရာသို့ ကြွရောက်

ပါရန် ပင့်ဖိတ်ပါသည်။ စားပွဲများလည်း ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ စားပွဲများကို သုံးဆောင်ရန် ဤနေရာ ဤဌာနသို့ လာရော့စေလိုပါသည်။ တောပိုင်တောင်ပိုင်တို့ကလည်း မဲဝဲဝဲရှိသည့်နေရာ အရပ်မှ ဤနေရာသို့ အသိပေးကာ စေလွှတ်စေလိုပါသည်။

ထိုသို့ စကားဆုံးသည်နှင့် ထူးခြားမှုမရှိသေးသည့်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မဲဝဲဝဲကို ပင့်ရပြန်သည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက် စကားဆုံးသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ လေမတိုက်ပါဘဲ သစ်ရွက်များ ချုံများ လှုပ်ရှားသွားသည်။

မဲဝဲဝဲရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျော်သိုက် သိလိုက်သည့် အခါ အပူခွက်တစ်ကိုယ်လုံး ကြွေးကောက်လျက်က ဝူပေါ် ဆတ်တစ်ခုနဲ့တက်လိုက်သည်။ ဒူးတစ်ဖက်ဆောင်၊ ဒူးတစ်ဖက်ချထိုင်ပြီး ထမင်းနှင့်ကြက်သားကို တကုတ်ကုတ် အသံထွက်အောင် ကိုက်စားသောက်နေသည်။

ရပ်ကြည့်နေကြသူများက အပူခွက်တစ်ယောက် ကြက်များ ထွေးထုတ်သည်ကို မတွေ့သဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ မျက်စိပြူးပြီး ကြည့်နေကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် ဆန်ခြောက်ဘူးချက်က အနည်းငယ်

ကျန်တော့သည်။ ဟင်းများက ကုန်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ကျော်သိုက်လားတော့ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“တုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် ကျော်သိုက်ပါ။ ဒီရွာက အခက်အခဲကို ကူညီပေးချင်လို့ အမေမမဲဝဲဝဲကို ပင့်လိုက်တာပါ။”

“အေး ... ပြောစမ်း၊ ဒီရွာမှာ ဘာအခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီရွာသုံးရွာမှာ ကလေးတွေကို လိုက်ခေါ်ယူနေတဲ့ သရဲမပြုလေး အတော်သောင်းကျန်းနေပါတယ်။ ရွာနှစ်ရွာက ကလေးတစ်ယောက်စီ ခေါ်သွားပါတယ်။ သရဲမရွာထဲ ဝင်မလာအောင် အမေမမဲဝဲဝဲ အကူအညီပေးပါလို့ ... တောင်းပန်ပါတယ်။”

“အေး ... ငါ့ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

အပူခွက် မျက်မှောင်ကြည့်ပြီး ခဏမျှကြာသော် ...

“အေး ... သရဲမအကြောင်း သိပြီ ...

ဒီသရဲမအဖြစ်က အတော်ကြေကွဲပီ ကောင်းတယ် ...

ယောက်ျားက သစ်ပင်ပိပြီး သေတယ် ... စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ သားအမိသုံးယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ ကလေးတွေလည်း အစာမစားရ၊ သူလည်း မစားရနဲ့ နောက်ဆုံး အာဟာရဖြုတ်ပြီး ... စိတ်ကယောင်ကတန်း ဖြစ်သွားတယ် ... ရူးသွားတယ်ပေါ့ ...

အရှူးစိတ်ဝင်နေတဲ့အချိန် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် သူ့လင် သေရတယ်ဆိုပြီး ချောင်းထဲကို ခေါ်သွားပြီး ရေနှစ်သတ်ပစ်လိုက်တယ် ...

ကလေးနှစ်ယောက် သေသွားပြီးတဲ့အချိန် သူ့ရဲ့အသိစိတ် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ပြီး ပြန်ကောင်းသွားတယ် ... သူ့လက်နဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေနှစ်သတ်လိုက်တာ မသိတော့ဘူး ... တစ်ခါကလေးတွေအဖြစ်ကို မြင်ပြီး ပြန်ရှူးသွားပြန်တယ် ...

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပြန်မကောင်းတော့ဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက် သေပြီဆိုတာလည်း သူ့ လက်မခံဘူး။ ရွာသားတွေက သူ့အလစ်မှာ ကလေးတွေကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ် ...

ကလေးတွေ ထားတဲ့နေရာမှာ မတွေ့တော့လို့ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်ပြီး ရှာနေတယ်။ ကလေးတွေကို တွေ့အောင် ရှာဖယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အစွဲနဲ့ သေသွားလို့ ဝိညာဉ်သရဲခံဝရောက်နေတာတောင် ညဉ့်အမှောင်အောက်မှာ ရွာသုံးရွာလှည့်ပတ်ပြီး ရှာနေတာ ...

သူဝင်တဲ့ရွာမှာ ကလေးငိုသံကြားတာနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်လုံး အသက်ရှိကြသေးတယ် ... သူ သတ်မပစ်ဘူး”

“ဗျာ ... ဒါ ... ဒါဆို ကလေးတွေ ဘယ်မှာရှိလဲ

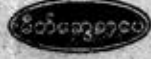
ခင်ဗျာ”

“အေး ... တောင်သလဲကုန်းသချိုင်းရဲ့ အရှေ့ဘက် ကျတဲ့အစွန်မှာ ဂူပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီဂူပျက်ကြီးထဲမှာ ထည့်ထားတယ် ... ကလေးတွေ အစာရေစာပြတ်ပြီး အားပြတ်နေပြီ ... ဒီကအပြန် သွားယူလိုက်ကြ ...

ဒီသရဲမ ရွာထဲ ဝင်မလာအောင် လုပ်ရမယ့်နည်းကတော့ မခက်ပါဘူး ... သူ့ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်း မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာက ပြန်ဖော်ယူလိုက် ... သူ့အမေ မြှုပ်ထားတဲ့ကျွန်းကိုလည်း ပြန်ဖော် ... ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်းကို သူ့အမေရဲ့ ကျွန်းထဲ ထည့်ပြီး အတူတူ ပြန်ထားလိုက် ... ပြီးရင် မြေပြန်ဖို့လိုက်၊

သူ့ကို ဘာမှ နှိပ်နှင်းနေစရာ မလိုဘူး ... သားဇောကြောင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရွာထဲဝင်နေတာ ... သူ့ကလေးတွေကို မနက်ဖြန် ပြန်ခေါ်လာပေးမယ်လို့ ... ငါ ဒီည သူ့ကို အသိပေးလိုက်မယ်။ သူ့ကလေးတွေ ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိသွားရင် မင်းတို့ရွာထဲကို လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...

အခုည ... သူ့ခေါ်သွားတဲ့ ကလေးတွေကို သွားပြန်ခေါ်လိုက် ... သရဲမ နှောင့်ယှက်မှာ မကြောက်နဲ့ ... သူ့ကို ငါ ကြိုတင်အသိပေးထားလိုက်မယ်။ မနက်ရောက်ရင်သာ သူ့

ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်းကို ဖော်ပြီး ... သူ့ကျင်းထဲမှာ အတူတူမြှုပ်ပေးလိုက် ... ကဲ ... ဒီပဲရိုးလား ဒါ သွားမယ်တော့”

မဲဝဲထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်ပုစိန် ဂူပေါ် အားပြတ်ကာ လဲကျသွားသဖြင့် ကျော်သိုက်လည်း သောက်ရေပုလင်းထဲ အနည်းငယ် ချန်ထားသော ရေကို လက်ဝါးထဲထည့်ကာ ဒေါ်ပုစိန်မျက်နှာကို တောက်ပေးလိုက်သဖြင့် ရေအေးအထိအတွေ့ကြောင့် မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

ထို့နောက် သင်္ချိုင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

ရွာပြန်ရောက်သည်နှင့် ထန်းသုံးပင်သူကြီးအိမ်မှာ စောင့်နေသော တောင်သလဲကုန်းသူကြီးကို နှင့်အတူ မီးတုတ်များ ဖတ်မီးများကိုယူပြီး ကလေးများရှိသည်ကိုသော တောင်သလဲကုန်းသင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“အင်း ... မောင်ကျော်သိုက်ရဲ့ မဲဝဲဝဲပြောတဲ့အတိုင်းဆို မနက်ဖြန်ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်း ဖော်ဦးမှာပေါ့ ... အခုဆို အပုပ်လွန်ပြီး အရိုးတောင် ပေါ်စမြေလောက်ပြီ ... အတော်နံ့မှာ”

“ရွာသုံးရွာ ဒီသရဲမကြီးကြောင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်နေရတာထက်စာရင် ဒီအပုပ်နဲ့လောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့”

“ရွာထဲက တို့ ... ငှားသန်းလှနဲ့ သာမောင်တို့အဖွဲ့ကို

အရက်မိုး ကျေနပ်အောင်ပေးပြီး လုပ်ခိုင်းရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီကောင်တွေ မူးပူးရှူးရှူးနဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်လိုက်မှ ပိုဆိုးနေပါ့မယ်”

“ခိုင်းတာလုပ်ပြီးမှ ... အရက်မိုးပေးမှာပေါ့၊ သူတို့ လုပ်တာကိုလည်း မနီးမဝေးက စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ သူကြီးရ”

“အေး ... မင်းအကြံပေးတာဆိုတော့ အဲဒီတာဝန် မင်းယူ”

“ဝိတ်ချ ... ဒီကောင်တွေအတွက် အရက်မိုး သူကြီးပေး”

“ပြောစရာမလိုပါဘူး ... စိန်မြင့်ရာ၊ ဒါ ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်”

အချိန်က ညကိုးနာရီခွဲခန့်ရှိပြီ။ တောင်သလဲကုန်းသင်္ချိုင်းအစပ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီဘက်အစပ်မတုတ်ဘူး ... တိုဘက်အစပ် ... အဲဒီကို ရောက်အောင်သွားကြ”

လူတစ်စု သင်္ချိုင်းထဲက ဖြတ်ပြီး ရွာဘက်မတုတ်သည့် သင်္ချိုင်းတစ်ဘက်ခြမ်းသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံးက ကလေးငိုသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကလေးငိုသံ ... ကြားကြလား”

“ဟုတ်တယ် ... ရှေ့မှာ ... ရှေ့မှာ၊ ဂုံပျက်ကြီး
ဘေးတစ်ခြမ်းအပေါ်ပိုင်း ပွင့်နေတယ် ... အဲဒီထဲမှာ ဖြစ်မယ်”

သူတို့ ဂူဝန်းကျင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဂူထဲမှာ လမ်း
မလျှောက်နိုင်သေးသည့် ကလေးနှစ်ယောက်မှလွဲပြီး ဘာမှမရှိ။
ဂူထဲမှာ ရှိသင့်သည့် အရိုးစုလည်း မရှိ၊ သစ်တိုသစ်စလည်း မရှိ၊
ပြောင်ရှင်းနေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်လုံး အသက်ရှင်နေသည်ကို ဝမ်းသာ
ဖွယ် တွေ့ရှိလိုက်သည်။

ကလေးများကတော့ အားပြတ်ပြီး မြောမြောလေး ရှိ
တော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ... ဆရာလေးနဲ့ အဲဒီမမဲထဲ
ကကယ်အံ့အားသင့်ဖွယ်ပါပဲ”

ကလေးများကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ တောင်သလဲကုန်း
ရွာသူကြီး၏အိမ်မှာ ပျောက်သွားသော ကလေးပိုင်ရှင်များ သတင်း
ကြားပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။

ကလေးများ ပြန်လည်ကျန်းမာအောင် ပြုစုကြရပေဦးမည်။
နောက်နေ့ရောက်သည်နှင့် မမဲထဲ မှာသွားသည့်အတိုင်း ကလေး
အလောင်းနှစ်လောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး မမြလေး၏ မြေပုံကျင်းထဲ

ထည့်ကာ ပြန်၍မြေပို့လိုက်ကြသည်။

မမဲထဲ ... အသိပေး ပြောကြားလိုက်သည်ကြောင့်လား
ပျောက်ဆုံးသွားသော သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်နေရ၍လား
မသိ ... ထိုရက်မှစပြီး ရွာသုံးရွာလုံး မတူရာညွှန်လည်အောက်မှာ
မမြလေးသရဲမ၏ ငိုညည်းသံကြီးကို မကြားရပါလေတော့။

သင်္ချာကျမ်း

ဦးထွန်းနိုင်တို့ စက်လှေက အနောက်ဘက် ဘင်္ဂလား ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည်။ ကျွန်းသူရဲတော်ပိုက်က မှော်ကျွန်း ဖရုံကာကျွန်းတို့ကို ကျော်ပြီး ငှက်ကျွန်း၊ ကျွန်းနံ့သာ၊ ပန်းနံ့သာကျွန်းတို့ဘက် မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

အချိန် မနက်ခြောက်နာရီကတည်းကပင် မောင်းနှင်လာခဲ့ကြရာ ရေနက်ပိုင်းအရောက်မှာတော့ ပိုက်ချရန်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့က ကပ်ပိုက်ဟုခေါ်သည့် ကျောက်ကပ်ပိုက်ချရန် လွတ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်ကပ်ပိုက်ချခြင်းမှာ ရေသေရက်များတွင် ရေနက်အိုင်များ၌ ကျောက်ရိပ်ခိုပြီး နားခိုကြသော ကကူရုံ၊ ကကတစ်၊ ငါးတောက်တူတို့ကို ဖမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

နေဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခွင်လုံး မှိုင်းမှိုင်း ညှို့လှာသည်။ အချိန်က ကဆုန်လထဲ ရောက်နေပြီ။ မိုးရိပ် မိုးသားတို့ ဟိုနားကွက်ကွက်၊ သည်နားကွက်ကွက် ရှိနေသည်။ သည်လကုန်လောက်ဆို ပင်လယ်ပြင်မှ လေပြင်းများ မကြာမကြာ ဝင်လာတတ်သည်။ မုတ်သုံမဝင်မီမှာပင် လေပြင်းများ မကြာခဏ ဝင်တတ်သည်။

သည်ခရီးက အနည်းဆုံး သုံးရက်ခန့် ကြာပြီးမှ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ဖြစ်မည်။ ထင်သလောက် ငါးမရပါက တစ်ပတ် နေ့ကြာတတ်သည်။ ရေခဲအလုံအလောက် မပါလျှင် ပင်လယ်ပြင်ထဲ ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။

ယခု ပါလာသော ရေခဲအခြေအနေက သုံးရက်ထက်ပိုနေ၍ ဖြစ်။ သို့ကြောင့် ငါးများများရပါစေဟု အားလုံးဆုတောင်းနေကြရသည်။

သူတို့ ငါးများကို ကြိုးကြိုးစားစား ဖမ်းနေကြသည်။
“တို့ ... ဒီမှာ နှစ်ညရှိသွားပြီ။ ငါးရတာလည်း မဆိုးဘူး”
“ဟုတ်တယ် ... ဦးထွေး”
“ခု ... ရေထရက်လည်း ရောက်လာပြီ။ ငါးရဖို့ မကုန်နဲ့သေတော့ဘူး။ လှိုင်းတွေလည်း ခပ်စိပ်စိပ် ထလာတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... လှိုင်းက တော်တော်လေးကို ပြင်းလာတယ်”

“ငါ ... စဉ်းစားထားတယ်။ မနက်ပြန် ကမ်းဘက်ကို တပြည်းပြည်းသွားရင်း ပိုက်ချသွားမယ်။ ပုံမှန် ချလိုက် တင်လိုက် လုပ်သွားရင် နောက်နှစ်ရက်ဆို ကမ်းပြန်ရောက်ပြီပေါ့”

သူတို့၏ ကျောက်ကပ်ပိုက်ချခြင်းမှာ ရေနက်အိုင်များ၏ အောက်ခြေကြမ်းပြင်မှာရှိသော ငါးများကို ဖမ်းရသည့်အတွက် မလွယ်ကူလှ ... အခန့်မသင့်လျှင် ကျောက်ဆောင်နှင့် ပိုက် ငြိနေဟတ်သည်။

ရေငုပ်ကျွမ်းသည့်လုပ်သားက ရေထဲဆင်းငုပ်ပြီး ငြိသော ပိုက်ကို ဖြုတ်ရသည်။ အမြဲတမ်းတော့ မဖြစ်တတ်။

ညဘက်ရောက်တော့ ပိုက်များကိုတင်ပြီး စက်လှေကို မောင်းလာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်ထက်မှာ စက်လှေက တဖြင့်ဖြင့် ပြေးနေသည်။ စက်လှေက လထွက်ရာအရပ်သို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးနေသည်။

ည ဆယ်နာရီခန့်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းကင်မှာ မိုးရိပ် မိုးသားများ ပြည့်လာသလို လေပြင်းများလည်း ကျလာသည်။ ကမ်းရိုးတန်းနှင့်လည်း ဝေးသေးသည်။

အိတ်တဲ့”

“ဒါဆို အိမ်ကသားအလတ်ကောင်နဲ့ အတူတူပေါ့”

“ရောက်စတုန်း ... ကျုပ်ဖြင့် ဆရာလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာ ... လူနှစ်ယောက်တောင် သတ်ထားတဲ့ ဆရဲကြီး ဘယ်လိုနှင်နိုင်ပါ့မလဲပေါ့ ... အဲဒီဆရာလေး အစီအရင် လုပ်လိုက်တာ သရဲကြီးနှစ်ကောင် သချိုင်းဟောင်းက တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားရော ... တကယ်အံ့ရောပဲ”

“အေးဗျာ ... ဆရာ့အသက် ဘယ်လောက်ငယ်ငယ် ဆရဲမကြီးကို ရွာထဲ မဝင်တော့ဘဲ ကျုပ်တို့ရွာတွေ အနီးအပါးက ထွက်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ”

ထို့နောက် တောင်သလဲကုန်းရွာသူကြီးလည်း ညနေ သေးနာရီခန့် ရောက်ရင် ပြန်လာမည်ဆိုပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြတော့သည်။

ညနေ လေးနာရီခွဲပြီး၍ ငါးနာရီထိုးကာနီးမှ ထန်းသုံးပင် ရွာသို့ ဦးစိုးမောင်နှင့် ကျော်ထူးတို့ ဆရာလေးကျော်သိုက်ကို မင်းပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်ကို ထန်းသုံးပင်ရွာသူကြီးအိမ်သို့ တစ်ခါတည်း ပင့်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ကြွပါ ... ဆရာလေး”

“သူ့ကြီးမင်း ... နေကောင်းတယ်နော်”

“နေတော့ကောင်းပါတယ် ... သရဲမကြောင့် အိပ်ပျက်နေရတယ် ဆရာလေး”

ဆရာလေးရောက်လာသည်ဆို၍ ... ယခင်တစ်ခေါက် ဆရာလေးရွာသို့ ရောက်စဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သူများလည်း ... ရောက်လာကြသည်။ အားလုံးက သရဲမကြီး ရွာထဲ ရောက်မလာနိုင်အောင် နှိမ်နင်းပေးရန် ပြောဆိုကြသည်။

ထိုစဉ် တောင်သလဲကုန်းသူကြီးနှင့် အဖွဲ့လည်း လှည့်တစ်စီးနှင့် ရောက်ချလာသည်။ ထန်းသုံးပင်ရွာသူကြီးက တောင်သလဲကုန်းရွာသူကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူများအား ဆရာလေးမိတ်ဆက်ပေးသည်။ စကားပြောတော့ ဆရာလေးက ...

“အချိန်မရှိတော့လို့ နောက်မှ စကားပြောပါရစေ ... အခု ကိုကျော်ထူး ကျွန်တော့်ကို နတ်ကတော်တစ်ယောက် ခေါ်ပေါ်လား”

“ဟာ ... ရွာက နတ်ကတော် မရှိဘူး။ မနေ့က နတ်ကနားပွဲ ကမလို့ သဲကွင်းရွာကို ထွက်သွားကြတယ်”

ထိုအခါ တောင်သလဲကုန်းရွာသူကြီးက ဆရာလေးအား

“ဒိရွာက နတ်ကတော် မရှိရင် အခြားရွာက နတ်ကတော် ခေါ်လို့ဖြစ်လား”

“ဘယ်ရွာကပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်ကတော်ဆို ရပါတယ် ... သူ့ကြီးမင်း”

“မောင်ကျော်ထူး ... ဦးလေးတို့အိမ်ကိုသွား၊ ဦးသားကို နတ်ကတော် မပုစိန်အိမ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်း ဦးလေးခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်လို့ပြောပြီး စက်ဘီးနဲ့ တင်ခေါ်လာခဲ့”

“မတွေ့ရင် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သူ့ကြီး”

“မပုစိန် ... ရွာထဲက ဘယ်မှ မသွားဘူး။ သူ့အိမ်မှာ မတွေ့ရင် ရွာထဲ လှည့်ပတ်ရှာပြီး ခေါ်ပေးလိုက်လို့ပြော ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့ကြီး၊ ကျွန်တော်သွားမယ်”

ကျော်ထူးလည်း ဆရာပင့်သွားရာမှ ပြန်ရောက်ပြီး ... နားချိန်ပင်မရ။ တောင်သလဲကုန်းရွာသို့ စက်ဘီးနှင့် ပြေးရပြန်သည်။ တောင်သလဲကုန်းရွာမှာ ခေါ်ပုစိန်နှင့် အဆင်သင့်တွေ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကာ ထန်းသုံးပင်ရွာသို့ စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်က ရွာခံလူများအား ကြက်သား

ဟင်းနှင့် ဆန်ခြောက်ဘူး ထမင်းချက်ခိုင်းထားပြီးပြီ။ ဒေါ်ပုစိန်ကို ရွာလူကြီးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ဒီဆရာလေးနဲ့ ... သင်္ချိုင်းထဲသွားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“အလိုတော် ... လဆုတ်ရက်ကြီး၊ ကျွန်ုပ် ... သင့်ကြောက်တယ် ... မသွားရဲဘူး”

“ဒီက ရွာသား သုံးလေးယောက်လောက်လည်း ပါမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ပါမယ်လေ”

“သုံးလေးယောက်ပါမယ်ဆိုရင် သွားဝံ့ပါတယ်။ အဖေက မဖဲဝါကို ပင့်ရမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ပင့်မှာက ... ကျွန်တော်ပါ။ မဖဲဝါရောက်လာရင် အဖေ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးပြီး ဒီရွာမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာကို ပြောဆိုညွှန်ကြား သွားပါလိမ့်မယ်”

“အေး ... မင်းဖြစ်ချင်တာပြော ... အဖေ့လုပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဖေ”

“ကဲ ... မပုစိန်ရေ၊ ညရှစ်နာရီလောက် သင်္ချိုင်းထဲ သွားကြမှာ ... အခု ခြောက်နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ ပြန်မနေနဲ့ တော့ ... ထမင်းရော စားပြီးပြီလား”

“စားပြီးကာစ ရေခွေးထိုင်သောက်နေတုန်း ... ဒီရွာက ညုငယ်လေး လာခေါ်လို့ ပါလာတာ”

သို့ဖြင့် စိစဉ်ရေများ စိစဉ်ပြီး ရှစ်နာရီထိုးကာနီး ထမင်း တောင်းထမ်းသူကထမ်း ရေပုလင်းဆွဲသူကဆွဲနှင့် သင်္ချိုင်းတုန်း နှုတ်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သင်္ချိုင်းသို့ ဆယ်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်လာကြရသည်။ သင်္ချိုင်းထဲ ရောက်တော့ ဂူတစ်လုံးအပေါ်မှာ အမှိုက်များကို ရှင်းပြီး ဂူထဲမှာ ပယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းလိုက်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဒေါ်ပုစိန်အား ဆံပင်ဖားလျှား ခိုင်းပြီး ဂူဘေးမှာ ဒူးရထားထိုင်၍ လက်အုပ်ချီထားစေသည်။

“အဖေ မဖဲဝါကို စိတ်ညွတ်ထားပြီး အကြောအချင်တွေ လျှောထားနော် ...

ကဲ ... ကျွန်တော် မဖဲဝါကို ပင့်တော့မယ်၊ ဦးလေး ကိုက နောက်နည်းနည်းဆုတ်ပြီး ရပ်ကြည့်ကြ”

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ပုစိန်၏နောက်နားမှာ ရပ်ကာ မဖဲဝါကို စတင်ပင့်တော့သည်။

“အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေပင်၊ တောင်တံတိုက်၊ မြောက်ရောင်အတွင်းမှာ မဖဲဝါရှိသည်ဆိုပါတာ ဤနေရာသို့ ကြွရောက်

ပါရန် ပင့်ခိုက်ပါသည်။ စားပွဲများလည်း ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ စားပွဲများကို သုံးဆောင်ရန် ဤနေရာ ဤဌာနသို့ လာရောက်စေလိုပါသည်။ တောပိုင်တောင်ပိုင်ကို ကလည်း မဝဲပါရှိသည့်နေရာ အရပ်မှ ဤနေရာသို့ အသိပေးကာ စေလွှတ်စေလိုပါသည်။

ထိုသို့ စကားဆုံးသည်နှင့် ထူးခြားမှုမရှိသေးသည့်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မဝဲပါကို ပင့်ရပြန်သည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက် စကားဆုံးသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ လေမတိုက်ပါဘဲ သစ်ရွက်များ ချုံများ လှုပ်ရှားသွားသည်။

မဝဲပါရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျော်သိုက် သိလိုက်သည်။ နေပုစိန်တစ်ကိုယ်လုံး ကွေးကောက်သွက်က ဝူပေါ် ဆတ်တံ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၊ ဒူးတစ်ဖက်ချထိုင်ပြီး ထမင်းနှင့်ကြက်သားကို တကျွတ်ကျွတ် အသံထွက်အောင် ကိုက်စားသောက်နေသည်။

ရပ်ကြည့်နေကြသူများက နေပုစိန်တစ်ယောက် ကြက်များ ထွေးထုတ်သည်ကို မတွေ့သဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ မျက်လှဲပြုပြီး ကြည့်နေကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် ဆန်မြောက်ဘူးချက်က အနည်းငယ်သ

တုန်တော့သည်။ ဟင်းများက ကုန်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ကျော်သိုက်လားဟေ့ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် ကျော်သိုက်ပါ။ ဒီရွာက ခေက်အခဲကို ကူညီပေးချင်လို့ အမေမဝဲပါကို ပင့်လိုက်တာပါ”

“အေး ... ပြောစမ်း၊ ဒီရွာမှာ ဘာအခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီရွာသုံးရွာမှာ ကလေးတွေကို လိုက်ခေါ်ယူနေတဲ့ သရဲ မြင်းလေး အတော်သောင်းကျန်းနေပါတယ်။ ရွာနှစ်ရွာက ကလေး တစ်ယောက်စီ ခေါ်သွားပါတယ်။ သရဲမရွာထဲ ဝင်မလာအောင် အမေမဝဲပါ အကူအညီပေးပါလို့ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး ... ငါ့ကြည့်လိုက်ဦးပယ်”

နေပုစိန် မျက်မှောက်ကြည့်ပြီး ခဏမျှကြာသော် ...

“အေး ... သရဲမအကြောင်း သိရပြီ ...

ဒီသရဲမအပြစ်က အတော်ကြေကွဲပို့ ကောင်းတယ် ...

ယောက်ျားက သစ်ပင်ပိပြီး သေတယ် ... စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ သားအမိသုံးယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ ကလေးတွေလည်း အစားစားရ၊ သူလည်း မစားရနဲ့ နောက်ဆုံး အာဟာရပြတ်ပြီး ... ခိုက်ကယောင်ကတန်း ဖြစ်သွားတယ် ... ရှုသွားတယ်ပေါ့ ...

အရှုံးစိတ်ဝင်နေတဲ့အချိန် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် သူ့လင် သေရတယ်ဆိုပြီး ချောင်းထဲကို ခေါ်သွားပြီး ရေနှစ်သတ်ပစ်လိုက်တယ် ...

ကလေးနှစ်ယောက် သေသွားပြီးတဲ့အချိန် သူ့ရဲ့အသိစိတ် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ပြီး ပြန်ကောင်းသွားတယ် ... သူ့လက်နဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေနှစ်သတ်လိုက်တာ မသိတော့ဘူး ... တစ်ခါကလေးတွေအဖြစ်ကို မြင်ပြီး ပြန်ရှုံးသွားပြန်တယ် ...

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပြန်မကောင်းတော့ဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက် သေပြီဆိုတာလည်း သူ လက်မခံဘူး။ ရွာသားတွေက သူအံ့လစ်မှာ ကလေးတွေကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ် ...

ကလေးတွေ ထားတဲ့နေရာမှာ မတွေ့တော့လို့ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်ပြီး ရှာနေတယ်။ ကလေးတွေကို တွေ့အောင် ရှာမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အစွဲနဲ့ သေသွားလို့ ဝိညာဉ်သရဲဝရောက်နေတာတောင် ညဉ့်အမှောင်အောက်မှာ ရွာသုံးရွာလှည့်ပတ်ပြီး ရှာနေတာ ...

သူဝင်တဲ့ရွာမှာ ကလေးငိုသံကြားတာနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်လုံး အသက်ရှိကြသေးတယ် ... သူ သတ်မပစ်ဘူး”

“ဗျာ ... ဒါ ... ဒါဆို ကလေးတွေ ဘယ်မှာရှိလဲ

ခင်ဗျာ”

“အေး ... တောင်သလဲကုန်းသင်္ချိုင်းရဲ့ အရှေ့ဘက် ကျတဲ့အစွန်မှာ ဂူပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီဂူပျက်ကြီးထဲမှာ ထည့်ထားတယ် ... ကလေးတွေ အစာရေစာပြတ်ပြီး အားပြတ်နေပြီ ... ဒီကအပြန် သွားယူလိုက်ကြ ...

ဒီသရဲမ ရွာထဲ ဝင်မလာအောင် လုပ်ရမယ့်နည်းကတော့ မခက်ပါဘူး ... သူ့ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်း မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာက ပြန်ဖော်ယူလိုက် ... သူ့အမေ မြှုပ်ထားတဲ့ကျွန်းကိုလည်း ပြန်ဖော် ... ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်းကို သူ့အမေရဲ့ ကျွင်းထဲ ထည့်ပြီး အတူတူ ပြန်ထားလိုက် ... ပြီးရင် မြေပြန်ပို့လိုက်။

သူ့ကို ဘာမှ နှိမ်နင်းနေစရာ မလိုဘူး ... သားဇောကြောင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရွာထဲဝင်နေတာ ... သူ့ကလေးတွေကို မနက်ပြန် ပြန်ခေါ်လာပေးမယ်လို့ ... ငါ ဒီည သူ့ကို အသိပေးလိုက်မယ်။ သူ့ကလေးတွေ ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိသွားရင် မင်းတို့ရွာထဲကို လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...

အခုည ... သူ့ခေါ်သွားတဲ့ ကလေးတွေကို သွားပြန်ခေါ်လိုက် ... သရဲမ နှောင့်ယှက်မှာ မကြောက်နဲ့ ... သူ့ကို ငါ ကြိုတင်အသိပေးထားလိုက်မယ်။ မနက်ရောက်ရင်သာ သူ့

ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်းကို ဖော်ပြီး ... သူ့ကျင်းထဲမှာ အတူတူမြှုပ်ပေးလိုက် ... က ... အိပ်မိုးလား ငါ သွားမယ်တော့”

မဲဝဲထွက်သွားသည်နှင့် ဧဒီပုစိန် ပူပေါ် အားပြတ်ကာ လဲကျသွားသဖြင့် ကျော်သိုက်လည်း သောက်ရေပုလင်းထဲ အနည်းငယ် ချန်ထားသော ရေကို လက်ဝါးထဲထည့်ကာ ဧဒီပုစိန်မျက်နှာကို တောက်ပေးလိုက်သဖြင့် ရေအေးအထိအတွေ့ကြောင့် မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

ထို့နောက် သင်္ချိုင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

ရွာပြန်ရောက်သည်နှင့် ထန်းသုံးပင်သူကြီးအိမ်မှာ စောင့်နေသော တောင်သလဲကုန်းသူကြီးတို့နှင့်အတူ မီးတုတ်များ ဓာတ်မီးများကိုယူပြီး ကလေးများရှိသည်ဆိုသော တောင်သလဲကုန်းသင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“အင်း ... မောင်ကျော်သိုက်ရဲ့ မဲဝဲဝဲပြောတဲ့အတိုင်းဆို မနက်ပြန်ကလေးအလောင်းနှစ်လောင်း ဖော်ရဦးမှာပေါ့ ... အခုဆို အပုပ်လွန်ပြီး အရိုးတောင် ပေါ်ပြေလောက်ပြီ ... အတော်နံ့မှာ”

“ရွာသုံးရွာ ဒီသရဲမကြီးကြောင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်နေရတာထက်စာရင် ဒီအပုပ်နဲ့လောက်ကော့ သည်းခံရမှာပေါ့”

“ရွာထဲက ဟို ... ဗူးသန်းလှနဲ့ သာမောင်တို့အဖွဲ့ကို

အရက်ဖိုး ကျေနပ်အောင်ပေးပြီး လုပ်ခိုင်းရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီကောင်တွေ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်လိုက်မှ ပိုဆိုးနေပါ့မယ်”

“ခိုင်းတာလုပ်ပြီးမှ ... အရက်ဖိုးပေးမှာပေါ့၊ သူတို့ လုပ်တာကိုလည်း မနီးမဝေးက စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ သူကြီးရ”

“အေး ... မင်းအကြံပေးတာဆိုတော့ အဲဒီတာဝန် မင်းယူ”

“ဝိတ်ချ ... ဒီကောင်တွေအတွက် အရက်ဖိုး သူကြီးပေး”

“ပြောစရာမလိုပါဘူး ... စိန်မြင့်ရာ၊ ငါ ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်”

အချိန်က ညကိုးနာရီခွဲခန့်ရှိပြီ။ တောင်သလဲကုန်းသင်္ချိုင်းအစပ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီဘက်အစပ်မဟုတ်ဘူး ... ဟိုဘက်အစပ် ... အဲဒီ

ကို ရောက်အောင်သွားကြ”

လူတစ်စု သင်္ချိုင်းထဲက ဖြတ်ပြီး ရွာဘက်မဟုတ်သည့် သင်္ချိုင်းတစ်ဘက်ခြမ်းသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ကလေးငိုသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကလေးငိုသံ ... ကြားကြလား”

“ဟုတ်တယ် ... ရှေ့မှာ ... ရှေ့မှာ၊ ဝံ့ပျက်ကြီး
ဘေးတစ်ခြမ်းအပေါ်ပိုင်း ပွင့်နေတယ် ... အဲဒီထဲမှာ ဖြစ်မယ်”

သူတို့ ဂူဝန်းကျင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဂူထဲမှာ လမ်း
မလျှောက်နိုင်သေးသည့် ကလေးနှစ်ယောက်မှလွဲပြီး ဘာမှမရှိ။
ဂူထဲမှာ ရှိသင့်သည့် အရိုးစုလည်း မရှိ၊ သစ်တိုသစ်စလည်း မရှိ၊
ပြောင်ရှင်းနေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်လုံး အသက်ရှင်နေသည်ကို ဝမ်းသာ
ဖွယ် တွေ့ရှိလိုက်သည်။

ကလေးများကတော့ အားပြတ်ပြီး မြောမြောလေး ရှိ
တော့သည်။

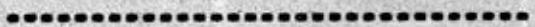
“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ... ဆရာလေးနဲ့ အဲဒီမမဖဲဝါ
တကယ်အံ့အားသင့်ဖွယ်ပါပဲ”

ကလေးများကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ တောင်သလဲကုန်း
ရွာသူကြီး၏အိမ်မှာ ပျောက်သွားသော ကလေးပိုင်ရှင်များ သတင်း
ကြားပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။

ကလေးများ ပြန်လည်ကျန်းမာအောင် ပြုစုကြရပေဦးမည်။
နောက်နေ့ရောက်သည်နှင့် မဖဲဝါ မှာသွားသည့်အတိုင်း ကလေး
အလောင်းနှစ်လောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး မမြလေး၏ မြေပုံကျင်းထဲ

ထည့်ကာ ပြန်၍မြေပို့လိုက်ကြသည်။

မဖဲဝါ ... အသိပေး ပြောကြားလိုက်သည်ကြောင့်လား
ပျောက်ဆုံးသွားသော သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်နေရ၍လား
မသိ ... ထိုရက်မှစပြီး ရွာသုံးရွာလုံး မဟူရာညွှန်လည်အောက်မှာ
မမြလေးသရဲမ၏ ငိုညည်းသံကြီးကို မကြားရပါလေတော့။

သရဇ္ဈန်း

ဦးထွန်းနိုင်တို့ စက်လှေက အနောက်ဘက် ဘင်္ဂလား
ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည်။ ကျွန်းသူရဲတောင်ကြီး
မှော်ကျွန်း၊ ဖရုံကာကျွန်းတို့ကို ကျော်ပြီး ငှက်ကျွန်း၊ ကျွန်းနဲ့သာ၊
ပန်းနဲ့သာကျွန်းတို့ဘက် မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

အချိန် မနက်ခြောက်နာရီကတည်းကပင် မောင်းနှင်လာခဲ့
ကြရာ ရေနက်ပိုင်းအရောက်မှာတော့ ပိုက်ချရန်နေရာသို့ ရောက်လာ
ခဲ့ကြသည်။

သူတို့က ကပ်ပိုက်တုခေါ်သည့် ကျောက်ကပ်ပိုက်ချရန်
ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်ကပ်ပိုက်ချခြင်းမှာ ရေသေ
ရက်များတွင် ရေနက်အိုင်များ၌ ကျောက်ရိပ်ခိုပြီး နားခိုကြသော
ကကူရုံ၊ ကကတစ်၊ ငါးတောက်တူတို့ကို ဖမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

နေဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခွင်လုံး မှိုင်းမှိုင်း
ညှို့လာသည်။ အချိန်က ကဆုန်လထဲ ရောက်နေပြီ။ မိုးရိပ်
မိုးသားတို့ ဟိုနားကွက်ကွက်၊ သည်နားကွက်ကွက် ရှိနေသည်။

သည်လကုန်လောက်ဆို ပင်လယ်ပြင်မှ လေပြင်းများ မကြာ
မကြာ ဝင်လာတတ်သည်။ မုတ်သုံမဝင်မီမှာပင် လေပြင်းများ မကြာ
ခဏ ဝင်တတ်သည်။

သည်ခရီးက အနည်းဆုံး သုံးရက်ခန့်ကြာပြီးမှ နောက်
ကြောင်း ပြန်လှည့်ဖြစ်မည်။ ထင်သလောက် ငါးမရပါက တစ်ပတ်
ခန့်ကြာတတ်သည်။ ရေခဲအလုံအလောက် မပါလျှင် ပင်လယ်ပြင်ထဲ
ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။

ယခု ပါလာသော ရေခဲအခြေအနေက သုံးရက်ထက်ပိုနေ၍
မဖြစ်။ သို့ကြောင့် ငါးများပျားရပါစေဟု အားလုံးဆုတောင်းနေကြ
ရသည်။

သူတို့ ငါးများကို ကြိုးကြိုးစားစား ဖမ်းနေကြသည်။

“တို့ ... ဒီမှာ နှစ်ညရှိသွားပြီ။ ငါးရတာလည်း မဆိုးဘူး”

“တုတ်တယ် ... ဦးထွေး”

“ခု ... ရေထရက်လည်း မျှောက်သေးပြီ။ ငါးရဖို့
မကျိန်းသေတော့ဘူး။ လှိုင်းတွေလည်း ခပ်စိမ်စိမ် သေသေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... လှိုင်းက တော်တော်လေးကို ပြင်းလာတယ်”

“ငါ ... စဉ်းစားထားတယ်။ မနက်ပြန် ကမ်းဘက်ကို တပြည်းပြည်းသွားရင်း ပိုက်ချသွားမယ်။ ပုံမှန် ချလိုက် တင်လိုက် လုပ်သွားရင် နောက်နှစ်ရက်ဆို ကမ်းပြန်ရောက်ပြီပေါ့”

သူတို့၏ ကျောက်ကပ်ပိုက်ချခြင်းမှာ ရေနက်အိုင်များ၏ အောက်ခြေကြမ်းပြင်မှာရှိသော ငါးများကို ဖမ်းရသည့်အတွက် မလွယ်ကူလှ ... အခန့်မသင့်လျှင် ကျောက်ဆောင်နှင့် ပိုက် ငြိနေဟတ်သည်။

ရေငုပ်ကျွမ်းသည့်လုပ်သားက ရေထဲဆင်းငုပ်ပြီး ငြိသော ပိုက်ကို ဖြုတ်ရသည်။ အမြဲတမ်းတော့ မဖြစ်တတ်။

ညဘက်ရောက်တော့ ပိုက်များကိုတင်ပြီး စက်လှေကို မောင်းလာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်ထက်မှာ စက်လှေက တပြိုင်ပြိုင် ပြေးနေသည်။ စက်လှေက လထွက်ရာအရပ်သို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးနေသည်။

ည ဆယ်နာရီခန့်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းကင်မှာ မိုးရိပ် မိုးသားများ ပြည့်လာသလို လေပြင်းများလည်း ကျလာသည်။ ကမ်းရိုးတန်းနှင့်လည်း ဝေးသေးသည်။

ပုံမှန်မောင်းသွားပါက နေ့တစ်ဝက်ခရီးမျှ ရှိနိုင်သည်။ လှိုင်းများထန်လာသည်။ လေပြင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့် ဆွဲလာသည်။

“ရှေ့မှာ ကျွန်းနှစ်ကျွန်းရှိတယ်။ နီးစပ်တဲ့ကျွန်း ဝင်ကပ်ပြီး မုန်တိုင်းရှောင်ရအောင်”

“ဒီအချိန် မုန်တိုင်းက အကြာကြီး မကျတတ်ပါဘူး။ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ပင်လယ်ထဲမှာပဲ အလိုက်သင့်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟေ့ ... မောင်သန်း၊ ဦးလေးထွန်း စီစဉ်လိမ့်မယ်။ ငါ ... ဆရာကြီး ဝင်မလုပ်နဲ့”

“အေးပါကွာ ... ငါက ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တာကို ပြောကြည့်တာ”

သူတို့ အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေသော်လည်း စက်လှေဦးက ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ လှိုင်းနှင့်လေအား ကြောင့် စက်လှေက ပိုမြန်နေသလို ယင်ရသည်။

“ဟေ့ ... သိန်းမောင်၊ မင်းဆရာ ဘယ်ကျွန်းကို ဦးတည်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဦးလေးထွန်း”

“အဲဒီကျွန်းက ... တို ... တို ... ငါတို့ အခြေစိုက်နေရမယ့် နေရာတွေကို ရှာဖွေနေရမယ်”

“သရဲကျွန်း ...”

“သရဲကျွန်း ...”

လှေသမား ဝိုက်သမားများပါးစပ်မှ တစ်သံတည်း ယွတ်လာသည်။

“တုတ်တယ် ... သရဲကျွန်း၊ နတ်ကျွန်းက ... ဒီလောက် ဝေးလှပေမယ့် လာတာကြာပြီ ... သရဲကျွန်းကို မသိဘူးလား။ ဒီအချိန်မှ ဟိုဘက်က ကျွန်းဆီသွားလို့လည်း မမြင်တော့ဘူး။ သိန်းမောင် ... မင်းဆရာဆီသွား၊ ကျွန်းကို မတပ်နဲ့ ကျွန်းအနောက်ခြမ်းက လေကွယ်တယ်။ အဲဒီကျွန်းနောက်ဘက် အခြမ်းမှာ ကျောက်ချပြီး နေကြမယ် ... မိုးလေငြိမ်တာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ကြမယ်”

“တုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အခုပဲ သွားလိုက်ပါမယ်”
ကိုသိန်းမောင်က စက်မောင်းခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။
ကိုသိန်းမောင်သွားပြီး မကြာခင်၊ ကျွန်းဘက်သို့ ဦးတည်နေသော စက်လှေလည်း ဦးလည်ထွက်သွားပြီး ကျွန်းကို ပတ်နေတော့သည်။
လှိုင်းလှံကြီးများက ကျွန်းကို ပြေးပြေးပြီး ဆောင့်ထိုး

ငင်နေသည်။ ဦးထွန်းနိုင်တို့ စက်လှေသည် ကျွန်း၏လေကွယ်ရာ ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

စက်လှေ ရပ်သွားသည်။ ကျောက်ချပြီး အနားယူလိုက်သည်။ ကျွန်းနောက်ဘက်ကို ရေလှိုင်းသေးသေးများသာ ရိုက်ခတ်နေသည်။ လှိုင်းမရှိသောအခါ ရေပြင် ငြိမ်သက်နေသဖြင့် စက်လှေ ဦးသက်စွာ ရပ်နား၍ ရသော်လည်း ယခုမှန်တိုင်း မမိပေမဲ့ စက်လှေကတော့ လှုပ်ယမ်းနေသည်။

သည်လောက် လှုပ်ယမ်းသည်ကတော့ ပင်လယ်ပြင် ရေထဲသားတို့အတွက် အသေးအမွှားပင်။ သည့်ထက်လှုပ်သော မြင်ထက်က စက်လှေပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နိုင်ကြသည်။

သရဲကျွန်းဆိုသည်က သည်ကျွန်းပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် ကျွန်းပေါ်မှာရှိသည့် သရဲများက လူသားများ၏အသက်ကို ရတဲ့ နည်းနှင့် နှုတ်ယူကြသည်။ မြောက်လှန့်ကြသည်။ အသက်ရှင်ပြီး နိုင်သည့် အတော်ရှားသည်။

ဦးထွန်းနိုင်တို့လည်း ရောက်လာမီမှတော့ ကျွန်းနှင့် ဝိုက်တစ်ရာခန့်အကွာမှာ ကျောက်ချပြီး တစ်ညတာ ခိုနားလိုက်သည်။ ကျွန်းပေါ်မှ သရဲများ စက်လှေပေါ် ရောက်မလာရန်သာ

ဆုတောင်းနေကြရသည်။

သူတို့ကျွန်းဘေးမှာ ကျောက်ချသည်အချိန်က နာရီပြန် နှစ်ချက်ရှိပြီ။ လှေကို လေငြိမ်သည်နှင့် ပြန်ထွက်ရန် အားလုံးကို အသိပေးထားသည်။ မနက်လေးနာရီခန့် ပြန်ထွက်နိုင်မည်ဟု မှန်းမိသည်။

လေက ထန်နေတုန်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်းပေါ်မှ သစ်ပင်များကိုကြည့်ပြီး သိနေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကျွန်းဆီမှ မည်းမည်းအရိပ်အရိုးများ စက်လှေဆီသို့ လွင့်မျော ရောက်ရှိလာတော့သည်။

အတော်ကြာတော့ ထိုအရာများ ကျွန်းဆီသို့ ပြန်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ မနက်လင်းတော့ ကျွန်းအနီး ဆိုက်ကပ်ထားသည့် စက်လှေကြီး လေးနာရီ မထွက်ဖြစ်သလို ဘယ်တော့မှလည်း ထွက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

စက်လှေပေါ်ပါသည့် ရေစုတ်သားနှင့် လှေသူကြီးအပါအဝင် အားလုံးဆယ်နှစ်ယောက် စက်လှေပေါ်မှာ ဝဲသဆုံးနေကြသည်။ ကျွန်းပေါ်မတက်ပေမဲ့ သွေးဆာနေသည့် သရဲတို့၏လက်ကတော့ လွတ်မသွားခဲ့။

ထို့နောက် တစ်လခန့်အကြာ စက်လှေအကြောင်း

တိုင်တန်းထားသည့်အတွက် ကင်းလှည့်မော်တော်နှင့် လှည့်ပတ် ချော့ဗွေရာ ဦးထွန်းနိုင်တို့ စက်လှေကို ပြန်တွေ့ရသည်။ အသေအကောင်များ ပုပ်ပွပြီး အရည်ပျော်ဆင်းကုန်ကာ အရိုးသာ မြင်ကြရတော့သည်။

ရေခဲရိုက်ထားသော ငါးအချို့သာ ပုံမပျက်တွေ့ရပြီး ငါးခန်းထဲရှိ ငါးများလည်း အရိုးများကိုသာ ပြန်တွေ့ရသည်။ သရဲစား၍ သေကုန်သည်ဟု လူတွေ့ပါးစပ်မှာ ရေပန်းစားသွားသည်။

ရဲများကတော့ သရဲဟု လက်မခံဘဲ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ သေမှုသေခင်း ဖွင့်ထားခဲ့သည်။

အချိန်တိုတပြည်ပြင်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။ နှစ်တွေ အခါခါ မြောင်း၍ သရဲကျွန်းအကြောင်း လူတွေ မေ့သွားကြသည်။

နောက်ပိုင်း လှေသူကြီးအချို့က သရဲကျွန်းရှိသည်ကို အယုံအကြည် မရှိကြ။ ကြုံလည်းမကြုံတူးကြ။ တမင် လူတွေ သွားဖြစ်အောင် ခြောက်လုံးလှန်လုံးပျားဟုသာ ပြောကြသည်။ ဆိုမယုံကြည်သူများကဲ့သို့ ဦးကျော်စိန်၏ စက်လှေအဖွဲ့သားများလည်း ကြုံလျှင် သရဲကျွန်းကို ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြသူများဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ စက်လှေလမ်းကြောင်း မသိ
သဖြင့် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြ။

ယခုအခေါက် လှေသမားနည်းသည့်အတွက် ခပ်ဝေးဝေး
မထွားဘဲ အနီးနားမှာ လှည့်ပတ်ပြီး ငါးရှာကြသည်။ လှေ
အောင်သိန်းဝံ၊ လှေထွန်းဦးတို့ အစားအသောက်မှားပြီး ဝမ်းလျော
နေကြသဖြင့် လူစားမထိုးဘဲ ဦးကျော်စိန်က ကျန်ရှိသည့် ဇေ
လုပ်သားငါးဦးနှင့်ပင် ငါးရှာ ထွက်ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြင်ထဲ သုံးရက်ခန့်သာနေမည်။ ကမ်းဝေးမထွား
တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် သိန်းဝံ၊ လှေဆောင်၊ ပန်းအောင်
သာထွန်းဦး၊ ဘေးသန်းမောင်တို့ ငါးယောက်ကို ခေါ်ပြီး ငါးရှာ
ထွက်ခဲ့သည်။ ငါးမရလျှင် ကျွန်းများအနီး ကျောက်ချပြီး ဇေ
အကျမှာ ဂုံးခရ အခွံမာများ ကောက်ယူကြမည်။

ထိုရုံးခေါ် အခွံမာကောင်မျိုးက ကမ်းရိုးတန်းအနီး ကျွန်းစိ
သောင်ပြင်များတွင် ပေါများစွာ ရှိကြသည်။

ဒီရေကျချိန်ဆို ကမ်းစပ်ရေအနက် လူတစ်ရပ်ခန့်အတွင်း
ကျုံးယူရရှိနိုင်သည်။ အချို့က ထိုဂုံးများကို တစ်ရက်မတ်မတ်
စီးပွားဖြစ်ကောက်ယူပြီး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ရောင်းချကြသည်။
ထိုဂုံးများကို အိုးကြီးအိုးငယ်များနှင့် ပြုတ်၍ အသာ

ထုတ်ကာ အမြောက်လှမ်းကြသည်။ ဂုံးသားခြောက်များကို ရခိုင်
ပြည်မှတစ်ဆင့် ပြည်မသို့ ပို့ကာ ရောင်းချကြသည်။

ဦးကျော်စိန်တို့က ဂုံးရှာခြင်းအလုပ်ကို အဓိကမလုပ်
သော်လည်း ငါးသားရှာဖွေရခက်လျှင် အလွယ်ရသော ဂုံးများကို
ရှာဖွေကောက်ယူကြသည်။

ယခု ... လူလည်း တစ်ဝက်ခန့်နည်းသဖြင့် သည်တစ်
ခေါက် ငါးရှာခြင်းကို အဓိကမလုပ်တော့ဘဲ ငါးရရ ဂုံးရရ စက်လှေ
ပေါ်တင်ပြီး သုံးရက်ပြည့်သည်နှင့် ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။
ကမ်းကထွက်လာသည်မှာ တစ်ရက်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။
ငါးအနည်းငယ်ရသဖြင့် ဂုံးကို မရှာဖြစ်သေး။

“ဟေ့ ... ဟိုခရူမှာ စက်လှေတစ်စီး၊ ငါးပိုက်တင်နေ
တယ် ... ငါတို့လှေ အဲဒီဘက်မသွားနဲ့၊ အရှေ့ဘက်ကို ဦး
ပြန်လှည့်လိုက်”

ဦးကျော်စိန်က စက်မောင်သိန်းဝံကို လှမ်းအသိပေးလိုက်
သည့်အတွက် ရှေ့မှစက်လှေနှင့် လမ်းကြောင်းလွဲရန် တက်မကို
ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ စက်လှေဦး လှည့်သွားသည်။ သူတို့ နားရီ
ဝက်ခန့် မောင်းလာသည်။

“ဟေ့ ... ဒီနားမှာ ပိုက်ချမယ်၊ စက်သတ်လိုက်တော့”

ဦးကျော်စိန်က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် စက်အရှိန်သတ်သွားသည်။ ပိုက်ချရန် အားလုံးကိုယ်စီ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ မကြာခင် ပိုက်ချပြီးသွားသည်။

အချိန်မှန်းပြီး ပိုက်ကို ပြန်ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ပိုက်က စက်အားနှင့်ဆွဲတင်နေသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းခြင်း အပေါ်သို့ တက်နေသည်။

ပိုက်ထဲမှာ ငါးအချို့ ပါလာသည်။ ထင်ထားသလို ငါးများများပေါ့။ အချိန်က ညနေငါးနာရီခန့် ရှိလာသည်။ မိုးလေး တဖွဲဖွဲ ရွာလာသည်။ လေမုန်တိုင်း မရှိတု ရေဒီယိုထဲက ကြေညာထားသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းအသင့်အတင့် ရှိမည်ဟု ကြေညာထားသည်။

“ဟေ့ ... ငါ မင်းတို့ကို ပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပြုပြုလေးမြင်ရတာ သရဲကျွန်းပဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သရဲကျွန်းသွားပြီး ကျွန်းပေါ် တက်ကြည့်ရအောင်”

“အေး ... ငါလည်း အဲဒီလို စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒီည

ဒီအနီးနား ငါးပိုက်တစ်ကြိမ်ချပြီး ... ကျောက်ချအိပ်ကြမယ်။ မနက်မိုးလင်းပိုင်းရောက်ရင် သရဲကျွန်းပေါ် သွားလေ့လာကြည့်ကြမယ်။

“ဟာ ... ဦးကျော်စိန်ကလည်း သရဲကျွန်းမှာ သရဲကြည့်ရင်ရင် ညဘက်သွားမှ မြင်ရမှာပေါ့။ နေ့ဘက်သွားလို့ကတော့ သစ်ပင်တွေ ကျောက်တုံးတွေပဲ မြင်ရမယ်”

“မင်းတို့ ... သရဲကိုမြင်ရင် မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး ... သရဲက လူက ဖြစ်တာ၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိမှာလဲ”

အေးသန်းမောင်က သရဲမကြောက်ဟု ပြောနေသည်။

“ကဲ ... ဒီညတော့ မသွားတော့ဘူး။ မနက်မှ စောစော သွားမယ် ... အလွန်ဆုံးနှစ်နာရီလောက်မောင်းရင် ရောက်ပါတယ်”

ဦးကျော်စိန်က ပိုက်ချရန် ပြင်ဆင်နေရင်းက အေးသန်းမောင်တို့အား ပြောပြသည်။ ထိုည ပိုက်ကိုသိမ်းပြီးသည်နှင့် ရာသီဥတု သာယာသည့်အတွက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်ကြသည်။

နေရောင်ထိုးလာမှ နိုးလာကြသည်။ မနက်အစပြေစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် သူတို့ ညကဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း သရဲကျွန်းဘက်သို့ စက်လှေကို မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

စက်လှေသူကြီး ဦးကျော်စိန်က အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ် ခန့်ရှိပြီး စက်လှေလုပ်သက်ရင့် ဆရာကြီးများလောက် စည်းကမ်း တင်းကျပ်မှုမရှိ။ လူလတ်ပိုင်းများနှင့် တွဲပြီး လူလတ်ပိုင်းစိတ်ပျိုး ရှိသူဖြစ်သည်။

ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပျက်စီးသွား သဖြင့် သားသမီးမရှိသော မုဆိုးပိုကြီးဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်မွေးသည်။ ထို ကလေး သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းလာပြီး သေဆုံး သွားသည်။

ဇနီးဖြစ်သူလည်း မီးယပ်ရောဂါကြောင့် တစ်နေ့တခြား ရောဂါ မသက်သာဘဲ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ် ဦးကျော်စိန် အသက်လေးဆယ်အရွယ်မှာ ဆုံးပါးသွားသည်။

အိမ်ထောင်ရေးမကောင်းခြင်း၊ သားသမီးကံမကောင်းခြင်း တို့ကြောင့် နောက်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရေလုပ်သားဘဝ၊ စက်မောင်းဘဝတို့မှ ယခု စက်လှေသူကြီးအဖြစ် စက်လှေပိုင်ရှင်က လက်လွှဲအပ်ထားခဲ့သည်။

စိတ်က ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့ကွေးပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ

လုပ်ပေမဲ့ ပင်လယ်ဘက် ငါးရှာထွက်သည့်အခါတိုင်း စံချိန်မီအောင် ငါးရှာပေးနိုင်ခဲ့သည်။

လူကြီး အောက်လက်ငယ်သား အဆင့်မခွဲ ဆက်ဆံသဖြင့် အားလုံးစိတ်လက်ပေါ့ပါး အလုပ်ကို တန်ဖိုးထားခဲ့ကြသည်။ တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ မြွင်းချက်ဖြစ်သည်။ လှေသူကြီးအပါ ဆယ်ယောက်၊ ဆယ့်တစ်ယောက်ရှိသော လှေမှာ သုံးယောက်က နေမကောင်း၍ အိမ်မှာနေရသည်။ တစ်ယောက်က ဆွေမျိုးနာရေး ရှိ၍ နေခဲ့သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က ပုသိမ်ဘက် ခရီးသွားသည်။ တစ်လခွဲခန့် ရှိနေပြီး ပြန်လာမလာ မသိရ။

ထိုကဲ့သို့ မသိရသည့်အတွက် သူ့နေရာမှာ လူစားမထည့် သေးဘဲ စောင့်နေခဲ့သည်။ ရှေ့တစ်ခေါက် ပင်လယ်ထွက်ပြီး ကမ်းပြန်ကပ်၍မှ ပြန်မရောက်လျှင် သူ့အစား လူစားထည့်မည်တု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မနက်စာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် သူတို့ သရဲကျွန်းဘက် သို့ စက်လှေကို ဦးလှည့်ကာ မောင်းသွားသည်။ တစ်နာရီခန့်သာ ခန့် မောင်းလိုက်သည်နှင့် စိမ်းစိမ်းညိုညိုကျွန်းကြီးကို တွေ့လိုက် ရသည်။

အလျားတစ်ပိုင် အနံ့ပေးရောကျော်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု မှန်းမိသည်။ ကျောက်တောင်အမြင့်က ပေးသုံးရာနီးပါးရှိသည့် တောင်တစ်လုံးနှင့် ပေးရခန့်ရှိ တောင်တစ်လုံးကို အလျားလိုက် ရှိနေသည်။

ထိုတောင်နှစ်လုံး၏ တောင်ဘက်မှာ မြေပြန့်ပြစ်သည်။ ကမ်းခြေတိုင်အောင် ပေးရခန့်ရှည်မည်ဟု မှန်းမိသည်။

ထိုနေရာမှာ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်နေသည်။

သူတို့ ကျွန်းကိုမကပ်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက အကဲခတ် လိုက်သည်။ ကျွန်းနှင့်ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ ရောက်တော့ စက်လှေ သောင်တင်သွားသည်။

ကျောက်ချပြီး စက်လှေပေါ်မှ ဆင်းရန်ပြင်ကြသည်။

“မိုးအုံ့နေတယ် ... ကျွန်းပေါ်မှာ နေလို့ရအောင် ယာယီ တဲထိုးပို့ ယူသွားကြ။ မိုးရွာချရင် ဝင်နေလို့ ရတာပေါ့ ...

ကျွန်းပေါ်မှာ မနက်စာ ချက်ပြုတ်စားကြမယ် ... အိုးခွက် ပန်းကန်တွေ သယ်သွားကြ”

“ဦးကျော်စိန် ... ကျွန်းပေါ်မှာ ညအိပ်မှာလား”

“ဒီတစ်ည ... အိပ်မယ်၊ မနက်မှ စက်လှေပေါ် ပြန် တက်ကြမယ်၊ မင်းတို့ ... အိပ်ရဲလား”

“တာ ... အိပ်ရဲတာပေါ့၊ ဘာ ... မအိပ်ရဲစရာရှိလဲ”

“အားလုံး ... သဘောတူရင် ဒီကျွန်းမှာ ဒီတစ်ည အိပ်မယ်”

ထို့နောက် တစ်ညအိပ် နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အတွက် ကျွန်းပေါ်ကို အိုးခွက်များ ရိက္ခာများသယ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ ကြသည်။

ကမ်းခြေနှင့် မနီးမဝေးတွင် သစ်ပင်ကြီးများရှိပြီး အောက်ခြေ ရှင်းသောနေရာမှာ ယာယီတဲဆောက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုနေရာမှာ သားကောင်ကြီးတွေ မရှိပေမဲ့ မြေဆိုး တွေ ရှိနိုင်တယ် ... ဒီကောင်တွေက တစ်ကျွန်းနဲ့တစ်ကျွန်း ရေကူးပြီး သွားနိုင်ကြတယ်”

သို့ဖြင့် ယာယီရွက်ဖျင်တဲများကို မြွေများတိုးမဝင်နိုင်အောင် အသေအချာ လုပ်ပြီး ထိုးထားလိုက်သည်။

ဆယ်နာရီခန့် အားလုံးပြီးသွားသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီခွဲခန့် နေ့လည်စာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်းကို လိုက်ပြီး လှေလာကြည့်ရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကမ်းခြေအတိုင်း မြောက်ဘက်နားသို့ အရောက် နှစ်ဘက် ပေါက် ကျောက်ဂူတစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။ ဂူကို မြင်၍ အနီးကပ်

သွားကြည့်ရာ ... တိုးတစ်ဘက်မှာ အလင်းရောင် ဝင်နေသလို အောက်ခြေတစ်ဝက်နီးပါး ရေတို့ ရှိနေသည်။

ထိုဂူအတိုင်း ဝင်သွားလျှင် ဂူဆုံးသည်နှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဂူရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး ကျွန်း၏တစ်ဘက်အခြမ်းသို့ သွားကြည့်သည်။ လမ်းလျှောက်၍မရ။ ပေငါးဆယ် တစ်ရာနီးပါးရှိ ချောက်ကြီးများ ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။

သို့ကြောင့် ဂူတစ်ဘက်အခြမ်းနှင့် တောင်ဘက်အစွန်မှာသာ ပြေနိုင်သောနေရာများရှိ၍ ကျွန်း၏မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တို့မှာ လူသွား၍ မရသော နေရာများဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားမိလာသည်။

စခန်းလုပ်ထားသည့်နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာ ပြန်ရောက်တော့ ညနေ သုံးနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ညစာချက်ပြုတ်ကြမယ်၊ မမှောင်ခင် စားသောက် ပြီးမှဖြစ်မယ်”

“ကျွန်းပေါ်ရောက်ကြည့်ရတာတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ဘူး။ စားစရာတော့ အုန်းပင်တွေပဲ တွေ့တယ်”

သူတို့မြောက်ယောက် တက်ညီလက်ညီနှင့် ချက်ပြုတ် စားသောက်ပြီးတော့ ညနေ ငါးနာရီရှိပြီ။ သူတို့နေသော နေရာက

နဝင်သည့်အချိန်ထိ မြင်နေရသဖြင့် မမှောင်သေး ... နေဝင်မှသာ မှောင်မည်ဖြစ်သည်။

ချက်ပြုတ်၍ ပွေးထားသော မီးကို မငြိမ်းစေဘဲ ညဘက် ဒီးကောင်းစွာရရန် သစ်တုံးများထည့်ပြီး မီးပျိုးထားလိုက်သည်။ တပြည်ပြည်နှင့် မှောင်လာသည်။ ထူးထူးခြားခြား လဆန်း ၁၄-ရက်မို့ နေဝင်သည်နှင့် လရောင်က ဆက်ပြီး အလင်းပေးနေသည်။ မနက်ဖြန် လပြည့်ရက်ဖြစ်သည်။

“သရဲလာအောင် ... စောင့်ရမှာလား။ တို့က သရဲကို သွားရှာရမှာလား”

သိန်းဝင်းက ထိုင်နေရာက သရဲအကြောင်း စပြောလာသည်။

“ဘယ်သူမှ လျှောက်မသွားနဲ့ ... သရဲ အမှန်တကယ် ရှိတယ်ဆိုရင် ရောက်လာမှာပဲ”

“မလာရင် ... မရှိလို့ပေါ့၊ ယုံတမ်းစကားတစ်ခုကိုလည်း သက်သေပြနိုင်တော့မှာပေါ့”

ငေါ ... ငေါ
ရှိုး ... ရှိုး ... ဝုန်း
လှဆောင်အိမ်ကားအဆုံး သူတို့နှင့် မနီးမသေးသလောက်ကြီး

တစ်ပင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါသွားသဖြင့် အသံမျိုးစုံ ထွက်သွားသည်။
“ဟို ... ဟိုရှေ့က သစ်ပင်တစ်ပင်တည်း လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ယမ်းသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... သရဲရောက်လာပြီနဲ့တူတယ်”

အချိန်က နေဝင်ပြီးကာစ အမှောင်ထုံးလာစဉ် လရောင် မဝိမပြင် ကျရောက်လာသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး မီးဖိုထားသော သစ်တုံးကြီးများဘေး ထိုင်စကားပြောနေစဉ်ဖြစ်သည်။

“ဒါ ... သရဲဖြစ်မယ်”

“သရဲထီးနဲ့တော့ မတွေ့ချင်ဘူး ... သရဲမလေးတွေနဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး”

“ကျွဲ ... ကျွဲ ... ကျွဲ”

သစ်ကိုင်းလှုပ်သံ တစ်ကိုင်းနှင့်တစ်ကိုင်း ပူးပြီး ပွတ်တိုက် သံလိုမျိုး သူတို့ခေါင်းပေါ်က ထွက်လာသည့်အတွက် ပန်းအောင်နှင့် သိန်းဝင်းတို့ ပြိုင်တူမော့ကြည့်လိုက်စဉ် ...

သူတို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ဆယ့်ငါးပေခန့် အမြင့်မှာ ... ဝတ်ရုံဖြူ ဝတ်ရုံနက် ဝတ်ထားသည့် သရဲမနှစ်ယောက်ကို မြင် လိုက်ကြသည်။

နှစ်တောင်ခန့် အရှည်ရှိသည့် ဆံပင်များက လေမှာ အလွင့်လွင့် လှုပ်ယမ်းနေသဖြင့် သရဲမနှစ်ယောက်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“သ ... သရဲမနှစ်ကောင် ... အပေါ်မှာ”

အားလုံး ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဘုတ် ...”

“အား ... ”

ပန်းအောင်၏မျက်နှာပေါ်ကို မည်းမည်းညစ်ညစ်အရာများ ကျလာသည်။

“အမယ်လေး ... နဲ့လိုက်တာ”

ဇေ့ ...

“အပုပ်ရည်တွေ မင်းမျက်နှာပေါ် ကျလာတာ”

ပန်းအောင်က ကမ်းစပ်နား ပြေးဆင်းသွားပြီး ပင်လယ် များဖြင့် မျက်နှာကို သစ်ပင်သည်။

မျက်လုံးထဲ ဆားငန်ရေများ မဝင်အောင် မျက်လုံးစုံမှိတ် ... ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဆေးချလိုက်သည်။

အပေါ်ပြန်တက်လာကာ ရေချိုနှင့် မျက်နှာကို သစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်၍ ရသည်။

“သရဲတွေရဲ့ကိုယ်က အပုပ်ရည်တွေ ကျလာတာ ...
ဇဝါ ... ရွံဖို့ကောင်းလိုက်တာ ...

အခု ... သရဲတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မသိဘူး ... မင်းအပေါ် အိမ်ပါချပြီးတာနဲ့ ပျောက်သွား
တာပဲ”

“ဟာ ... အိမ် မဟုတ်ပါဘူး။ အပုပ်ရည်တွေပါ”

“အပုပ်ရည်လား ... အိမ်လား ... ရှူးရှူးလား မင်း
သိလို့လား”

“ဒီလောက် ပုပ်တောင်နေတာ ... အပုပ်ရည်မဟုတ်လို့
ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ ... ထို့ ... ရွံလိုက်တာ”

နောက်ပိုင်း သရဲခြောက်လှန့်မှု မရှိတော့သည့်အတွက်
ညဆယ်နာရီခန့် ရွက်ပျင်တဲအတွင်းဝင်ပြီး အိပ်လိုက်ကြတော့သည်။

အစပိုင်း တစ်ယောက်မှ အိပ်မပျော် ... သရဲကို နား
စွင့်ရင်း မျက်လုံးကြောင်နေကြသည်။ သန်းခေါင်ခန့် ရောက်မှ
အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ သာယာဖွယ်ကောင်း
သည့် သီချင်းသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် အိပ်ပျော်စ သာထွန်းဦး
မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

သူ့ဘေးက ငါးယောက်လုံး အိပ်မောကျနေသည်။
သူ ထထိုင်လိုက်သည်။ ညှို့ချက်မိသလို သူ့ခြေလှမ်း

ရွက်ပျင်တဲအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်နေသည်။
ထို့နောက် အသံကြားရာဆီ တရွေ့ရွေ့ သွားနေမိသည်။

တော့ ခဲ့သော ဂူဝသို့ ရောက်သွားသည်။
သူတို့စခန်းချသည့်နေရာမှ ဂူအထိ တစ်နာရီနီးပါးမျှ

သွားရသည်။ ယခု ငါးမိနစ်ခန့်နှင့် ရောက်သွားသလို ဖြစ်နေ
သည်။

အားလုံး အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်ကို စိတ်က သိနေ
သော်လည်း စန္ဒာကိုယ်က စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားနေသည်။

ခြေလှမ်းကို ရပ်ချင်သော်လည်း ရပ်၍မရ။
သီချင်းသံရှင်က ဂူထဲမှဖြစ်ကြောင်း တစ်ဘက်အလင်းရောင်

ကြောင့် မြင်နေရသည်။
လရောင်က အပေါ်တည့်တည့်မှ အောက်သို့ ဖြာကျ

နေသည်။ ပင်လယ်ဘက်ဂူပေါက်က ပွင့်နေသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကို
ရောက်ရှိကတ်နေသော အလင်းရောင်ကြောင့် ဂူထဲမှာ ရပ်နေသည့်

အားကလေးကို မြင်နေရသည်။
သာထွန်းဦး ထိုမိန်းကလေးနား ရောက်သွားသည်။ ထို

မိန်းကလေး၏ခေါင်းမှ ဆံပင်သည်လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဝတ်ရုံပြုသည်လည်းကောင်း လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံနေသည်။

“လာ ... အစ်ကို၊ ညီမ အစ်ကို့ကို မျှော်နေတာ”

သိချင်းသံ သာယာသလို သူ့စကားပြောသည့်အသံလေး ကလည်း သာယာလှသည်။ သာထွန်းဦး အနီးသို့အရောက် မိန်းကလေးက လက်လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ... သာထွန်းဦးလည်း အလိုလို လက်ကို လှမ်းပေးမိသား ဖြစ်သွားသည်။

လက်လေးက နူးညံ့လှသည်။ ပန်းရနံ့တစ်မျိုးကဲ့သို့ သူ့ ကိုယ်သင်းနံ့က မွှေးပျံ့နေသည်။

“ညီမလေ ... အစ်ကို့ကို မြင်လိုက်ပြီးကတည်းက စိတ်ဝင်စားသွားတယ် သိလား ... အစ်ကို့ရဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ စိတ်ဆွေ တွေက စိတ်ထားမကောင်းကြဘူး ... အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း သဘောကောင်းတယ်။ အကြောင့် အစ်ကို့ကို တွေ့ချင်လို့ ဒီကို ခေါ်လိုက်တာ ...

ညီမကို စိတ်ဆိုးသွားလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“အစ်ကိုတို့က ပင်လယ်ထဲထွက်ပြီး သားငါး ရှာနေတာ၊ ညီမတို့ကျွန်းကို အခုမှပဲ ရောက်ဖူးတယ် ...

ဒီမှာ ညီမနဲ့အတူ ဘယ်သူတွေ ရှိလဲ”

“ရှိတာပေါ့ ... ညီမရဲ့အစ်မလည်း ရှိတယ်။ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေလည်းရှိတယ်။ ဒီနေရာရဲ့ တိုတက်အခြမ်းမှာ ညီမတို့နေတဲ့ ရွာလေးရှိတယ် ...

အစ်ကို့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ရင် အစ်ကိုဒီမှာ နေခဲ့ပါလား ဟင် ... ညီမလေး အစ်ကိုပြန်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပိုနေမိတယ်”

“အစ်ကို့မှာ မိတာတွေ ညီမလေးညီမလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကို ရှာကျွေးနေရတာ ... ဒီမှာ နေခဲ့ရင် မိသားစု ... ဒုက္ခ ရောက်မှာပေါ့”

“အဲဒါတွေ ... ညီမ မသိဘူး၊ ညီမ ... အစ်ကို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရမှာ စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“ညီမက အစ်ကို့ကို နေစေချင်တယ် ဆိုသလို အစ်ကို ကလည်း အစ်ကိုပြန်ရင် ညီမကို ခေါ်သွားချင်တယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့လေ”

“အဲဒီလိုတော့ လိုက်လို့ မရဘူး ... ညီမကို အစ်ကိုတို့ လူတွေ မြင်ရင် ကြောက်လန့်ကြမှာ”

“မကြောက်ပါဘူး ... ဒီလောက်ချော၊ ဒီလောက်လှတဲ့ ညီမရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ပြီး အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ခင်ကြမှာ ...

ဘာမှ စိုးရိမ်အားမယ့်နဲ့ ... အစ်ကိုပြန်ရင်သာ လိုက်ခဲ့”

ဝုန်း ... ဝူး ... ဝေ

ထိုစဉ်မှာပဲ သူတို့ရပ်နေရာ ကျောက်တုံးအောက်ဘက်
ရေပြင်က လျှင်လျှင်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြောင်းဆန်ထသွားသည့်

“ဟော ... ညီမရဲ့အစ်မ ရောက်လာပြီ၊ အစ်ကို
စကားပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အစ်ကို ပြန်တော့နော်
အစ်ကို ညီမကို တွေ့ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာရင် ဒီပလွေလေးပူ
လိုက် ... ညီမ အစ်ကို့ဆီ ရောက်လာမယ် ...

သွားတော့နော် ... မြန်မြန်၊ ညီမကို တွေ့ချင်
ပလွေလေးကိုသာ မှတ်လိုက်”

“ဒီဆို ... အစ်ကိုသွားမယ်”

“ညီမ ... အစ်ကို့ကို ဂူထိ ပို့ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဂူထိ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ... အစ်ကို၊ ဟောဒီက ဆင်းပြီး ကမ်းစပ်ကိုသွား

မိန်းကလေးညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ကမ်းစပ်ကို ဆင်းလိုက်
သည်။ ငါးမိနစ်ပင် မလျှောက်လိုက်ရ ... စခန်းချရာ ချွတ်ချွတ်ခံ
ရောက်လာသည်။ သူ့ရှောက်သည်အထိ တစ်ယောက်မှ မနိုးကြ
သေး။ သို့ကြောင့် သူအိပ်ခဲ့သည့်နေရာမှာ ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်သည်

အိပ်ရာပေါ်မှာ မျက်လုံးကြောင်နေသည်။ မိန်းကလေးနှင့်
အတော်ကြာကြာ စကားပြောနေမိသော်လည်း နာမည်လေးပင်
မမေးလိုက်ရ။

သရဲမလေးဟု အစဉိုင်း ထင်မိသော်လည်း သရဲနှင့်တူတာ
ဆို၍ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ရ။ လူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ထက်ပင်
သူလေးက ပိုချောသေးသည်။

လူတွေ ပြောကြတင်စားကြသလို နတ်မိမယ်တမျှ ချော
သည်ဟုပင် ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ မွှေးပျံ့သည့်ရနံ့မျိုး တစ်ခါမှ
မရှု့ရှိဘူး။ စပယ်ရနံ့လည်းမဟုတ်၊ နှင်းဆီရနံ့လည်း မဟုတ်၊
အိမ်ယုသည့် သင်းသင်းပျံ့ပျံ့ အမွှေးနံ့လေးဟုသာ ဆိုချင်သည်။

နက်မှောင်ကြော့ရှင်းသည့် ဆံပင်ကလည်း လေးနှင်ရာ
လွင့်ပြောနေသည်။ သူ့အသားလေးဆို နူးညံ့လွန်း၍ မထိရက်
မကိုင်ရက်စရာ ခဏတာလေး တွေ့လိုက်မိပေမဲ့ ဘယ်အချိန်မှ
မမေ့နိုင်သည့် မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။

သူ့ဘေးမှာ ချထားသည့် ပလွေကို ကောက်ပြီး ခေါင်းအုံး
အောက် ဖွတ်လိုက်သည်။ တစ်ပေခန့် ရှည်သည်။ သိန်းဝင်းတို့
ပလွေကို တွေ့သွား၍ မဖြစ်။ ပျောက်သွား၍လည်း မဖြစ်။
သည်ပလွေက သူနှင့်မိန်းကလေးတို့ တွေ့ဆုံရမည့်အရေး ...

ဆက်သွယ်ပေးမည့်အရာဖြစ်သည်။

အတွေးတွေ တသိတတန်းကြီး တွေးရင်း အတော်ကြာမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နေရောင်ခြည် ရွက်ဖျင်တဲကိုထိုး နိုးလာကြသည်။

ဦးကျော်စိန်နှင့် အေးသန်းမောင်တို့ သောင်ခုံဘက် ဆဲ သွားသည်။

“ဦးကျော် ... တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ”

“ဟိုရှေ့ ပေသုံးရာလောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ စက်တွေ မရှိတော့ဘူးလေ”

“တာ ... ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဟေ့ ... သိန်းဝင်း၊ ပန်းအောင်၊ သာထွန်းဦး လာကြည့် ဒီမှာ စက်လှေ ဒီရေနဲ့ မျောသွားပြီ”

“တော့ကောင် ... အေးသန်းမောင်၊ စက်လှေ ဒီရေနဲ့ မျောသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကျောက်ချထားတာ ဘယ်လိုမှ မမျောနိုင်ဘူး”

“ကျောက်ဆူးကြီး ပြတ်ပြီး မျောသွားတာရော မဖြစ် နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... သံကြိုးမပြတ်နိုင်ဘူး”

အားလုံး ကမ်းစပ်ရောက်လာသည်။

“စက်လှေ ... မျောသွားပြီဆိုရင် ဘယ်လို ပြန်ကြမလဲ”

“ငါတော့ ... မျောသွားမယ် မထင်ဘူး”

“ဒါဆို ... ရှိနေရမှာပေါ့”

“ဒီကျွန်းကို ... ပတ်ကြည့်ရအောင်”

“ဟိုဘက်အခြမ်းက သွားလို့မှ မရတာ”

“မရလည်း ချောက်နှုတ်ခမ်းကရပ်ပြီး အဲဒီဘက်ခြမ်းကို ကြည့်လို့ရတယ် ...

ဟိုတောင်ထိပ်ကို ... တက်ကြမယ်။ သိပ်မမြင့်ပါဘူး၊ ပေငါးရာလောက်ပဲ ရှိမယ် ... အဲဒီတောင်ထိပ်ပေါ်က သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြီး ပတ်ချာလည်ကြည့်ရင် အားလုံးမြင်နိုင်တယ်”

သို့ဖြင့် ထိုကျွန်းမှ အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဘေးဘက်ဝဲယာကြည့်သော်လည်း သစ်ပင်ကွယ် နေသောဘက်က ကြည့်မရ။

သို့ကြောင့် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ပေါက်နေသည့် သစ်ပင် ကြီးပေါ် လှဆောင်က တက်ကြည့်သည်။

“ဘယ်ဘက်မှာမှ စက်လှေကို မတွေ့ဘူး။ ပတ်ပတ်လည်

မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်တာ မတွေ့ဘူး”

“အေး ... မတွေ့ရင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့တော့ကွာ။ ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ရေထဲများ နစ်သွားပြီလား”

“ညကမှ မှန်တိုင်းမကျတာ ... ဘာကြောင့် မြင်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“တောက် ... ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘာမှလဲ စားစရာမရှိဘူး၊ ငါတို့ ဆန်ဆီသုံးရက်စာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ သောက်ရေသုံးရေကလည်း သုံးရက်စာလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

“ကြာရင် ... အုန်းရေနဲ့ အုန်းသီးပဲ စားရတော့မယ်”

“ဒီသရဲကျွန်းကို လာချင်အုံးလေ”

“မင်းတို့ပဲ တက်ကြွနေတာ”

“ဟေ့ ... ဘယ်သူမှ အပြစ်လွှဲချမနေကြနဲ့၊ အားလုံး သဘောတူပြီး လာခဲ့ကြတာ ... ကြုံလာတဲ့ပြဿနာအားလုံး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ်”

သို့ဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုများစွာနှင့် အချိန်တို့ တပြည်းပြည်း ကုန်လာသည်။ ခါတိုင်းလို စကားသိပ်မပြောနိုင်ကြ။

အိပ်မေ့ ပန်းအောင်နှင့် သိန်းဝင်းကတော့ စိုးရိမ်စိတ်မပြု။

သူတို့စိတ်ထဲ သရဲမတွေ့ကို တွေ့ချင်နေသည်။

ထို့အတူ သာထွန်းဦးကလည်း ညကို မြန်မြန်ရောက်စေချင်သည်။ သည်လပြည့်ညမှာ ညကတွေ့ခဲ့သော မိန်းကလေးနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား စကားပြောချင်နေသည်။ သူနှင့်တွေ့ခွင့်ရရန် ပလွေကို မှုတ်ရမည်။

ပလွေကို လက်ကစမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... သာထွန်းဦး၊ မင်း ညာဘက်လက်ထဲက ဘာလဲ”

မမြင်စေချင်မှ သိန်းဝင်းက မြင်သွားသည်။

“ဟို ... ဟို ပလွေပါ”

“အရင်က မမြင်ဖူးဘူး ... အခု အဲဒါ မင်း ဘယ်က ရတာလဲ”

“ကောက်ရတာ”

“အဲဆို ... ပလွေ ငါ့ကိုပေး၊ ငါ ပလွေရော၊ နဲ့ရော၊ ဘာရှာရော မှုတ်တတ်တယ်”

“တာ ... မမြင်ဘူး၊ မင်း ... အားလုံးမှုတ်တတ်တာ ငါတို့အားလုံး သိပါတယ်။ ငါ့ပလွေတော့ မင်းမှုတ်လို့ မမြင်ဘူး”

“မင်းပလွေက ဘယ်လောက် ထူးဆန်းလို့လဲ ...

အဲဒီလိုပြောမှ ငါက ပိုမှုတ်ချင်တာ”

“ဟုတ်တယ် ... သာထွန်းဦး ပစ္စည်းဆိုတာ အသုံးပြုတတ်တဲ့လူရဲ့လက်ထဲမှာမှ တန်ဖိုးရှိတာ ... မင်းက မမှုတ်တတ်တော့ မင်းအတွက် ငါးတစ်ချောင်းထက် ဘာပိုထူးမှာလဲ”

“ငါ ... မှုတ်တတ်လို့ ယူထားတာပေါ့”

“အဲဆို ... ငါတို့ရှေ့မှာ မှုတ်ပြ”

နောက်ဆုံးတော့ သာထွန်းဦးလည်း အပြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဘာ ... ညက မင်း အဲဒီသရဲမနဲ့ သွားတွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“သရဲ ... မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ပါ။

ငါ ... ဘာကြောင့် သူ့ဆီ ရောက်သွားလဲ မသိပါဘူး။

ညက သုံးနာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်တယ်။ ငါ ပြန်လာတော့ သူက ဒီပလွေလေး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်”

“သရဲဟာ ... သရဲပေါ့။ သူ့ဖန်ဆင်းချင်သလို ရတာပဲ။

အဲဒီအပေါ်မှာ မင်းသွားပြီး သာယာမနေနဲ့။ ဘယ်လောက်လှလှ ဘယ်လောက်ချောချော သရဲဟာ သရဲပါပဲ။ အဲဒီသရဲအပေါ် မင်းဘာမှ စိတ်မညွတ်နဲ့ ... ငါတို့အားလုံး အဲဒီသရဲမကို ထောင်

ဖမ်းမယ် ... ပြီးတော့ သရဲမ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် လုပ်မယ်။ သရဲမ ထွက်မပြေးနိုင်အောင်လုပ်ပြီး ငါတို့အားလုံး သရဲမနဲ့ ပျော်ပါးကြမယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟာ ... သိန်းဝင်း၊ မင်းက သွားလေရာ မိန်းမရှုပ်တဲ့ အကျင့် ဒီအထိ ပါလာတာပဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးက ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားတာပါ ... မင်းတို့အားလုံး ဝင်ပါလာရင် သူ့စိတ်ဆိုးပြီး မသာပေါ်အောင် မလုပ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်လား”

“မင်း ... ဒီသရဲမ ဘာမှ မလုပ်နိုင်မယ့်နည်းကို မသိဘူးလား ... မသိရင် ငါပြောပြမယ်။ နှစ်လက်မလောက်ရှိတဲ့ သံတစ်ချောင်းရှာ နှစ်လက်မထက် ပိုရှည်ရင် ပိုကောင်းတယ်။ အဲဒီသံချောင်းကို သရဲမရဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်ထည့်လိုက်။ သံချောင်းခေါင်းထဲဝင်သွားရင် သရဲမအပြစ် ပြန်ပြောင်းလို့ မရတော့ဘူး။ သူ စောစာက ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ရုပ်အတိုင်း လူဖြစ်သွားရောပဲ...

အဲဒီအခါကြာရင် ငါတို့အားလုံးအတွက် ဖြစ်ပြီပေါ့ ... မင်းက သူ့နား ကပ်လို့ရတယ်ဆိုတော့ သူ့ခေါင်းကို မင်းက သံရိုက်ထည့်ရမယ်”

“ဟာ ... မင်းအကြံ ငါ သဘောမတူဘူး။ သိန်းဝင်း အကြံက ပက်စက်တဲ့အကြံ”

“ဘာလဲ ... မင်းက သရဲမအတွက်နဲ့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း မိတ်ပျက်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပန်းအောင် ... မင်းကလည်း သိန်းဝင်းကို အားပေး အားမြှောက် လုပ်ပေးနေတာလား”

“သူပြောတာ မဟုတ်လို့လား ... မင်းက သရဲမကို ဘာကြောင့် ကာကွယ်ပေးချင်တာလဲ ... သိန်းဝင်းအကြံအစည်ရင် မင်းရော ငါတို့အတွက်ရော ...”

“ဟေ့ကောင် ... တော်၊ ငါ မင်းတို့ပေးတဲ့အကြံကို အားမပေးချင်ဘူး”

ဦးကျော်စိန်က ပြောသလို လှဆောင်နှင့် အေးသန်းမောင် တို့ကလည်း သာထွန်းဦးဘက်ကဖြစ်သည်။

အချိန်က အမှောင်ဘက်သန်း လာပြီဖြစ်သည်။

ဝေါ ... ဝေါ ... ဝန်း

ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး

သူတို့အနီးတစ်ဝိုက် ညကကဲ့သို့ပင် လေမတိုက်ဘဲ သစ်ပင်များ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။

“တို့စကားပြောနေတာ သရဲမတွေ ကြားသွားပြီလား မသိဘူး”

“ငါတို့တော့ မပါဘူး”

“လှဆောင် ... မင်းတို့ခေါင်းရှောင်လို့ မရဘူး ... ဦးကျော်စိန်က ဝင်မပါချင်ရတယ် ... ဒီကိစ္စက လူငယ်ကိစ္စ”

ထိုအချိန် ဂူဝမှာ သရဲမနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ ညက သရဲမနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံအမည်းနှင့်သရဲမက အကြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီည ... အဲဒီလူတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“ကျွန်မ ... သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စား နေပြီ ... ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါအပ်မ”

“မဖြစ်ဘူး ... သူတို့အားလုံး ကောက်ကျစ်တဲ့အကြံကို အပ်မ သိခဲ့တယ် ... မသွားရဘူး”

“အစ်မရယ် ... ခံစရာရှိရင် ညီမခံရမှာပဲ ... ညီမ အစ်ကိုနဲ့ မတွေ့ရရင် သေရပါလိမ့်မယ်။ ညီမကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ခွင့်ပြုပါ ... ညီမ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပြီးပြန်ခဲ့ ပါမယ်”

“အေး ... သွားပြီ အပြီးပြန်ခဲ့ ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲ”

“သူ ... ပလေပူတ်တဲ့အချိန် သွားမယ်”

“အော် ... လူသားလက်ထဲ ပလေ့ကို ထည့်ခဲ့တယ်ပေါ့

ဟုတ်လား ...

ပြန်လာရင် ပလွေပါ ပြန်တောင်းလာခဲ့ ... ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မသွားရဘူး ... ပလွေပြန်ပါလာရင် ငါ့ကိုပေး”

“ပေးမှာပါ ... ဒီတစ်ညတော့ တွေ့ခွင့်ပြုပါ”

“အေး ... ညည်းတစ်ယောက်တည်းတော့ ငါ မလွှတ်ဘူး၊ ငါ ... နောက်က လိုက်ကြည့်မယ်”

“အစ်မ ... ဒီမှာနေခဲ့ပါ။ ညီမတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ် လပ်လပ် တွေ့ပါရစေ”

အစ်မဖြစ်သူက ဘာမှမပြော၊ အနီးက ပျောက်သွားသည်။ ညီမဖြစ်သူလည်း ကျောက်ဆောင်ပေါ် ထိုင်ကျန်ခဲ့သည်။

ပလွေမှုတ်ရန် ပြောရာမှ စကားများပြီး သိန်းဝင်းနှင့် ပန်းအောင်တို့က ရွက်ဖျင်တဲ့အတွင်း ဝင်သွားသည်။

သာထွန်းဦး၊ ဦးကျော်မိန်၊ လှဆောင်၊ အေးသန်းမောင် တို့က မီးဖိုနားမှာထိုင်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ကဲ ... မင်းဆန္ဒရှိရင်၊ မင်းသွားတွေ့လေ ... ငါတို့ ဒီမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေမယ်၊ ဒီနီးနီးက ဘယ်မှ ဝေးဝေးမသွားနဲ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ... ခဏပဲသွားပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

သာထွန်းဦးက ခပ်လှမ်းလှမ်းကို သွားရပ်ပြီး ပလွေကို နှုတ်လိုက်သည်။

ပလွေသံကြားသည်နှင့် ရွက်ဖျင်တဲ့အတွင်းက သိန်းဝင်းနှင့် ပန်းအောင်တို့လည်း မီးဖိုနား ထိုင်နေသောသုံးယောက် မကြားအောင် ခြေသံလုံအောင် လျှောက်ပြီး ပလွေသံကြားရာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ပလွေသံ ပျောက်သွားသည်။ သာထွန်းဦးနှင့် မိန်းကလေးတို့ ကျောက်တုံးနားထိုင်ပြီး စကားပြောနေသည်။ ကောင်းကင်မှ လပြည့်ညှို့ ဝိုင်းစက်စက် လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေသည်။

“လာ ... အစ်ကို၊ ညီမကို သေသေချာချာ ကိုင်ထား၊ ဘိုတောင်ထိပ်ပေါ်သွားပြီး လကြီးကို ကြည့်ရအောင်”

သာထွန်းဦးလည်း မိန်းကလေး၏လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး သေသေချာချာ ကိုင်ထားသည်။

တပြည်းပြည်း ကောင်းကင်ထက် မြင့်တက်သွားသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။

“တွေ့လားအစ်ကို ... လပြည့်ညှို့ဆို ညီမ ဒီနေရာမှာ ရပ်ပြီး လမင်းကြီးရဲ့အလှကို လာကြည့်တယ် ...

တိုးအဝေး ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ အလှကိုလည်း တစ်ဝကြီး ကြည့်ရတယ် ... မလှဘူးလားဟင်”

“လှပါတယ် ... လမ်းကြီးကလည်း လှတယ်၊ ပင်လယ်ကြီးကလည်း လှတယ်။ အဲဒီအလှတွေထက် ညီမရဲ့ အလှထဲ ပိုလှတယ်”

“အစ်ကိုက ... သိပ်မြောက်ပြောတာပဲ”

“မြောက်ပြောတာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လှလို့ လှတယ်ပြောတာ ... ကဲ ... အောက်ကို ပြန်ဆင်းကြမယ် နော်”

“သွားကြမယ်လေ ... လာ ညီမလက်ကို သေသေ ချာချာ ကိုင်ထား ... စောစောကနေရာကို ပြန်သွားကြမယ်”

ခဏအတွင်း တောင်အောက် ပြန်ရောက်သွားသည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။

ထိုအချိန် နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသော သိန်းဝင်းနှင့် ပန်းအောင်တို့ ကျောက်တုံးအနီး ရောက်လာသည်။ သိန်းဝင်း၏ လက်ထဲမှာ သုံးလက်မသံချောင်းတစ်ချောင်း ပါလာသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကျောက်တုံးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။

သာထွန်းဦး၏ရင်ခွင်ထဲ ခိုင်မှီတွယ်ရင်း မိန်းကလေး

ကောင်းတွေ အများကြီး ပြောနေသည်။

သိန်းဝင်းလည်း ကျောက်တုံးပေါ်တက်ပြီး ရုတ်တရက် နောက်ဘက်မှ ခုန်ဆင်းရင်း လက်ထဲကသံချောင်းကို မိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းမှာ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ကျန်လက်ထဲက ကျောက်တုံး နှင့် ထုရိုက်ချလိုက်စဉ် ခေါင်းထဲ နှစ်လက်မခန့် ဝင်သွားသည်။ မိန်းကလေးခေါင်းမှ သွေးများ စီးကျလာသည်။

ရုတ်တရက် မိန်းကလေး ရှောင်ချိန်မရလိုက်သလို ... သာထွန်းဦးလည်း မကာကွယ်လိုက်နိုင်။

“မင်း ... မင်း အကျင့်မကောင်းတဲ့ကောင် ...

ကဲကွာ ...”

ခွပ်

သာထွန်းဦးက သိန်းဝင်းအား လိုက်ထိုးတော့သည်။ ပန်းအောင်က သာထွန်းဦးကို လိုက်ဆွဲသည်။ သိန်းဝင်း လဲသွားစဉ် သာထွန်းဦးလည်း သူချစ်သောမိန်းကလေးကို သွား ပြေးပွေ့သည်။

“ခေါင်းမှာ သံကြီးစိုက်နေပြီ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ညီမ အစ်ကို့ကို ချစ်တယ် ... အစ်ကို့ရော ညီမကို ချစ်လား”

“အစ်ကို ... ညီမကို သိပ်ချစ်တာပေါ့ ... ညီမကို အဆုံးရှုံးပခံနိုင်ဘူး”

“ဒီဆို ... ညီမရဲ့ခေါင်းကသံကို အဆုံးထိ ဖိသွင်းလိုက်ပါ ဒီဆို ညီမ ... သရဲအဖြစ် ပြောင်းလို့ မရတော့ဘူး။ လူဖြစ် သွားပြီ ... အစ်ကိုနဲ့ အတူတူနေလို့ရပြီ”

သာထွန်းဦးလည်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်နေသော ချစ်သူ၏ အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တော့ ... အပြင်မှာ တစ်လက်မခန့် ကျန်နေသော သံဇုတ်ကို လက်အားနှင့် ဖိချလိုက်သည်။ သံက ခေါင်းအတွင်းအဆုံးထိ မြှုပ်ဆင်းသွားသည်။

သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်ရာက ရပ်သွားသလို ... နာကျင် နေသော အမူအရာလည်း ပျောက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာအစ်ကို ... အခုအချိန်ကစပြီး အစ်ကိုနဲ့ မခွဲမခွာ အတူနေလို့ ရပြီ”

လဲနေသော သိန်းဝင်းကို ဆွဲထူပြီး ပန်းအောင် သာထွန်းဦး တို့အနီးက ထွက်သွားသည်။

“ခဏသည်းခံလိုက်ပါ သိန်းဝင်းရာ ... မကြာခင် အဲဒီ သရဲမ ငါတို့လက်ထဲ ရောက်စေရမယ်”

“သွေးအေးသွားရင် ... မကောင်းဘူးကွ၊ အခုလက်ငင်း

ရှင်းတာကောင်းတယ်”

“ခဏနေကွာ ... ငါတို့ အကြံထုတ်ရအောင်”
ထိုအချိန် အနက်ရောင်သရဲမလည်း ... လှဆောင်တို့ ဆိုင်နေရာ ဝိပဗ္ဗိဒ်နားသို့ ရောက်လာသည်။

“တို့ ... တို့မှာ ... သရဲမကြီး”
ဟီး ... ဟီး ... ဟီး

ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးနှင့် သူတို့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ပျောက်သွားသည်။

သရဲမ တောထဲရောက်သွားသည်။ သာထွန်းဦးတို့ကို ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွားသည်။

“သိန်းဝင်း ... မင်းနောက်မှာ သ... သ ... ရဲမကြီး”
ပန်းအောင်က သရဲမကြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။

သိန်းဝင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သရဲမ၏ ကြောက်မက် ဇွယ်မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်သဖြင့် ...

“အား ... သရဲ ... သရဲ ...
ပြေး ... ပြေး ... ပန်းအောင် ... ပြေး”
နှစ်ယောက်သား သရဲမအနီးက ထွက်ပြေးကြသည်။

သရဲမက နောက်မှ ပျံဝဲပြီး ပါလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး လက်ကြီး ရှေ့ကို ဆန့်တန်းလာသည်။ ရှည်လျားသောလက်မှ ချွန်ထက်သော လက်သည်းကြီးများက ပန်းအောင်၏မျက်နှာကို ကုန်ခြစ်ဆွဲချ လိုက်သည်။

“အား”

လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်လိုက်သဖြင့် ပါးတစ်ခြမ်း ကွဲပြဲ ကုန်ကာ သွေးများပြာဆင်းသွားသည်။

“အား ... သ ... သရဲ”

ဝိုး

သရဲမ လက်ဆန့်တန်းလိုက်သဖြင့် လေထဲမှာ လွင့်ပြီး သိန်းဝင်း ကျောက်တုံးနှင့် ပြေးရိုက်မိသွားသည်။ မြေပြင်ပေါ် ပြန်ကျပြီး မေ့သွားသည်။

သိန်းဝင်း မေ့သွားသဖြင့် သရဲမက သေပြီဟု ထင်သွား သည်လားမသိ။ သိန်းဝင်းကို ထားခဲ့ပြီး ပန်းအောင်နောက် လိုက် သွားသည်။ ပန်းအောင် ပြေးနေသည့်ရှေ့မှာ သရဲမကြီး ရပ်နေ သဖြင့် အပြေးရပ်ပြီး နောက်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

နောက်ဘက်မှာလည်း သရဲမ ကြိုရောက်နေသည်။

ဆိုကြောင့် ဘေးဘက်သို့ ထွက်ပြေးသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဆယ်ပေ ဆန့်ကျယ်သည့် ရေမြောင်းတစ်ခု တွေ့လိုက်သည်။

မြောင်းထဲဆင်းကူးလိုက်ပြီး တစ်ဘက်သို့ သွား၍ မြောင်း ထဲမှ တက်လိုက်သည်။ မြောင်းက ခါးလည်မျှနက်သည်။ သူ တက်မည့်မြောင်းစပ်မှာ သရဲမ ရပ်နေသဖြင့် မြောင်းထဲမှ မတက် ခြိမ်လိုက်။

ထိုစဉ် မြောင်းထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းသည့် မျှော ငြီးများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သူ့ဆီ ကူးလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်သော်လည်း ရေမြောင်းထဲမှ အပေါ်သို့ မတက်ခြိမ်။

မျှောတွေ ဝိုင်းတွယ်ပြီး သွေးစုပ်တော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဒီးပါး မျှောတွေ ဝိုင်းကိုက်သည်ကို သရဲမ ရပ်ကြည့်နေသည်။ မျှောတွေက ဘယ်ကစင်ပြီး ဘယ်ကထွက်သည်မသိ။

အချို့အကောင်တွေက ပါးစပ်က ထွက်လာသည်။ အချို့က နှာခေါင်းပေါက်တွေထဲက ထွက်လာသည်။

မြင်မြင်သမျှ ဆွဲထုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်နေရသည်။

ထိုအချိန် သရဲမ ပျောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည့် အတွက် မြောင်းထဲမှ အပြေးအလွှား တက်ရင်း မျှောများကို ဆွဲယူ လွှင့်ပစ်နေရသည်။

ဗိုက်အသားကို ဖောက်ပြီး အထဲဝင်သည့်အကောင်
ဝင်နေသလို နားတွေ ပါးစပ်တွေတဲကလည်း ပြန်ထွက်နေကြသည်။
အော်ချိန်မရ ကြောက်မက်ဖွယ် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည့်
မျှောများကို ရှင်းလင်းပယ်ရှားရင်း အချိန်ကုန်နေတော့သည်။

သိန်းဝင်းတစ်ယောက် လဲကျသတိမေ့နေရာမှ သတိပြု
မရသေး။ ပန်းအောင်လည်း မြောင်းစပ်မှာ ပက်လက်အနေအထား
လဲနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မျှောတွေ တွယ်ကပ်နေသည်။

မီးဖိုဘေးက ဇာဘောင့်၊ ဦးကျော်စိန်၊ အေးသန်းမောင်တို့
သုံးယောက်လည်း တောထဲဝင်သွားသူများ ပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်
မနေနိုင်တော့ဘဲ ရွက်ဖျင်တဲအတွင်း ဝင်ပြီး အိပ်ကြတော့သည်။

ကျောက်တုံးဘေးမှာ ထိုင်စကားပြောနေသော သာထွန်းဦး
နှင့် မိန်းကလေးတို့နှစ်ယောက်သား ညဉ့်အချိန်ကို အံတုရင်း
ထိုင်ကောင်းတုန်း ရှိသေးသည်။

“ညီမနာမည်ကို ပြုပြုလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“အစ်ကို့သဘောပါ ... အစ်ကို့နာမည် သာထွန်းဦးလို့
ရောက်တဲ့ညထဲက အစ်ကို့သူငယ်ချင်းတွေခေါ်လို့ သိထားတယ်။
ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို ကိုဦးလို့ ခေါ်မယ် ... ရလား”

“ခေါ်ပါ ... ပြုပြု ခေါ်ချင်သလိုခေါ်”

“လာ ... ထ အစ်ကို၊ အလင်းရောင်လည်း လာတော့
မယ် ... ပြုနဲ့ အစ်ကိုတို့ နေရာအောင် ဟိုဂူအပြင်ဘက်မှာ နေရာ
အိမ်လေးရှိတယ် ... အဲဒီကို သွားကြမယ်”

မိန်းကလေးက ဦးဆောင်ထလိုက်သည့်အတွက် ...
သာထွန်းဦးလည်း ထိုင်ရာက ထလိုက်သည်။ ဂူထဲဝင်ပြီး ပင်လယ်
ဘက်ထွက်လိုက်သည်။ ဒီရေကျနေပြီမို့ ဂူအထိ လမ်းလျှောက်
သွား၍ရသည်။ ဂူအပြင်ဘက်အရောက် ...

“လာ ... ကိုဦး၊ ဒီဘက်မှာ အိမ်ရှိတယ်”

ဂူဘေးကပ်ပြီး လမ်းလျှောက်လာရာ ထောင့်ချိုးကျွေ
လေးမှာ ခြေတံရှည် ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့် အိမ်လေးတစ်လုံး
တွေ့လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်တက်ရန် လှေကားအသင့်ရှိနေသည်။
မြေပြင်မှ လူတစ်ရပ်ခန့် မြင်သော အိမ်လေးဖြစ်သည်။ အိမ်အပေါ်မှာ
အိုးခွက်ပန်းကန် ရေအိုးရှေ့တွက် အစုံအလင် ရှိနေသည်။

“ဒီအိမ်လေးမှာ ကိုဦးနဲ့ ပြုပြုတို့ နေကြမယ် ...

ဖြစ်လားအစ်ကို”

“ဟာ ... ဖြစ်တာပေါ့၊ ပြုပြုနဲ့ဆို ဘယ်လိုပဲ နေရာနေရ
နေလို့ဖြစ်တယ်”

“ကဲ ... အစ်ကို တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရသေးဘူး။

သင့်ရာမှာအိပ် ... ဖြူဖြူတို့စားသောက်ဖို့ ... ချက်ပြုတ်လိုက် အုံးမယ်”

“အစ်ကိုပါ ... ဝိုင်းကူပေးမယ်လေ”

“နေ ... နေ၊ အစ်ကို အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်”

သာထွန်းဦးလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးသဖြင့် အိပ် ချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေသည်။ သို့ကြောင့် ကြာကြာတန်မဆောင် တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်သွားပြီး အိပ်လိုက်တော့သည်။

ဦးကျော်စိန်တို့သုံးယောက် အိပ်ရာက နိုးလာသည်။

“သိန်းဝင်းတို့၊ သာထွန်းဦးတို့၊ ပန်းအောင်တို့လည်း

ပြန်မရောက်ပါလား”

“ဒီကောင်တွေ ... သရဲဖမ်းစားပစ်လိုက်ပြီထင်တယ်”

“တောထဲ ... လိုက်ရှာမှ ဖြစ်မယ်။ ထိုင်နေလို့

မကောင်းဘူး”

“ဟာ ... ဦးကျော်၊ မနက်အစာပြေ ဗိုက်ပြည့်ပြီးမှ

သွားရှာကြမယ်လေ၊ ဘယ်အချိန်ထိ ဘယ်လောက်ထိ ရှာရမယ် မသိဘူး။ ဗိုက်ထဲအစာရှိတော့ နေချင်သလောက်နေ ... ကြာချင် သလောက်ကြာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ညက ... ထမင်းတွေ ပိုသေးတယ်၊ ထမင်းကြော် စားကြမယ်”

“လှဆောင် ... မင်း ထမင်းကြော်ကွာ”

“အေးသန်းမောင် ... မင်း ဝင်ကူလုပ်ပေးလိုက်”

ထမင်းကြော်ပြီးသည်နှင့် ကကူရုံခြောက် မီးဖုတ်ကာ ဆီ ဆမ်းပြီး သုံးယောက်တစ်ပန်းကန်စီ စားလိုက်ကြသည်။ ထမင်း ကြော်ကလည်း သုံးပန်းကန်စာသာ ရသည်။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လိုက်ကြည့် ကြသည်။ ကမ်းခြေမှာ မတွေ့တော့ တောင်နှစ်လုံးပေါ် တက်ရှာ ကြသည်။

အီပေမဲ့ သူတို့ရောက်ခဲ့သည့်နေရာများမှာတော့ မတွေ့။ တစ်ဘက်ချောက်နံရံပေါ်ရပ်ပြီး မြင်နိုင်သမျှ ကြည့်သည်။ တောင် ပေါ်ဘက် ပြန်လှည့်သည် ဘယ်လိုမှ မတွေ့။

“သိန်းဝင်းရေ ... ပန်းအောင်ရေ ... သာထွန်းဦးရေ”

တောင်ပေါ်တက်ပြီး အသံကုန် အော်ခေါ်သည်။

“သိန်းဝင်းရေ၊ သာထွန်းဦးရေ ... မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ”

ဘာမှ မထူးခြား။

ဂူဘက်သို့ လျှောက်လာကြပြီး ခေါ်ပြန်သည်။

“သာထွန်းဦးရေ ... မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲ”

ထိုခေါ်သံကို သာထွန်းဦးနှင့် ဖြူဖြူတို့ ကြားလိုက်သည်။

“ဖြူဖြူ ... အစ်ကို့ သူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ရှာနေပြီ။ သူတို့နဲ့ ခဏသွားတွေ့ပြီး ဖြူဖြူနဲ့ အစ်ကို့အကြောင်း ပြောပြ လိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ... အစ်ကို ပြန်လာခဲ့မယ်”

“သွားလေ ... အစ်ကို၊ ရှင်းပြပြီးတာနဲ့ အမြန်ပြန်လာ နော်”

“စိတ်ချ ... အစ်ကို မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

သာထွန်းဦးလည်း ဖြူဖြူအား နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်လေး ပေါ်မှ ဆင်းကာ ဂူထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဂူတစ်ဘက်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး လှဆောင်တို့၏အသံကြား ရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လှဆောင်တို့၏ ခေါ်သံက သတိမေ့နေ သော သိန်းဝင်း၏နားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သတိမေ့နေရာမှ ခေါ်သံ တွေကြောင့် အသိပြန်ဝင်လာသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခဏနေတော့ အသိကပ်ကာ လဲနေရာမှ သစ်ပင်ကို အားယူပြီး ထလိုက်သည်။

သူ့နောက်မှာတော့ ကြီးမားသည့် ကျောက်တုံးကြီး ရှိ

နေသည်။ ထိုကျောက်တုံးနှင့် ပစ်ဆောင့်ပြီး သတိမေ့သွားသည်ကို မြန်ပြီး အမှတ်ရလိုက်သည်။

အားယူပြီး လျှောက်ခဲ့စဉ် ဂူတစ်ဂူကို တွေ့လိုက်သည်။ ရောက်စနေ့က လိုက်ကြည့်စဉ် တွေ့လိုက်သော ဂူမှန်းသိလိုက် သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဂူထဲမှလား တစ်ဘက်မှလားမသိ ချိုလွင်သော သီချင်းသံလေးကို ကြားလိုက်သည်။

“ဟင် ... သီချင်းသံပါလား၊ ဂူထဲက လာတာလား၊ ဂူအပြင်ကလား”

သိန်းဝင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ နာကျင်နေသော ခန္ဓာ ကိုယ်ကိုပင် မေ့လျော့သွားသည်။ ဂူထဲကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

သီချင်းသံကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားလာရသည်။ သီချင်းသံက ဂူအပြင်တစ်ဘက်မှ လာနေသော အသံမှန်း သိန်းဝင်း သိလိုက် သည်။

သို့ကြောင့် သီချင်းသံမပျောက်ခင် ထိုနေရာသို့ အရောက် သွားရန် ခြေလှမ်းကို မြန်မြန်လျှောက်လိုက်သည်။

ဂူအဝရောက်သည်နှင့် ဂူတစ်ဘက်အခြမ်းဘက် ကပ်ပြီး

လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟင် ...”

သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင် ဖြစ်သွားရသည်။

အိမ်လေးတစ်လုံးအနီးမှာရှိသည့် ကျောက်တုံးလေးပေါ် ထိုင်ပြီး သူ့ကို ဘေးတိုက်အံ့နေအထားနှင့် လှပသောမိန်းကလေး တစ်ယောက် သိချင်းဆိုနေသည်။

သိချင်းဆိုနေသော မိန်းကလေးက ဖြူဝင်းသောအသား ပေါ်မှာ ပိတောက်ရင့်ရောင်ထပ်နှင့် အဝါဖျော့ဖျော့အင်္ကျီကို ဝတ်ထား သည်။ မြင်ရုံနှင့်ပင် အတော်လှနေသည်။

သိချင်းပေါ်မှာ စိတ်ကိုနှစ်ထားသဖြင့် သူ မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည့်တိုင် ဂရုမပြုမိသေး။

“ဟာ ... ဟို သာထွန်းဦးရဲ့ သရဲမလေးပါလား။ သာထွန်းဦးလည်း မရှိဘူး ... ခေါင်းမှာ သံရိုက်လိုက်လို့ လူ ဖြစ်နေပြီ ... ဒါ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးပဲ”

အနီးသို့ ရောက်အောင် နောက်ဘက်မှ ကပ်သွားသည်။

“ဟိတ် ... အလှလေး”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်”

“အစ်ကိုပါ ... မင်းကို လူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ အစ်ကိုပါ”

“သွား ... သွား ... ရှင် မလာနဲ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်း သရဲမဟုတ် တော့ဘူး။ လူမလေးဖြစ်သွားပြီ ... မင်း ငါ့လက်က မလွတ် နိုင်တော့ဘူး”

သိန်းဝင်းက ပြောလည်းပြော ... ဖြူဖြူအား ပြေးပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

“လွှတ် ... လွှတ်၊ အစ်မရေ ... ညီမကို လာကယ် ပါအုံး”

“ကိုဦး ... အစ်ကိုရေ ... ညီမကို လာကယ်ပါအုံး”

“အော် ... အော်၊ ဒီဂူထဲက မင်းအသံကို ဘယ်သူမှ မကြားဘူး”

ထိုအချိန် သာထွန်းဦးနှင့် ဦးကျော်စိန်တို့ ဆုံသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ... ဖြူဖြူရှိရာသို့ ပိတ်ဆက်တွေ့ဆုံ ပေးရန် ခေါ်လာနေသည်။ ဂူနားသို့ မရောက်သေးသဖြင့် ဖြူဖြူ အော်သံကို မကြားသေး။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... စားရက် ကြီးတော့

မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း ရောက်လာမိတာ ... သိ
ကံထူးတာပဲ ...

လာပါ ... မူမနေပါနဲ့။”

“သွား ... ကျွန်မနဲ့ ကိုဦးပဲ ... ဒီမှာနေမှာ ရှင်တို့
အားလုံး ... လာရာလမ်း ပြန်ကြတော့”

“ပြန်မှာ ... ပြန်မှာ ... မပြန်ခင် မင်းလေးကို ...
ဟောဒီလို”

သိန်းဝင်းက ဖြူဖြူအား သဲသောင်ပြင်ပေါ် ဆောင့်တွန်း
လိုက်သဖြင့် ဖြူဖြူပက်လက်လန် လဲကျသွားသည်။

သိန်းဝင်းလည်း ဖြူဖြူအပေါ် ခွကျော်ပြီး ဒူးထောက်
ထိုင်လိုက်စဉ် သူ့ဦးခေါင်းထက်မှ မည်းမည်းအရိပ်ကြီး ထိုးကျ
လာကာ သူ့မျက်နှာကို အရိုက်ပြင်းစွာ ရိုက်ပြီး ကုတ်ခြစ်လိုက်
သဖြင့် မျက်လုံးနှစ်လုံး ထူပူသွားကာ မိန်းကလေးအပေါ်မှ တစ်ဘက်
သို့ နောက်လန်၍ ပစ်လဲကျသွားသည်။

သိန်းဝင်း မျက်လုံးနှစ်လုံး ပေါက်ထွက်သွားသလို မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံး ကုတ်ခြစ်ရာကြောင့် သွေးများ စီးကျလာသည်။

ထိုအချိန် ဂူထဲမှ ထွက်လာကြသော သာထွန်းဦးတို့လည်း
သောင်ပြင်ပေါ်မှ သိန်းဝင်းနဲ့ ဖြူဖြူတို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့်

အပြေးရောက်လာသည်။

“ဖြူဖြူ ... ဖြူဖြူ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဖြူဖြူကို အနိုင်ကျင့်တော့မယ့်အချိန် မမရောက်လာပြီး
ဘယ်လိုက်လို့ ကံကောင်းသွားတယ်”

“အခု ... ဖြူဖြူရဲ့မမ ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဒီဘက်အခြမ်းမှာ ... နေရောင်ခြည် မကျရောက်သေး
ပေမဲ့ ... နေပြောက်တွေက ထိုးနေပြီ။ နေရောင်ရှိရင် ‘မမ’
ကြာကြာနေလို့ မရဘူး ... ဖြူဖြူကို ကယ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း
ပြန်ထွက်သွားတာ”

“တောက် ... သိန်းဝင်း၊ ဖြူဖြူခေါင်းကို သံနဲ့ရိုက်
သွင်းလို့ အသက်မထွက်ရုံ ခံလိုက်ရတာ မမှတ်သေးဘူး ...
မကောင်းတဲ့စိတ်ကို မွေးတုန်းပဲ ... သူနဲ့တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ကြိ
တည်း ပန်းအောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ ... အခုထိ မတွေ့သေးဘူး၊
သေပဲနေနေပလား”

သာထွန်းဦးက ဖြူဖြူအား ထွေးပွေ့ထားသည်။

“အစ်ကို ... ဖြူဖြူလေ အစ်ကို့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

“အစ်ကိုလည်း ... ဖြူဖြူကို ချစ်တယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဖြူဖြူ သိလိုက်ပါပြီ ...

အခြေအနေခြင်းမတူ ... ဘဝခြင်းမတူတဲ့ လူနဲ့ သရဲ
ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့် ... မဖြစ်ရမှာလဲ”

“လူတွေ ... သစ္စာမရှိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မြို့မြို့ အထင်လွဲနေတာပါ”

“အခုပဲကြည့်လေ ... အစ်ကို့ရဲ့ချစ်သူ မြို့မြို့ကို အစ်ကို့ရဲ့
သူငယ်ချင်းတွေကရော တန်ဖိုးထားကြလို့လား ... လစ်ရင်
စော်ကားမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ ရှိကြတယ် ... မဟုတ်လား။

အစ်ကို ... မြို့မြို့ကို လူတွေကြားထဲ ခေါ်သွားရင်လည်း
အခုလိုမျိုးကြုံရင် အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာမှာလား ... မြို့မြို့လည်း
ဒုက္ခရောက်မယ် ... အစ်ကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲမယ် ...

အဲဒီတော့ ဘဝခြင်းမတူနိုင်ဘဲ အတင်းပေါင်းစပ်ပြီး စိတ်
ဆင်းရဲခံမယ့်အစား ... စောစောဆုံးဖြတ်ပြီး စောစောပဲ စိတ်ဆင်းရဲ
ခံလိုက်တော့မယ် အစ်ကို ...

အဲကြောင့် ... အစ်ကိုလည်း အစ်ကို့အရပ်ဒေသကို
ပြန်ပါ။ ညီမလည်း ဒီမှာ အရင်လိုပဲ မမတို့နဲ့အတူ နေခဲ့ပါတော့
မယ်”

“မြို့မြို့ ... အခု သရဲမဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“အခု ... သရဲမဟုတ်ပေမဲ့၊ အစ်ကို့လက်နဲ့ မြို့မြို့ရဲ့
ခေါင်းကသံကို နှုတ်ပေးပါ။ မြို့မြို့ကို ချစ်ရင် သံကို နှုတ်ပေးပါ”

“ဟုတ်တယ် ... သာထွန်းဦး၊ မင်းရဲ့ ကောင်မလေး
ငြိတာ မှန်တယ်ကွ၊ သူ တို့တွေကြားထဲ လိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။

အစ်ကို့ရဲ့ အပေါက်ပိတ်လို့ရတယ် ... ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကို
ပိတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ...

သူ့ကို သရဲမမှန်းသိရင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံကြမလဲ
မိဘာ ... မင်း သိနိုင်လို့လား။ သံယောဇဉ်ကို တစ်ခါတည်းသာ
နှုတ်ခဲ့လိုက်ပါကွာ”

“ကျွန်မခေါင်းကသံကို နှုတ်ပေးခဲ့ပါအစ်ကို”
သာထွန်းဦးလည်း မချိုသောရင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးတင်းရင်း

ဖြုတ်ခေါင်းမှ သံချောင်းကို အားစိုက်ပြီး ဆွဲနှုတ်ပစ်သည်။
မြို့မြို့လည်း ရပ်နေရာမှ လဲကျသွားသည်။

“မြို့မြို့ ... မြို့မြို့”
ခဏမျှ သတိမေ့သလို ဖြစ်သွားပြီး ပြန်ထလာသည်။

“အစ်ကိုတို့ သွားကြတော့” ... မြို့မြို့ ဘဝပြန်ပြောင်း
အားပြီမို့ ... နေအလင်းရောင်အောက်မှာ ကြာကြာနေလို့ မရ
... မူရင်းပုံ ပြန်ပြောင်းတော့မယ် ...

ဖြူဖြူ သွားတော့မယ် ... အစ်ကိုတို့လည်း ဒီက
ကြီးက ... ပြန်ပါတော့”

“ပြန်ရအောင် စက်လှေက ကျောက်စူးပြတ်ပြီး
သွားပြီ”

“သူ့နေရာမှာပဲ ရှိပါတယ် ... သွားပါ။ ဖြူဖြူ အစ်
မပြန်ပြန်အောင် စက်လှေကို ဖျောက်ထားလိုက်တာပါ ... သွား
ပါတော့”

ထိုကဲ့သို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ... အခိုးအငွေ့များအ
ပြောင်းကာ ဖြူဖြူဖျောက်သွားသည်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးပေါက်ပြီး သွေးထွက်လွန်နေသော
သိန်းဝင်းလည်း မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သ

“သေနေပြီလား ... မသိဘူး”

“အသက်တော့ ရှူသေးတယ်”

“ကမ်းစပ်ဘက်ကို ထမ်းခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ပန်းအ
ကိုလည်း ရှာလို့ မတွေ့ဘူး”

သူတို့ထဲမှ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းသည့် အေးသန်းမောင်
သိန်းဝင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထမ်းပြန်ခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ ပန်းအောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ
တော့ဘူး ... ပြန်သယ်သွားမလား ... မြှုပ်ထားခဲ့မလား”

“သေပြီးမှတော့ ... ဒီအတိုင်း သစ်ကိုင်းသစ်ခက်
ကျောက်တုံးတွေ ဖုံးဖိထားခဲ့ကြမယ် ... ကျင်းတူးရမယ့် ပစ္စည်း

တုံး မပါဘူး ... အချိန်လည်း သိပ်မရတော့ဘူး၊ သိန်းဝင်း
အသက်မိအောင် အမြန်ပြန်ရမယ်”

ဦးကျော်စိန်၏ စိစဉ်မှုနှင့် ပန်းအောင်၏အသက်ပဲ့ ခန္ဓာ
အသား ကျောက်တုံးများ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီး
အောင်မြေသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ စက်လှေ၊ သူ့နေရာမှာပဲ ရှိတယ်”
ဒီရေ မတက်သေးသဖြင့် စက်လှေဆီသို့ သူတို့ရေထဲမှ

ကျောက်လာခဲ့ကြသည်။ စက်လှေနားမှာ ခါးလောက်ထိနံက်သည်။
သိန်းဝင်းကို စက်လှေပေါ် ခက်ခက်ခဲခဲ တင်ကြရသည်။

ကျောက်ဖျင်တဲများကို ဖြုတ်သိမ်းပြီးသည်နှင့် အားလုံး စက်လှေပေါ်
ကျောက်နေကြပြီ။

ညနေပိုင်း ရောက်သည်နှင့် ဒီရေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာ
သည်။ ကျောက်စူးတို့နှုတ်ပြီး လာရာခရီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ညနေလုံး မောင်းလာကြရာ မနက်နှစ်နာရီထိုးမှ

ကမ်းသို့ ကပ်နိုင်တော့သည်။ ကမ်းပေါ်ရောက်ပြီး သိန်းဝင်း
ဆေးရုံသို့ပင် မပို့လိုက်နိုင်။ ဆေးရုံပို့ရန် စီစဉ်နေစဉ်မှာပင် သ
ပြန်မလည်လာဘဲ သေဆုံးသွားတော့သည်။

သိန်းဝင်းနှင့် ပန်းအောင်တို့နှစ်ယောက်လည်း စိတ်
ကိုယ်တူ အကြံတူသလို ဆေးခြင်းတရားကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်
ကို အတူတူ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ သည်တစ်ခေါက် ထွက်ခဲ့သည့် အစေ
အကြံက သူတို့လေးယောက်အတွက်တော့ တစ်သက်ပမေ့
အဖြစ် ကျန်ရှိနေပေရောမည်။

ပိုပြီးထူးဆန်းသည်က ခရီးစဉ်အစအဆုံး ဆယ့်ငါးရာ
ကြာသွားသည်ဟု သူတို့ သိလိုက်ရသည်။

သရဲကျွန်းသို့ မရောက်ခင် သုံးညကုန်လွန်သွားသည်
သုံးည လေးရက်လွန်မှ သရဲကျွန်းကို ရောက်ရှိခဲ့သည်။

သရဲကျွန်းကအပြန် ကမ်းပြန်ကပ်တော့ သူတို့ အသွား
အပြန် ဆယ့်ငါးရက် ကြာသည်ကို သိလိုက်ကြသည်။

သို့ကြောင့် သရဲကျွန်းပေါ်မှာ ဆယ်ရက်တိတိ ကြာခဲ့သည်
ကိုလည်း သူတို့ သိလိုက်သည်။

အိပေမဲ့ သူတို့ အသက်ရှင်သူ လေးယောက်လုံးကတော့

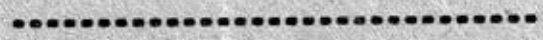
ကျွန်းပေါ်မှာ မှတ်မှတ်ရရ သုံးညသာ အိပ်ရသည်ဟု ပြောသည်။
အိဆိုလျှင် ကျန်သည့်ရက်များက ဘယ်ရောက်နေသည်ကို
သူတို့ စဉ်းစား၍မရ။

သာထွန်းဦးကတော့ ပြုပြုနှင့်နှစ်ယောက် အိမ်လေးတစ်လုံး
ပေါ်မှာ ထိုမမှတ်မိလိုက်သော နေ့ရက်များ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်ဆိုလျှင်
လက်ခံနိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူနေခဲ့သည်။ အိပေမဲ့ သူ တစ်ည
တော့ ပြုပြုနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့သည်။ ထိုတစ်ညတာသည် ဘယ်နှစ်ရက်
ခြင်သွားသည် မစဉ်းစားတတ်။

သောင်ပေါ်က ရွက်ဖျင်တဲမှာ အိပ်သူများကလည်း ရွက်ဖျင်
ဘဲအတွင်းမှာ သုံးညတာ အိပ်ခဲ့ရသည်ဟု အခိုင်အမာ ဆိုကြသည်။

အိပေမဲ့ သူတို့ ထွက်ရက်သိသလို ပြန်ရောက်ချိန်လည်း
သိသည်။ သည်ခရီးက ဆယ့်ငါးရက်ဆိုတာ အခိုင်အမာဖြစ်နေ
သည်ကို သူတို့ ရှင်းမပြတတ်သည်ကတော့ အသေအချာပင် ...။

ခေလမ်းကို ရွေးချယ်မိခြင်း

“သွယ်သွယ်”

“ရှင် ... မေမေ”

“ကျောင်းသွားမယ့်ဟာ ... ရေချိုးပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားတာ ပြန်မထွက်လာဘူး ...

အခုမှ ကိုးတန်း၊ စာကိုပဲ အာရုံစိုက်ရမှာ ... အလှပြင် ပစ္စည်းတွေကို အာရုံစိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... တော်ရုံတန်ရုံဆို မပြောဘူး၊ အခု ... မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ရင် တစ်နာရီမပြီး နှစ်နာရီ မပြီး”

“အမေလည်း ... ရုံးသွားမှာမဟုတ်လား၊ အမေကော ပြင်ဆင်ပြီးလို့လား”

“အားလုံးပြီးပြီ ... ညည်းကို စောင့်နေတာ”
သွယ်သွယ်လည်း နောက်ဆုံးတို့ပတ်အပြန်ရိုက်ပြီး အခန်း အပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။

“စာကိုသာ ဒီလောက် ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ရင် အဆင့် သုံးအောက် ဘယ်တော့မှ မရောက်ဘူး၊ အခုတော့ ... တစ်ခါမှ အဆင့်တစ်ဆယ်ထဲ မဝင်ဘူး”

သွယ်သွယ်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြော။ သည်နေ့အတွက် အချိန်ဇယားအတိုင်း ရွေးထုတ်ထားသည့် စာအုပ်များကို ကျောပိုး ဆိတ်အတွင်းထည့်ပြီး ရပ်စောင့်ရင်း ပြည်တွန်တောက်တီးနေသော မိခင်ဖြစ်သူအနား သွားလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ပြည်တွင်းအခွန်ဦးစီးဌာနမှာ စာရင်းစစ် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ဖခင်ဆုံးတော့ သွယ်သွယ်ခြောက်တန်းကျောပိုးသွင်ပြန်သည်။ သွယ်သွယ် အဘိုးအဘွားများက ပြည်မှာရှိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ အလုပ်ကြောင့်သာ တောင်ငူသို့ ရောက်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက သွယ်သွယ်အား ကျူရှင်ထားပေးသည်။ ကျောင်းမှ ကျူရှင်ကို ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့် သွားပြီး၊ အလုပ်ကအပြန် ကျူရှင်မှာ မိခင်ဖြစ်သူက ဝင်ကြိုသည်။

ယခုမနက် ကျောင်းအသွား မိခင်ဖြစ်သူက အလုပ်သွားရင်း ကားနှင့် တင်ခေါ်သွားကာ ကျောင်းမှာထားခဲ့မည်။ ညနေ ကျောင်းမှာ ဝင်ခေါ်မည်။

သွယ်သွယ်က မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အသွားရော အပြန်ပါ အတူတူမသွားချင်။ လွတ်လွတ်လလလ လူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဖောင်းလားဝါးလား နောက်ပြောင်ကာ သွားချင်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ မိခင်ဖြစ်သူကို ယုံလောက်အောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အပြန်ကားနှင့် ဝင်မခေါ်ရန် ပြောသည်။

တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တော့ အခွင့်အရေး ရလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်း မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လာသည့်အတွက် ဘယ်သွားသွား သူပါလိုက်မည်ဟု ဆိုလာသဖြင့် လမ်းစပိတ်သွားခဲ့ရသည်။

သူများတွေ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လာနိုင်၍ မျက်နှာချိုကာ ဘဝင်ပြိုင်နေကြသော်လည်း သွယ်သွယ်က တစ်ခါမှ ဘဝင်မမြင်မိသလို ကားနှင့်လာရ သွားရသည်ကိုပင် စိတ်ပျက်နေမိသည်။

ကားကို စိတ်ပျက်ခြင်းမဟုတ် ... အရာရာ ချုပ်ချယ် လွန်းသည့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြူကြူဆွေကိုသာ စိတ်ပျက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

မိခင်အပေါ် အမြင်မကြည်လေတော့ သားအမိအချင်းချင်း ရင်းနှီးမှု မရှိဘဲ ဝတ်ကျေတန်ကျေ တစ်ဖမ်းတွေလို ဖြစ်လာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သမီးဖြစ်သူ သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်နေသည်ကို သိပါ သည်။

အိပေမဲ့ သမီး၏ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ စည်းကမ်းပျက်မှုမျိုးကိုတော့ ဘယ်ကဲ့သို့မျှ အလျော့မပေးနိုင်ပါ။ သူ့ပေါင်းသင်းသော ခင်မင် ရင်းနှီးသော ကျောင်းသားတစ်စုကို ဒေါ်ကြူကြူဆွေ သိသည်။

ပိုက်ဆံရှိသော သားသမီးများဖြစ်သည်။ ဆံပင်ထားပုံက ဘယ်လိုမှ အမြင်မတော် ... ကျောင်းပြင်ပရောက်သည်နှင့် အဝတ် အစားကအစ ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ ဆေးလိပ် အရက် ဆေး အကုန်သုံးသည်။ နိုက်ကလပ် ကာရာအိုကေဆိုင်များ စုံအောင် သွားကြသည်။

သမီးက သူတို့နှင့်အဖွဲ့မကျရ၍ မိခင်ဖြစ်သူကို အမြင် စောင်းနေသည်။

တစ်နေ့သောရက်က ဖြစ်သည်။ ကျူရှင်မှာ ဝင်ကြိုတော့ ကျူရှင်ပြီး၍ ကျောင်းသားများ ထွက်လာသည်။ သမီးဖြစ်သူ သွယ်သွယ်ပါမလာ။ သို့ကြောင့် ကျူရှင်ဆရာကို ဝင်တွေ့သည်။ ကျူရှင်လာပြီးမှ ခွင့်တိုင်ပြီး ထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့ကြောင့် သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု သွားနိုင်သည့် နေရာများ လိုက်ရုံစမ်းရင်း နောက်ဆုံး (KTV)မှာ သွားတွေ့သည်။

ဘီယာမူးပြီး ကိုယ်ကျပ်ဘောင်းဘီနှင့် မလုံတလုံ ဝတ်ထားသော သမီးဖြစ်သူကို တွေ့သည့်အတွက် အတင်းခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုညက သားအမိနှစ်ယောက် စကားများသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ့ရှေ့မှာ သူ့ကို အရှက်ခွဲသည်ဟုဆိုသည်။

ထိုအချိန်မှ နောက်တစ်ပတ်ခန့်အထိ သားအမိနှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်။

ပြုပြင်ကိစ္စကတော့ မနက်ကျောင်းပိုသည်။ ညနေ ကျူရှင် ဝင်ကြိုသည်။ သွယ်သွယ်က စကားမပြောဘဲ ကားပေါ်တက်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ကျောင်းထဲဝင်သည်။ အိမ်ထဲဝင်သည်။

စာလည်း ဖတ်ချင်စိတ်ရှိမှ ဖတ်သည်။ ကိုးတန်းအောင်ရန်လည်း ခေါင်းထဲမရှိ။ ဆယ်တန်းဆို ဝေလာဝေး။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ပညာရေးမရှိ၊ ရှိသည်က သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်သလို မပျော်ရခြင်း၊ သူတို့သွားသလို နေထိုင်သလို လွတ်လပ်မှု မရခြင်းတို့ စသော မိခင်၏ ချုပ်ချယ်ခံရမှု မကျေနပ်မှုတွေသာ ရှိနေသည်။

တစ်ရက် ကျောင်းမှာ ဆရာမ မလာသဖြင့် ကျောင်းသား

တွေ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောနေကြသည်။ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်သည့် ကျောင်းသူက မဝါ၊ သူ့ရှေ့မှာထိုင်သည့် မိန်းကလေးက စောသိရိပ်ကရင်ကျောင်းသူလေးဖြစ်သည်။

ရှေ့ခုံကနေ နောက်လှည့်ပြီး မဝါဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် ပြောနေသောစကားများကို နားထောင်နေမိသည်။

“အဲဒီ ပယောဂဆရာကြီးက သိပ်စွမ်းတာ သိလား ... တို့အိမ်ဘေးက ဦးလေးကြီး ... အဲဒီဆရာကြီးဆိုသွားပြီး အဆောင်တောင်းတယ် ... ဆရာကြီးက အဆောင်ပေးလိုက်တယ် ...

အဆောင်ရပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး သူ့ကို ကြွေးမပေးတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အကုန်ပြန်ပေးလို့ ဆရာကြီးကို သွားကန်တော့တယ်တဲ့ ...

ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် ... ငါ့အသိ ဝပ်ရှော့ကလူလည်း သူ့ဆရာ အမြဲဆူပူ အော်ငေါက်လွန်းတာ မခံနိုင်လို့ အဲဒီ ပယောဂဆရာကြီးဆိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းသေးတယ်။ ဆရာကြီးဆိုက အဆောင်လည်းရလာရော ... ဝပ်ရှော့ဆရာက မဆူတဲ့အပြင် လူယုံ ခန့်လိုက်တယ်တဲ့”

“အတော်စွမ်းတာပဲနော် ...”

“အဲဒီဆရာကို စောသိရိပ် သိလို့လား”

“တို့အိမ်နဲ့ဆို တစ်အိမ်ကျော်မှာရှိတယ်”

“ဘာလဲ ... သွယ်သွယ်က စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား”

“အင်း ... နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ... စောသီရိစံက ဒီတောင်ဂူမြို့ ဇာတိလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ဒီမှာ ဒေသလေးတို့ပဲနေတယ်။ ဒေသလေးတို့အိမ်မှာ လာနေပြီး ကျောင်းတက်တာ ... တို့အဖေတွေ အမေတွေက သံတောင်ကြီးမှာနေတယ်။ အခု ဆရာကြီးဆိုတာက တို့အိမ်တစ်အိမ်ကျော်မှာရှိတယ် ...

အဲဒီဆရာကြီးက ယတြာအပေး တော်တယ်။ စုန်းတိုက် နတ်တိုက် ပယောဂ အစုံရတယ်။ ကရင်ဆရာကြီးပဲ ... သူ့အပေါ် ကောင်းရင် သူက ကောင်းတယ်။ သူ့အပေါ် မကောင်းရင် သူက မသနားဇာတ်ဘူး”

“အဲဒီဆရာကြီးနဲ့ တစ်ခါလောက် တွေ့ချင်တယ်”

“ဒါဆို ... တို့ဒီဇင်ဘာကျောင်းဆက်ရက်ပိတ်ရင် အိမ်ပြန်မယ် ... လိုက်လည်ရင်း ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ပေါ့”

“တို့က အဲဒီလို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်မရဘူး။ အမေက မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး ... တစ်ခုရှိတယ် ... လိပ်စာပေးပြီး လမ်းညွှန်ပေးလိုက်

တို့အခွင့်သာတာနဲ့ အဲဒီဆရာနဲ့ သွားတွေ့လိုက်မယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ကျောင်းတက်ချိန် မနက်ကိုးနာရီကနေ ညနေကျရှင် ငါးနာရီလွှတ်တဲ့အချိန်အတွင်း အချိန်ရှစ်နာရီ ရတယ်”

“သံတောင်ကြီးကို ကားငှားသွားရင် အသွားအပြန် ညနေ နှစ်နာရီ သုံးနာရီဆို ပြန်ရောက်မှာပဲ ... သွားချင်သွားလိုက်လေ၊ လိပ်စာအညွှန်းရေးပေးလိုက်မယ်”

စောသီရိစံက ... သွယ်သွယ်ထံမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တောင်းပြီး သူ့တွေ့ချင်သော ဆရာကြီး၏လိပ်စာကို ရေးပေးပြီး လမ်းညွှန်ပြောပုံကိုပါ ဆွဲပေးလိုက်သည်။

လိပ်စာရပေမဲ့ သွားခွင့်မသာသေးသလို ထိုကိစ္စကိုလည်း အမှတ်မဲ့ ရှိသွားခဲ့သည်။ တစ်လနှစ်လ ကြာသွားသည်။ သံတောင်ကြီးသို့ မသွားဖြစ်သေး။

တစ်ရက် ဒီဇင်ဘာနှစ်ကုန်၍ နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုသည့်အနေ နှင့် ကျောင်းလည်းပိတ်သည်။ ညနေပိုင်းမှစ၍ သွယ်သွယ် မိခင် ခြစ်သူကို ဆန့်ကျင်ပြီး ယမင်း စနီ မြတ်မွန် ကျော်ဇေယျ သိဟတို့နှင့် အချိန်အချက်ပြုကာ ဆုံရပ်ကို ထွက်ခဲ့သည်။

ပုန်းကို ညနေကတည်းက ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သည်သည်

နှစ်ကူးသည်အထိ နေပြီးမှ အိမ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သွယ်သွယ်က ကိုးတန်း ဆယ်ငါးနှစ်ဟု ဆိုပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဖွံ့ထွားလှသဖြင့် ဆယ်ရှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်အရွယ်ဟုဆိုလျှင် မည်သူကမှ မဖြစ်နိုင်ဟု ပြောမည်မဟုတ်။ အပျိုကြီးဟေးဟေး အရပ်အဟောင်း မျိုးဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားသလို စိတ်ကလည်း လူကြီးစိတ် မွေးချင်နေသည်။ သူ ပေါင်းသင်းသည့်သူများက ဆယ်တန်းနှစ်ကျနှစ်ယောက်၊ တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်နှင့် ထွက်ထားသူတစ်ယောက်၊ ဆယ်တန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုသူငယ်ချင်းများ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်များကို ထိုးထားသည်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းသော စတိုင်မျိုး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သွယ်သွယ်က အတန်းတူ သူငယ်ချင်းများနှင့် မပေါင်းသည်မှာ ရှစ်တန်းရောက်စနစ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ရှစ်တန်းကျရှင်ကအပြန် သီဟတို့ ယမင်းတို့နှင့် ကြုံဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသည်မှစ၍ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်လည်း စိတ်ကတောက်ကဆဲ မကြာခဏ ဖြစ်ရတော့သည်။

နှစ်ဟောင်းကုန်၍ နှစ်သစ်ကူးသည့်ညမှာ အပျော်ကြီးပျော်ပြီး ညတစ်နာရီထိုးကာနီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ မိခင်

ဖြစ်သူက မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေသည်။

“မိသွယ်သွယ် ...

အိမ်အပေါ် မတက်နဲ့အုံး ... လာအုံး”

“အိမ်ချင်ပြီ”

“အိမ်ရောက်မှ အိပ်ချင်ရလား ... ဟိုမှာ မီးကုန်

ယမ်းကုန်ပျော်တော့ မအိပ်ချင်ဘူးလား”

“အမေက ... တစ်ခါမှ သူတစ်ပါးဘက်ကို မကြည့်ဘူး။

ဟိုယ့်ဘက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်တယ်”

“ဘာ ... နင် ဘယ်နှစ်နှစ် ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ခြောက်နှစ် ...”

“ဘာ ... ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ဖို့ ငါ့လလိုသေးတယ်။

အတန်းက ကိုးတန်း။ ဘာမှ ဖြစ်မလာသေးဘူး။ ဖလာကကို

ရင်ဆိုင်ဝင်တိုးချင်နေတယ်။ ဘွဲ့တစ်ခုရ ရပြီးပြီဆိုရင် ငါ ဘာမှ

ဝင်ပြောစရာမလိုဘူး ... မကောင်းလည်း ညည်းကံ၊ ကောင်းလည်း

ညည်းကံ ... ငါ့ထားလိုက်မှာ၊ အခု ပညာက ဆယ်တန်းဆို

ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ။ ကိုးတန်းမှာ အမှတ်ကမကောင်း၊ ညည်း

အတွက် ရင်လေးလွန်းလို့ ငါ့လိုက်ပြီ၊ ချုပ်ချယ်အမှန်းခံ ပြောဆို

နေရတာ ... အခု ဘိယာတွေ သောက်လာတယ် မဟုတ်လား။

ငါ ... သေသာ သေလိုက်ချင်တယ်”

“သေချင်တာများ ... ပြောနေရသေးလား။ သေပေါ့

“ဟင် ...”

“နင်က ငါ့ကို သေစေချင်နေပြီလား”

“မပြောမိပေါင် ... သေချင်တယ်လို့ပြောတာ အမေလေး
သေချင်တယ်ဆိုလို့ အလိုက်သင့် ပြောလိုက်တာ”

“ငါသေရင် ... နင် ခွေးလုံးလုံးဖြစ်မှာ၊ နင့်ဒီအချိုးနဲ့
နင့်အဘွားတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ နေလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်လို့
ရနေတာပဲ”

“အော် ... နင်က အဆုံးစွန်အထိကို တွေးထားတာပဲ။
ချုပ်ချယ်လွန်းတဲ့ ငါ့ကို သေစေချင်တာ ... ငါ့ဒီရပြီ ...

နင်အားကိုးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ နင်ပေါင်းသင်းတဲ့
သူတွေအားလုံး အရှုံးသမားတွေချည်းပဲ ...

မိဘပိုက်ဆံရှိတာ သူတို့အကျင့်စားဂိတ္တနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။
သူတို့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ဓာတ်ကိုက ပျက်စီးနေတာ ...

အဲဒီအပျက်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး မိဘကို သေစေချင်တဲ့အထိ
ဖြစ်လာပြီ။ သွား ... သွား ... ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား။ ငါ

တယ်လိုသားသမီးမျိုးကို ပွေးခဲ့မိပါလိမ့်”

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

အောက်ထပ်မှ အပေါ်သို့ လှေကားကို ဆောင့်နှင်းပြီး
အက်ခဲ့သည်။

“သေ ... သေ ... သေစမ်း”

“ဘုန်း ... ဘုန်း ... ဘုန်း”

စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တစ်ထပ်ကို ယူပြီး ပါးစပ်ကပြော
အုပ်နှင့် စားပွဲကို တဘုန်းဘုန်း ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

သွယ်သွယ် မိခင်ဖြစ်သူကို မည်ကဲ့သို့မှ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ချင်သည့်အဆုံး သံတောင်ကြီးသို့ အရောက်သွားခဲ့သည်။

သူလိုချင်သည့်အတိုင်း ဆရာကြီးကလည်း လုပ်ဆောင်
ချည်းတွေ ပေးလိုက်သည်။

“လုပ်ပြီးရင်တော့ ပြန်ပြည်ပေးလို့ မရဘူးနော် ...
လုပ်ခင်က အတန်တန်စဉ်းစားပြီးလုပ် ... လုပ်ပြီးရင် ပင်းဆန္ဒ

ပြည့်ဝပြီလို့မှတ်”

ဆရာကြီးမှာလိုက်သောကြောင့် အသေအချာ စဉ်းစား
သည်။ လုံးဝနောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်စရာမရှိ။ မိမိဘဝ လွတ်လပ်မှု

အတွက် တစ်ခုခုတော့ စွန့်လွှတ်ရမည်ကို သိသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျှင်တစ်ခါပေါ့။ နောက်ဆို အမြဲထားဝရ ပျော်ရမည်။ လွတ်လပ်ခြင်း အပြည့်စုံတာရမည်။

သူ သံတောင်ကြီးမှ ပြန်လာပြီး စိတ်တွေ ပေါ့ပါးနေသည်။ သူတို့ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် အိမ်က နှစ်ထပ်အိမ်လေး။ မြို့ဝင်းနှင့်ဖြစ်သည်။ မြို့နောက်ဘက်မှာ ပေငါးဆယ်ခန့် သစ်ပင်များနှင့် ဥယျာဉ်လေးတစ်ခုလို့ ဖြစ်နေသည်။

အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သည့်အတွက် အစိုးရက ပြောင်းပြောင်းရမည်။ သို့ကြောင့် အိမ်ပိုင်မဝယ်ဘဲ အိမ်ငှားနှင့် နေထိုင်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပိုင်ကာလတစ်စီးကိုသာ ဝယ်ထားပြီး ပိုသည့်ပိုက်စာကို ဘဏ်မှာအပ်ထားသည်။

မြည်မှာ မိဘဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ရှိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက အလုပ်မှ အနားယူသည်ဖြစ်ခြင်း၊ ပင်စင်ယူသည်ဖြစ်ခြင်း အခြေတကျ နေထိုင်ရန် အိမ်ဝယ်မည်ဟုဆိုကာ ဘဏ်မှာသာ ပိုက်စာကို အပ်ပေးထားသည်။

ယခု အိမ်ကိုငှားပြီး နေခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ထိုသုံးနှစ်ပတ်စင်က ပဲရူးတိုင်းရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုရုံးမှာ ထယ်စာ

ခွဲလုပ်ပြီးမှ ယခု တောင်ငူသို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက မကောင်းခင်မှာ ဆုံးသွားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အလုပ်ပြောင်းခြင်း လိုက်ရသည်ကို ဝမ်းသာသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖခင်မရှိ၊ မိခင်ရှိသော်လည်း သွယ်သွယ် တွက်တော့ ငရဲတမျှ ကြုံနေရသည်။ တစ်ခါမှ အပျော်ဆိုသည် မရှိတော့ ခံယူထားခဲ့သည်။

မိခင်မရှိရင် သူ့ဘဝ အပျော်ဆုံးနေ့ရက်များ ဖြစ်လာမည် ဆိုပင် တွေးထားပြီဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာမှာသည့်အတိုင်း နှစ်ဆောင်ရန် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အစီအစဉ်များ စလုပ် ဆောင်ရွက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒီးသောဘီးမှ ဆံပင်ကျွတ်များကို ရှာသည်။ တွေ့သဖြင့် မရမက ရှာရာ မှန်တင်ခုံထောက်မှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသည့် ဆံပင်ကျွတ်အချို့ကို တွေ့လိုက်သည်။ ဆံပင်ကျွတ်အနည်းငယ် ယူလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ထမိန်နှင့် အင်္ကျီအစုတ်ကို ရှာဖွေယူပြီး စိတ်စနှင့် အရှုပ်သေးသေးလေး လုပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းနေရာမှာ ဆံပင်ကို အပ်နှင့်အပ်ချည်ယူပြီး ချုပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းနေရာမှာ ဆံပင်လေး တွဲလောင်းကျနေသည်။

ခြေသည်းလက်သည် မရနိုင်လျှင် နွားနို့အနည်းငယ် ပြုလုပ်သူ၏ လက်မောင်းသွေးကို ထည့်ရမည်။ အားလုံးပြီးတော့ သရဲကို ခေါ်ရမည်။

သို့ကြောင့် ခြေသည်း လက်သည် အလွယ်မရနိုင်သူ အတွက် နွားနို့တစ်ခွက်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ယူလိုက်သည်။ အားလုံး စိစပ်ပြီးသည်နှင့် ခြံထဲဆင်းရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ရုံးအလုပ်များကို ညဆယ်နာရီခန့်အထိ အမြဲထိုင်လုပ်နေတတ်သည်။ စာရင်းဇယားများနှင့် အလုပ်ရှုပ်ရှေ့သည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ခြေသံမကြားအောင် အိမ်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အချိန်က ညခုနစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ လဆန်းရက် လလေးသာနေသည်။ ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ ခြံနောက်ဘက် လုံးပတ်သုံးပေခန့်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရွေးလိုက်သည်။

ထိုသစ်ပင်ခြေရင်းမှာ မြေကြီးကို တူးလိုက်စဉ် အုတ်ခဲ တစ်ပိုင်းကို တွေ့သဖြင့် ယူလိုက်ပြီး သူနှင့် တစ်ရပ်ခန့်ရှိသည့် နေရာမှာ အုတ်ခဲနှင့် သစ်ပင်အိမ်ပင်စည်ကို သုံးချက် ခတ်ဆတ်ဆတ် လေး ထုလိုက်သည်။

ဤနေရာ ဤသစ်ပင်မှာရှိတဲ့ သူ့အား ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုပါသည်။ သင့်ကို တောင်းဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုင်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ခြေရင်း တစ်တောင်ခန့်အကွာမှာ ဓားမြှောင်နှင့် မြေကြီးကို တူးပြီး မိတ်စအရုပ်လေး၏ခေါင်းကို သစ်ပင်ဘက်ထားပြီး မြှုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားမြှောင်နှင့် လက်ကို ခပ်သာသာလေး လှီးလိုက်သည်။ သွေးသုံးလေးစက်မျှ ထွက်ကျလာသဖြင့် နို့ခွက်ထဲ ကျစေလိုက်သည်။

နို့လည်း သွေးကြောင့် အနီရောင် သမ်းသွားသည်။ အားလုံးထားသောဒဏ်ရာကို တိပ်ကပ်ပြီး မိတ်ထားလိုက်သည်။

နို့ခွက်ကို အရုပ်ပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်း လောင်းချရင်း ပါးစပ်ကလည်း သစ်ပင်မှာရှိသည့် သရဲကို မိတ်ခေါ်နေသည်။

သင့်အား ကျွန်ုပ် မိတ်ခေါ်သည်။ ဤအရုပ်နှင့် သက်ဆိုင်သူက မိတ်ခေါ်ပါသည်။ သင့်ကို လာခွင့်ပြုသည်။ သင်လာခဲ့ပါ။

ထိုကဲ့သို့ ပြောပြီးသည်နှင့် အုတ်ခဲဖြင့် သစ်ပင်ကို သုံးချက် ထုကာ ပါးစပ်မှလည်း ...

“သင်လာခဲ့ပါ ... သင်လာခဲ့ပါ ... သင်လာခဲ့ပါ”
သုံးကြိမ်ပြည့်သည်နှင့် ခဲကို ပစ်ချကာ နို့ထည့်သော

ခွက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
 အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ မိခင်ဖြစ်သူက စာကြည့်စာပွဲ
 မှာ လက်တော့တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ရှိသေးသည်။
 ခြေလက်သန့်ရှင်းပြီး သွားတိုက်ကာ အိမ်ခန်းထဲသို့
 ဝင်ခဲ့သည်။ ဆယ်နာရီခန့်မှာ အိပ်ပျော်သွားသည်။
 ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်
 ခြေသံက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှဖြစ်သည်။
 ထိုအသံကြောင့် သွယ်သွယ် လန့်နိုးလာသည်။ မျက်လုံး
 မှိတ်ပြီး အသံကို နားစွင့်နေမိသည်။
 ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်
 “ဟင် ... ငါ့အိမ်ခန်းဝကပဲ ခြံထဲကသရဲ ရောက်လာပြီနဲ့
 တူတယ်”
 သွယ်သွယ် သရဲကို ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိသေး။
 ထကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းဝမှာ ဘာမှ မရှိ။
 အခန်းအပြင်မှာ မီးပရှိ၊ အိမ်ခန်းထဲမှာ မီးလုံးသေးသေး
 လေး ပွင့်ထားသည့်အတွက် လင်းနေသည်။ ဓာတ်မီးတိုင်မရှိသဖြင့်
 ဖုန်းမှာရှိသည့် မီးလုံးနှင့် ရှာကြည့်သည်။
 သူနှင့် မနီးမဝေးမှာ မည်းမည်းကြီး ရွှေသွားသည်ကို

တွေ့လိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ အိမ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး တံခါး
 ပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်တက်လိုက်သည်။
 ထိုည တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။ သူ့နားထဲမှာ
 ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ်အသံကိုသာ ကြားနေရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ကြားပုံ
 ရှေ့။ ညက ဘယ်အချိန်မှ အိပ်သည်မသိ ... မိုးလင်းသည်အထိ
 မနိုးသေး။
 သွယ်သွယ် အိပ်အောက်ထပ် ဆင်းလာသည်။ အချိန်က
 မနက်ခြောက်နာရီခွဲပြီ။ အပြင်မှာ လင်းထိန်နေပြီ။
 “ဟင် ... အိမ်တံခါးပွင့်နေတယ်”
 အောက်ထပ်မီးဖိုမှ အပြင်ထွက်သည့်တံခါး ပွင့်နေသည်။
 ခြေရာအချို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ခြေရာက ရှုံ့များပေါ် နင်းလာ
 သည့်ခြေရာမျိုးဖြစ်သည်။
 သို့ကြောင့် အမှိုက်လှည်းရန် တံမြက်စည်းကိုယူပြီး အမှိုက်
 နှင့် ရှုံ့ခဲမှုန့်များကို လှဲထုတ်လိုက်သည်။
 “ညက ... ရေကပြင်ဘက်ကနေ သရဲတက်လာတာ
 ဖြစ်မယ် ... သရဲက တကယ်လာတာပဲ၊ ငါ့ဖြစ်စေချင်သလို
 မဖြစ်ဘဲ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ခြေသံပေးနေတာလဲ”
 မကြာခင်မှာပင် မိခင်ဖြစ်သူ နိုးလာသည်။

“သမီး ... နိုးတာ ကြာပြီလား”

“အခုပဲ ... မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး”

“မျက်နှာသစ် ... မေမေကို ပေါင်ပုန် မီးကင်း၊ ကြက်ဥ ကြော်နဲ့ စားဖို့ လုပ်လိုက်မယ်”

“မလုပ်နဲ့ ... ကော်စီနဲ့ ပေါင်ပုန်ကို တို့စားတော့မယ်”

ထိုမျှပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ကျောင်းကို ထမင်းထုတ်သွားရန်၊ အလုပ်ကို ထမင်းဘူး ယူသွားရန် ထမင်းပေါင်းအိုးနှင့် ထမင်းတည်နေသည်။

ထမင်းအိုးမတည်ခင် ရေခွေးဆူသွားသည်။

ထမင်းအိုးတည်ပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ကြူကြူဆွေ မျက်နှာဝင်သစ် တော့သည်။

ထို့နောက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် မနက်အစာပြေ ပေါင်ပုန်နှင့် ကော်စီသောက်ကြသည်။

“ဟင် ... သမီးဘယ်လက်မှာ တိပ်ကပ်ထားတာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

ထိပ်အစွန်းမှာ သွေးကပ်နေတယ် သမီး၊ အဲဒါ ...

အဲဒါ ...”

မိခင်ဖြစ်သူက ရှေ့ဆက်အသံထွက်မလာတော့ဘဲ မျက်လုံး

မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“မေမေ ... သမီးကို နာနာကြည်းကြည်း မပြောသင့်မှန်း သိပါတယ်။ သမီးဟာ စာတော်တဲ့ မိန်းကလေး၊ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားအောင် အမုန်းခံပြီး မေမေ ပြောခဲ့တာပါ သမီးရယ် ...

မေမေ သေသွားရင် ... သမီးလောကအလယ်မှာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီး ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ ပြောရတာပါ ...

မေမေ့ကို မပုန်းလိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ် ... နောက်ကို အဲဒီလို မကြံစည်နဲ့ ... သမီးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မေမေသေမှာ”

မိခင်ဖြစ်သူက သမီး၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားရင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။

သွယ်သွယ် ဘာမှ ပြန်မပြောမိသော်လည်း မိခင် မျက်ရည်ကျသည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ မကောင်းသလို ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် ကားတစ်စီးနှင့် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ သွယ်သွယ်က ကျောင်းမှာ ဆင်းနေခဲ့သည်။

သွယ်သွယ်လည်း မနက်ပိုင်းကျောင်းကို တက်ပြီး မုန့်စားလွှတ်ချိန် နောက်ပိုင်း ပြန်မတက်တော့ဘဲ မြတ်မွန်တို့ ယမင်း

စန္ဒီတို့ကို ချိန်းပြီး အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေစဉ် ကျော်လေယျနှင့် သီတ

တို့ ရောက်လာသည်။

“ကဲ ... တို့ကိုချိန်းတာ အအေးတိုက်မလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ...”

“ငါ့အခက်အခဲကို ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းလို့ရမလား တိုင်ပင်ချင်တာပါ”

“ကဲ ... တိုင်ပင်ဖျား၊ ကူညီသင့်လည်း ကူညီရတာပေါ့” သွယ်သွယ်လည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ... စိတ်ဆိုးဒေါသထွက် မကျေနပ်တာနဲ့ ကိုယ့်အမေအရင်းကို သတ်ဖို့ ကြံရတယ်လို့အေ ...”

ညည်း ... ဖခင်ကို ပြန်သတ်တဲ့ အဇာတသတ်မင်း အကြောင်း မကြားဖူးဘူးလား”

“ငါ ... သိတာပေါ့၊ ငါ စိတ်ဆိုးလို့ မကြံသင့်တာ ကြံစည်လိုက်မိတာ ... ငါ့မှားတယ်ထင်လို့ လာတိုင်ပင်တာလေ”

“အဲဒီတာမျိုးတော့ ငါ အကြံမပေးတတ်ဘူး ... သရဲကို ကိုယ်က ပြောလို့ဆိုလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ...”

ငါတို့ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ငါတို့ကို ဘယ်လောက်ဆဲဆဲ ရိုက်ရိုက် မိဘကို ပြန်သတ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်တော့ မွေးမိမှာ မဟုတ်

ဘူး ... ငါ နင့်အစား ကြောက်လိုက်တာ”

“ငါ ... အဲဒီသရဲကို တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ငါ နင်တို့ အိမ်ကို လိုက်အိပ်ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“နင်ပြောတဲ့ သရဲကို မမြင်ဖူးဘူး ... ကြည့်ချင်လို့”

“သရဲဆိုတာ လှလှပပ ထင်လို့လား ... မြတ်မွန်၊ ကြောက်စရာကြီး”

“နင် ... မြင်ဖူးလို့လား သိဟ”
“ကိုယ်တိုင်အခြောက်မခံရပေမဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ စာအုပ်တွေ ထဲမှာ မြင်သမျှ သရဲကတော့ ကြောက်စရာတွေကြီးပဲ”

“ကဲပါ ... ငါ့ကို ကောင်းတဲ့အကြံပေးမလားမှတ်တယ်၊ ကြောက်စရာသရဲအကြောင်းပဲ ပြောနေကြတယ်”

“နင် ... အောက်လမ်းအစီအရင်ကို ပြန်ဖျက်နည်း မတောင်းခံဘူးလား”

“အဲဒီဆရာက ပြောတယ် ... လုပ်ပြီးရင် ဧနောက်ပြန် လှည့်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့၊ ရောက်လာမယ့် သရဲကလည်း ပုံသဏ္ဍာန် မျိုးစုံ လုပ်ပြလိမ့်မယ် ... သူ့ရဲ့အလွှဲအညာကို မမိစေနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ် ... ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လည်းတော့ မသိဘူး”

“ကဲ ... ငါ ကျူရှင်သွားရအုံးမယ် ... မြတ်မွန် နှင် ငါတို့အိမ်ကို လာအိပ်မှာလား”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီးလာရင် ဂှောင်းမလဲ ခဉ်းစား လိုက်အုံးမယ်”

“အိမ်နဲ့ စကားများပြီး စိတ်ကောက်ထွက်လာတယ် ... တစ်ညလောက် ပေးအိပ်ပါလို့ ပြောကြည့်ပါလား”

“အေး ... မဆိုဘူး၊ ညရှစ်နာရီလောက် အိမ်ကိုလာခဲ့”
အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး ... ညစာစားပြီး၍ မကြာခင်မှာပဲ သွယ်သွယ်တို့ အိမ်ကို မြတ်မွန် ရောက်လာသည်။

“အန်တီ ... အန်တီ ... သွယ်သွယ်”
အပြင်က တံခါးခေါက်သံကြောင့် သွယ်သွယ်တို့ သားအမိ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... မင်းက သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”
“မြတ်မွန် ... ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
“ငါတို့မောင်နှမ စကားများ ရန်ဖြစ်နေတာ ... အဖေက နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ပေါ်က အခုဆင်း ... မဆင်းရင် နှစ်ယောက်

လုံးကို သတ်မယ်ဆိုတာနဲ့ အိမ်က တစ်ညလောက် ဆင်းမယ် အကြံနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ ...

အန်တီ ... သမီးကို ဒီတစ်ညတော့ အိပ်ခွင့်ပြုပါ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ပြန်ပါမယ်”

“လူကြီးတွေကို စိတ်ကောက်ပြီး နောက်ကို ဘယ်မှ မဆင်းနဲ့ ... မိဘဆူရင်ခဏပဲ ... စိတ်ကြေအောင် ခဏရှောင် နေလိုက် ပြီးရင် အေးဆေးသွားကြတာပဲ ...

ဒီတစ်ညတော့ အိမ်ရှင်အိပ်လိုက် နောက်ကို မိဘဆူတာနဲ့ ဆင်းဖို့ မပြင်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ၊ အိပ်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

“အေး ... အေး၊ သူငယ်ချင်းတွေ ထိုင်စကားပြောကြ အုံး၊ အန်တီ ... အလုပ်သွားလုပ်လိုက်အုံးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ လုပ်စရာရှိတာ ... လုပ်ပါ”
“အဲနဲ့ ... ညစာရော စားပြီးသေးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ညစာ စောင့်စားစားလိုက်လို့ ကံကောင်း သွားတာ ... မစားရသေးရင် ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ လာခဲ့ရမှာ”
အဲကြံကြံဆွေက ပြုံးပြရင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား

သည်။

“ငါ ... ဒီည သရဲကို တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်နော်”

“တကယ်တွေ့ချင်ရင် တွေ့ရမှာ ... ညက ခြေသံ
ဝကြားတာ ... ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလောက်ကစပြီး ကြားရတာ ...
နောက် မည်းမည်းအကောင်ကြီး အိပ်ပေါ်မှာ ရိပ်ကနဲ
ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါက ... သေသေချာချာ မြင်ချင်တာ၊ မည်းမည်းဆိုတာ
သရဲလို့ ပြောနိုင်လို့လား။”

“အေးပါ ... မအိပ်ဘဲသာ စောင့်ကြည့်”

မြတ်မွန်က သရဲနှင့်မကြုံဘူးသေး၍ထင်သည်။ တွေ့ချင်
မြင်ချင်သည့်အကြောင်း တဖွေ ပြောနေသည်။

နှစ်ယောက်သား၊ ဝကားပြောရင်း ဆယ်နာရီခွဲခန့် ရောက်
တော့ မြတ်မွန်ရော သွယ်သွယ်ပါ ငိုက်မြည်းလာကြတော့သည်။

“ကဲ ... ဒီကုတင်မှာ နှစ်ယောက်တူတူ အိပ်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား၊ ဆယ့်တစ်နာရီဝန်းကျင်မှာပင် အိပ်မော
ကျသွားကြသည်။

ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်

ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်သည့်အတွက် မြတ်မွန် နိုးလာ

သည်။ အခန်းထဲ မီးပိုက်ပိုက် ထွန်းထားသည့်အတွက် အခန်းထဲကို
သေသေချာချာ မြင်ရသည်။

အပြင်ကအသံ ကြားလိုက်သည့်အတွက် သွယ်သွယ်ကို
နိုးရန် သွယ်သွယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... သရဲ”

ကြောက်စရာကောင်းသည့် ပုပ်ပွနေသည့် သရဲမကြီးက
သူ့ဘေးမှာ အိပ်နေသည်။ သူ့ဘက်စောင်းပြီး အိပ်၍ပင်နေသေး
သည်။

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ထအော်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ ထမည်
ပြုစဉ် သရဲမမျက်နှာမှ သွယ်သွယ်မျက်နှာသို့ ပြောင်းသွားသည့်
အတွက် အိပ်ရာမှ မထမြင်တော့ဘဲ ပြန်လဲအိပ်လိုက်သည်။

ဝုန်း

“အမယ်လေး ... သရဲ”

ကုတင်ပေါ် လဲအိပ်လိုက်စဉ်မှာပဲ ... အေးစက်သော
လက်ကြီးနှစ်ဖက်နှင့် သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ ကုတင်
ခြေရင်းဘက်ကို ဆွဲချသွားသည်။

ကုတင်ပေါ်မှ သူ ... အောက်သို့ လွင့်ကျသလို ခြင်
သွားသည်။

သူ့အော်သံ ကုတင်ပေါ်က ကျသည့်အသံကို သွယ်သွယ်
ကြား၍လား ... အအိပ်ကြီး၍လား မသိ ... တစ်ချက်လေး
မလှုပ် ...

ကုတင်ပေါ်မှ အောက်ကျနေပေမဲ့ ဘယ်မှလည်း မသွားဘဲ
ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ကုတင်ပေါ် ပြန်တက်လိုက်ပြန်သည်။

“သွယ်သွယ် ... သွယ်သွယ် ... ထအုံး”

သွယ်သွယ်ကို လှုပ်နှိုးပေမဲ့ နိုးမလာ။ သူ့ဘက်လှည့်အိပ်
နေရာမှ သူ့ကို ကျောပေးသည့်အနေအထားအတိုင်း လှည့်သွား
သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... လုံးဝမလှုပ် နေမည့်အစား တစ်ဘက်
သို့ လှည့်လိုက်သည့်အတွက် အားအနည်းငယ် ရှိသွားသည်။

သို့ကြောင့် ကျောပေးအိပ်နေသော သွယ်သွယ်နှင့်
လက်မောင်းကို ထိကပ်ပြီး ပူးပူးကပ်ကပ် အိပ်လိုက်သည်။

ဆက်တိုက်ဖြစ်ပျက်သွားသည့်အတွက် မြတ်မွန်တစ်ယောက်
မျက်လုံးကြောင်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ဝင်လာသည်။ သွယ်သွယ်အမေ ဒေါ်ကြူကြူဆွေ ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ကြူကြူဆွေက သူ့ဘက်အခြမ်းသို့ လျှောက်လာပြီး

“ဘယ်လိုလဲ ... သရဲတွေ့လိုက်လား”

“ရှင်”

“နင်ကြည့်ချင်တဲ့ သရဲကို မြင်လိုက်လား”

ပြောရင်း ဒေါ်ကြူကြူဆွေ၏မျက်နှာကြီး သူ့မျက်နှာပေါ်
အုပ်မိုးလာသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဒေါ်ကြူကြူဆွေ၏မျက်နှာမှ မျက်ကွင်း
များ ညိုလာပြီး ပါးစပ်ပေါ်က အသားများ လန်ထွက်ကုန်သည်။
မျက်လုံးနှစ်လုံးက ရှေ့သို့ ပြူးထွက်လာသည်။

ပါးစပ်ထဲမှ အရိအခွဲများ ထွက်ကျလာသည်။ မြတ်မွန်
အကြောအချစ်များ မလှုပ်ရှားနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ လှုပ်လို့လည်း
မရ။ အသံကလည်း ထွက်မလာ။

သရဲမ၏မျက်နှာက ကြောက်စရာထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာ
ကောင်းသောပုံစံသို့ ပြောင်းသွားပြန်သည်။ အဝတ်အစားကလည်း
စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ပုံ ဖြစ်သွားသည်။

အားရပါးရခြောက်လှန့်ပြပြီး သူ့နားက တပြည်းပြည်း
နှုတ်ငါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သွယ်သွယ် မနက်လေးနာရီခန့် နိုးလာတော့ သူ့ဘေးမှာ
မြတ်မွန်ကို မတွေ့သဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှ အပြန်ထပြီး
အနီးဝန်းကျင်ရှာသည်။

အိမ်နောက်ဘက်ရေအိမ်မှာ သွားရှာသည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။

“မြတ်မွန်ရေ ... မြတ်မွန်”

ဘယ်မှမှ မတွေ့။ အပေါ်ထပ်လည်း မတွေ့ အောက်ထပ်မှာလည်း မတွေ့။ အိမ်တံခါးပျားလည်း ပိတ်နေသည်မို့ အပြင်ထွက်သွားရန်လည်းမမြစ်။

“သမီး ... သွယ်သွယ်၊ မြတ်မွန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သမီးနဲ့အတူ ညက အိပ်ပြီး၊ အခုနိုးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ မရှိဘူး။ အောက်ဆင်းပြီး ရေအိမ်မှာ ရှာတာလည်း မရှိဘူး”

“ဒီကလေးမလေး ဘယ်ထွက်သွားပါလိမ့်”

“အပြင်ထွက်သွားရင် တံခါးတစ်ခုတော့ ပွင့်နေမှာ ... အခု အားလုံးအတွင်းက ဂျက်ထိုးထားတယ်၊ ပွင့်တဲ့တံခါးတစ်ခု မရှိဘူး”

“ကုတင်အောက်တွေရော ကြည့်ပြီးပြီလား”

“မရှိဘူး ... ကုတင်အောက်မှာ ကြည့်ပြီးပြီ”

“လေးနာရီကျော်ပြီဆိုပေမဲ့ သူ့အိမ်ကို လမ်းလျှောက် မြန်လို့ မလွယ်ဘူး”

“ရှာလို့ မတွေ့မှတော့ ထားလိုက်တော့ ... မနက်

“နာရီခွဲလောက်မှ အပြင်ထွက်ပြီး ကြည့်ကြမယ်”

“ကဲ ... သမီး မြန်အိပ်ချင်အိပ် ... မေမေတော့ မြန်မအိပ်တော့ဘူး ... မနက်စာနဲ့ ထမင်းဘူးတွေအတွက် ချက်ပြုတ်တော့မယ်”

“မနက်ခြောက်နာရီခွဲလောက်မှ ချက်လည်း မှီတာပဲ ... မြန်အိပ်လို့ ရသေးတယ်”

“မအိပ်တော့ပါဘူး ... သမီး သွားအိပ်တော့၊ သမီး မီးမှ ခြံထဲနဲ့ အနီးနား လိုက်ရှာကြမယ်”

သွယ်သွယ်လည်း အပေါ် မြန်တက်လာခဲ့သည်။ သူ့ မြင်ချင်၍ လာအိပ်သော မြတ်မွန် ... ဘာကြောင့် ပျောက်သွား ရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်တော့။

“မြတ်မွန်အစ်မ ဟုတ်ရဲ့လား ... မြတ်မွန်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ သရဲက မြတ်မွန်အယောင်ဆောင်ပြီး လာတာလား”

အမျိုးစုံ စဉ်းစားရင်း အိပ်ရာပေါ် ကြိုးစားအိပ်ကြည့် ပေမဲ့ မျက်လုံးက ကြောင်နေသည်။

မနက်ခြောက်နာရီခန့် အိပ်ရာပေါ်မှထပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထမင်းကြော်ကို ကြက်ဥတက်ဘိုင်းနှင့် အသင့် မြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“လာ ... သမီး၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းကြော် လာစားလိုက်”

သွယ်သွယ်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက သူ့၏လက်မောင်းမှ တားမြတ်ရာကိုပြင်ပြီး အပြောအဆို ညင်သာလာသည်။ သမီးဟူသာ ခေါ်ပြောလုပ်နေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ သူ့ကို ကြင်နာရိပ် ပြလာမှ ... မိခင်ကို မုန်းတီး နာကြည်းသည့်စိတ်များ ပြေလျော့လာရသည်။

သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မှုကြီးကို ဘယ်ကဲ့သို့ ပြန်ပြီး ချေပရမည် မသိတော့။

“ကဲ ... သမီး စားလေ၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ ... စားပြီးတာနဲ့ မြတ်မွန်ကို ခြံထဲ ဆင်းရှာကြမယ်”

အတွေးတွေ များလွန်းသည့်အတွက် မြတ်မွန်ပျောက်နေသည်ကို မေ့သွားသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ သတိပေးမှ ထမင်းကြော်ကို အမြန်စားလိုက်သည်။

ထမင်းကြော်စားပြီးသည်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ အသင့်ဖျော်ပေးထားသည့် ကော်ဖီကို နှစ်ချက်ခန့်မျှ မော့သောက်ပြီး ရေသန့်တစ်ခွက် သောက်ကာ ထိုင်ရာက ထလိုက်သည်။

“မေမေ ... နေခဲ့၊ သမီးပဲ ခြံထဲဆင်းရှာလိုက်မယ်”

သွယ်သွယ်လည်း အိမ်ရှေ့မှ ထွက်ပြီး ခြံနောက်ဘက်သို့ ခြေရင်းဘက်မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟင် ... ဟိုနောက်မှာ မြတ်မွန်လား မသိဘူး ... လဲနေတာ တွေ့တယ်”

“နေအုံး ... ဒီလို တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အမေပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဒေါ်ကြူကြူဆွေက နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ခြံထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် လဲနေသော အမျိုးသမီးလဲ ရောက်သွားသည်။

“မြတ်မွန် ... မြတ်မွန်”

“ဟဲ့ ... မြတ်မွန်၊ အိမ်ထဲက ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ” သွယ်သွယ်ရော ... ဒေါ်ကြူကြူဆွေကပါ လှုပ်နှိုးနေ

သဖြင့် မြတ်မွန်၏မျက်လုံးများ ဖွင့်လာသည်။ သွယ်သွယ်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြူကြူဆွေဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“သရဲ ... သရဲ ... သရဲမကြီး ... တီး ... တီး”

“ဟင် ... မြတ်မွန်၊ အဲဒါ ဒါ့အမေလေ”

“မဟုတ်ဘူး ... သရဲ ... သရဲမကြီး”

မျက်လုံးခုံမှိတ်ပြီး အော်ဟစ်နေသည်။

“သွား ... သွား ... သရဲမကြီး ... ထွက်သွား”
ခေါ်ကြားကြားဆွေက မြတ်မွန်၏အနီး ထိုင်နေရာမှထပြီး
အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။

“ဟောမှာ ... ပြန်သွားပြီ ... ထတော့”

“ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ် ... သရဲမကြီးကို
ကြောက်တယ် ... သွား ... သွားကြ”

သွယ်သွယ်လည်း ယမင်းဝန္တီကံ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့အိမ်ကို
အကြောင်းသွားကြားခိုင်းလိုက်သဖြင့် ခုနစ်နာရီလောက်မှာ လာပြန်
ခေါ်သွားသည်။

မည်လိုမှ သရဲအကြောင်းမေး၍ မရ၊ ကြောက်တယ်
ကြောက်တယ် သရဲမကြီးကို ကြောက်တယ်ဟုသာ အော်ဟစ်
နေတော့သည်။

သည်နေ့ သောကြာနေ့၊ နောက်နေ့ ကျောင်းပိတ်မည်။
ထိုအခါမှ သူငယ်ချင်းတွေဆုံပြီး မြတ်မွန်၏သတင်းကို သွားမေး
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သောကြာနေ့ညနေ ကျွဲရင်ကို မိခင်ဖြစ်သူ ရုံးမှာ အချိန်ပို
ယင်းရမည်။ နောက်ကျမည်မို့ လာမကြိုနိုင်ကြောင်း ဖုန်းဆက်
ပြောလာသည်။

သွယ်သွယ် ဆိုက်ကားငှားစီးပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။
အိမ်ရောက်တော့ မမှောင်သေး။ ရေချိုးအဝတ်အစား လဲဝတ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် မြဲနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ
သရဲခေါ်ခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးအနီး ရောက်သွားသည်။

ဆရာကြီးက လုပ်ပြီးလျှင် ပြည်၍မရနိုင်တော့ကြောင်း
ပြောခဲ့ပေမဲ့ သရဲမကြီးကို သနားအောင်ပြောပြီး တောင်းပန်ကြည့်
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ကြောင့် သစ်ပင်နားရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဤသစ်ပင်မှာရှိတဲ့ သရဲမကြီးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ကျွန်မအမေကို ထိခိုက်အောင် ဘာမှ မလုပ်စေချင်တော့ပါ။
ကျွန်မ အမှားကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပါတယ် ...

အခု ... အဲဒီအမှားအတွက် နောင်တရနေပါပြီ။ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါ မှားတဲ့အတွက် သရဲမကြီးခွင့်လွှတ်ပေးစေလိုပါတယ် ...
အိမ်ကြီးရှိရာသို့လည်း မလာပါနှင့်တော့ ... တောင်းပန်
ပါတယ် ... မလာပါနဲ့တော့”

ဣတ် ... ဣတ်
နောက်ဘက်မှ မြေသံလိုလို ကြားလိုက်သည့်အတွက်

လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘာမှ ... ရှိမနေ။

“သွယ်သွယ် ... သွယ်သွယ် ... သမီး၊ အမေ သမီးကို ရှာနေတယ်”

“ဟင် ... အမေ၊ ခြံနောက်ဘက်ကို ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ”

မိခင်ဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့မှ ခြံနောက်ဘက်သို့ မလာဘဲ လမ်းမရှိသည့် ခြံနောက်ဘက်မှ သူ့ဆီသို့ လာနေသည်။

“သမီး ... သွယ်သွယ် ... သမီး”

ထိုစဉ်မှာပဲ ဒေါ်ကြူကြူဆွေ ရပ်နေရာမှ လေးဘက် ထောက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာက သရဲပုံ ပြောင်းသွားသည် ကို သွယ်သွယ်တွေ့လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... သရဲ”

သွယ်သွယ်လည်း သစ်ပင်ကြီးအနီးမှ အိမ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှာ လေးဘက်ထောက် အနေ အထားနှင့် သရဲမကြီးက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ချလာသည်။

အိမ်နားအရောက်မှာ အိမ်မီးဖိုခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေသော ဒေါ်ကြူကြူဆွေကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ အမေ သမီးကို အိမ်ပေါ်မှာ မတွေ့လို့ လိုက်ရှာမလို့ ပြင်နေတာ”

သွယ်သွယ်လည်း အိမ်နောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှာ ရပ် နေသော မိခင်ဖြစ်သူကိုလည်း မိခင်အစစ်တု မထင်ဘဲ အိမ်ရှေ့ ဘက်သို့ လှည့်ပြေးခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးက ပွင့်နေသည့်အတွက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ သည်။ အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်ကြူကြူဆွေ ရပ်နေသည်။

“သွယ်သွယ် ... ဘယ်က လာတာလဲ”

သွယ်သွယ် ပြန်မဖြေဘဲ တံခါးနားမှာ ရပ်နေသည်။

“တံခါးပိတ်ပြီး အထဲဝင်ခဲ့”

သွယ်သွယ်လည်း တံခါးပိတ်ပြီး မိခင်ရပ်နေရာ မသွားဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက် သည်။

“ဟဲ့ ... သွယ်သွယ်၊ အမြင်ထွက်ခဲ့စမ်း”

“မထွက်ဘူး ... မထွက်ဘူး”

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

“အခု တံခါးဖွင့် ... သွယ်သွယ် ... အခု ဖွင့်စမ်း”

“မဖွင့်ဘူး ...”

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

အပြင်မှ တံခါးကို ထုရိုက်နေသည်။

“အခု ... မဖွင့်ရင် ငါ ... ဝင်လာမှာနော်”

“သွား ... သွား ... မလာနဲ့။”

“ကျွဲ ...”

အသံက တံခါးဆီမှမဟုတ်။ အဝတ်ထည့်သည့် ဗီဂိုတံခါး ပွင့်သံဖြစ်သည်။ တံခါးတစ်ချပ်လုံး ပွင့်မသွားဘဲ လက်တစ်ဖက်ကို မြင်လိုက်သည်။

ထိုလက်က တံခါးရွက်ကို ဆုတ်ကိုင်ထားသည်။ တံခါး အနည်းငယ်ဟပြီး ... သရဲမ ခေါင်းပြုထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက် ရသည်။

“သ ... သရဲ”

အခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်မှာ ၁ ယ်သူမှ မရှိသဖြင့် နောက်ဘက်ထမင်းစားခန်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည့်အသံကို ကြားလိုက် သဖြင့် မီးဖိုထဲမှ အသင့်တွေ့သော သားလှီးစားကို ဆွဲပြီး

နောက်ဘက်တံခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီး အိမ်နောက်ဘက်မှာ ထွန်းထားသော မီးကြောင့် အလင်းရနေသည်။

အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်ရင်း အိမ်ဘက်သို့ ကြည့်နေ သည်။ အိမ်ထဲက သရဲမ ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရ။ သွယ်သွယ် လည်း စားကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်လာမည့် သရဲမကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟင် ...”

သရဲမက နောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်မလာဘဲ အိမ်အင်္ကျီ ထပ်တံခါးဖွင့်ပြီး အောက်သို့ ပင့်ကူတစ်ကောင်နှယ် လောက်ထိုး ဆင်းလာနေသည်။

သရဲမ အောက်မရောက်ခင် အိမ်နောက်ဘက်တံခါးဆီ ပြေးလိုက်သည်။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး တံခါးကို ချက်ချလိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှာ မီးအလင်းရောင်ကြောင့် အားလုံးရှင်းရှင်း လင်းလင်း မြင်နေရသည်။

ဆက်တီပေါ်ထိုင်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ် မထူးခြား။ နာရီဝက်ခန့် ထိုင်နေခဲ့ပေမဲ့ သရဲဝင်မလာ။ တီ ... တီ

အချိန်က ရှစ်နာရီရှိပြီ။ အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြားလိုက်သည်။ ဟွန်းတီးနေသည်။ သွယ်သွယ်ထိုင်ရာမှ မထပြန်သေး။

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

“သွယ်သွယ် ... သမီး၊ သမီး အိမ်အပေါ် ရောက်နေလား”

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

တံခါးကို နှစ်ကြိမ်ခန့် ထုသည်။ အသံပေးခေါ်သည်။ တံခါးမဖွင့်သည့်အတွက် ဒေါ်ကြူကြူဆွေလည်း အမြဲဆောင်ထားသည့် သော့နှင့်ဖွင့်ပြီး အထဲဝင်လာသည်။

ဆက်တီပေါ်မှာ ဓားကိုင်းပြီး မျက်လုံးပြူးကြည့်၍ ထိုင်နေသော သွယ်သွယ်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒီနားဟာထိုင်နေသော တံခါးလားမဖွင့်ပေးဘူး”

“လက်ထဲမှာ ဓားကြီးက ဘာလို့ ကိုင်ထားတာလဲ ...

မီးဖိုခန်းထဲ သွားထားလိုက်”

ဘာမှ ပြန်မပြော၊ မျက်တောင်ပင် မခတ်ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ သွယ်သွယ် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊

ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သွား ... သွား ... အနားမလာနဲ့ သွား”

တစ်ချိန်လုံး လှည့်ပတ်ကြောက်လှန့်နေသည့် သရဲမပျက်နာက ဒေါ်ကြူကြူဆွေပျက်နာနှင့် ဖြစ်သည်မို့ သွယ်သွယ်တစ်ယောက် မိခင်နှင့်သရဲကို မခွဲခြားနိုင်တော့ ... လက်ထဲမှာ ဓားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အော်ထုတ်နေသည်။

“သွား ... သရဲမ၊ ငါ့နားမလာနဲ့”

“ငါ့ကို ... သရဲတဲ့၊ မိသွယ် ... ငါ နှင့်အမေလေ”

“ဘာအမေလဲ ... သရဲမကြီး ... အနားမလာနဲ့၊ ဓားနဲ့ထိုးလိုက်မယ်”

“ဓားကြီးနဲ့ မလုပ်နဲ့ ထိမိရူမိမယ်”

“သွား ... သွား ... မလာနဲ့ သွား”

ဆက်တီပေါ်မှ ပြေးထွက်သွားပြီး ... အခန်းထောင့်မှာ သွားရပ်နေသည်။

“သမီးသွယ်သွယ် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... အမေ့ကို

အဲဒီဓားကြီးပေး”

ဒေါ်ကြူကြူဆွေက သွယ်သွယ်အနား တပြည်းပြည်း တိုးကပ်သွားသည်။ သွယ်သွယ်လည်း ဓားနှင့်ထိုးမည်ဟု စိတ်ရိုင်း ဖြတ်ထားသော်လည်း မလုပ်မိ။ ဒေါ်ကြူကြူဆွေရဲ့ လက်ထဲသို့

စားပါသွားသည်။

“အမေ ... အချိန်ပို ဆင်းရဲလို့ပါ ... နောက်ကို မဆင်းတော့တော့ဘူး ... လာ ... လာ”

ဒေါ်ကြူကြူဆွေ သွယ်သွယ်လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သည်။

“သွား ... အခုသွား”

လက်ကို ဆောင့်ရှုန်းပြီး လှေကားဆီ ပြေးသွားကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ကုတင်ပေါ် လှဲအိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... သွယ်သွယ်၊ အပြင်ထွက်ခဲ့စမ်း ...

မထွက်လာရင် ... ငါ ဝင်လာမှာနော်”

စောစောက သရေမ အသံများ ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ သရေမစကားဆုံးသည်နှင့် ဗိရိထဲက သရေမက ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သို့ကြောင့် အိပ်ရာမှထပြီး ဗိရိဆီ သွားကာ အထဲကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ဘာမှ မရှိ။

သို့ကြောင့် ဗိရိတံခါးကို အသေအချာ ပြန်ပိတ်ပြီး ကုတင်ပေါ်ပြန်လာကာ လှဲလိုက်သည်။ စိတ်မောလူမောပို့ ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အချိန်က ရှုပ်နာရီခွဲခန့်သာ ရှိသေးသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... မိသွယ် ... ထစမ်း၊

နင့်ကို ငါသတ်မယ် ... ငါ့ကို လာဖို့ခေါ်တယ် ... ပြီးတော့ ငါ့နိမ့်စိုင်းတယ် ... ငါက ဒီအတိုင်း ပြန်မယ်မှတ်နေလား ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

သရေမအသံက နားထဲအတိုင်းသား ကြားလာရသဖြင့် မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်လာသည်။

သူ့မျက်လုံးက အခန်းထောင့်မှာ ရပ်နေသော မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြူကြူဆွေကို တွေ့ရသည်။

“သွား ... သွား ... သွား ... မလာနဲ့”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... နင် ငါ့ကို ခေါ်ခဲ့တာလေ၊ နင့်ခေါ်လို့ ငါ လာခဲ့တာ”

“မလာနဲ့ ... အခုပြန်ပါ ... မလာပါနဲ့တော့”

“နင် ... ခေါ်တာ၊ နင်ခေါ်လို့ လာတာ ... နင့်တို့ ဘားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို သတ်ပြီးမှ ... ဒီအိမ်က ထွက်သွားမယ် ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ဒေါ်ကြူကြူဆွေ၏ မျက်နှာမှနေပြီး ကြောက်စရာ သရေမမျက်နှာပုံ ပြောင်းသွားသည်ကို မြင်ရသည်။

သရဲမ ထွက်သွားသည်မို့ သွယ်သွယ်လည်း အိပ်ရာမပြန်လှဲလိုက်စဉ် ... ကုတင်တစ်ချက် လှုပ်သွားသဖြင့် ဆတ်ကနဲ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ကုတင်အောက်ကို ကြည့်နေစဉ် ကုတင်အောက်မှ လက်ကြီးနှစ်ဖက် ထွက်လာသည်။ တပြည်းပြည်း ခေါင်းပါ ထွက်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်သည့်နောက်မှာတော့ ကုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး အပြင်သို့ ထွက်ပြေးတော့သည်။

“ကျွ”

သူ အခန်းအပြင်သို့ အရောက် မိခင်၏အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ရာမှ ပွင့်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

တံခါးက တပြည်းပြည်း ဟသွားသည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး အိပ်ပြနေသော သရဲမကို သွယ်သွယ် မြင်လိုက်သည်။

“သရဲမကြီး ... ငါ့ကို ပုံစံအမျိုးမျိုး လုပ်ပြနေတယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားပစ္စည်းများ ထားသည့်နေရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အပိုဝယ်ထားသော ဓာတ်ဆီတစ်ဂါလံ ထည့်ထားသည့် ပလတ်စတစ်ပုံးကို ဆွဲပြီး အိပ်ပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုထဲမှ မီးခြစ်ကိုပါ ယူခဲ့သည်။

သရဲမကြီး အိပ်နေသည့်အတိုင်း ရှိနေသေးသည်။ ပလတ်စတစ်ဘူးအပုံးကို ဖွင့်ပြီး ကုကင်ပတ်ပတ်လည်ကို လောင်းသည်။ ပြီးတော့ ကျန်သည့်ဘတ်ဆီကို လူပေါ် လှမ်းပတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... သွယ်သွယ်၊ သမီး ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘတ်ဆီတွေလား ... မ ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့”

“သေစမ်း ... သရဲမကြီး၊ ဒင်းသေမှ ငါတို့သားအမိ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်နေရမယ်”

ပါးစပ်က ပြောရင်း မီးခြစ်ကိုခြစ်ကာ ဒေါက်ကြူဆွေပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

မီးက ချက်ချင်းကုတင်ရော လူပါ လောင်ကျွမ်းနေသည်။

“အား ... အား ... အား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

အခန်းအပြင်က သရဲမကြီး ရယ်သံကြီးက အထဲတပူ၍ အော်နေသည့်အသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ သွယ်သွယ်လည်း အပြင်ဘက်ထွက်ရန် တံခါးဆီ ပြေးသွားသည်။ တံခါးပိတ်နေသည်။

“ဖွင့် ... ဖွင့် ... ဖွင့်ပေးပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

တံခါးကံ ဘယ်လိုမှ မပွင့် ... အပြင်က ရယ်သံကြီးက ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ အခန်းထဲက မီးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ အပူရှိန်ဟပ်နေသည်။ အထဲက သရဲမကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တွန့်လိန်နေသည်။

“ဝုန်း ...”

“ဟာ ...”

မီးအပူရှိန်က သွယ်သွယ် ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားကို အပူဟပ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် လောင်စာတွေ့ပြီး မီးကူးစက်သွားသည်။

အခန်းတံခါးပိတ်ထားသည့်အတွက် သွယ်သွယ်တစ်ယောက် မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည့် အခန်းအတွင်း အော်ရင်းဟစ်ရင်း အသံပျောက်ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

သွယ်သွယ်ပံယောဂနှင့် ရောက်လာသော သရဲမက ဒေါ်ကြူကြူဆွေနှင့် ပုံမှားအောင် ဖန်ဆင်းပြီး ခြောက်လှန့်ခဲ့သည့် အတွက် သရဲနှင့်လူကို မခွဲခြားနိုင်တော့။

သူ့သေစေချင်ခဲ့သော မိခင်လည်း သေဆုံးခဲ့သည်။ သူသည် လည်း တူသောအကျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ မိဘဆိုတာ မိမိသာ အနစ်နာခံမည်။ မိမိသာ

ကဆင်းရဲခံမည်။ မိမိသာ အတတ်ခံမည်။ သားသမီးတိုင်းကို ချမ်းသာစေချင်သည်။ ကြီးပွားစေချင်သည်။ အောင်မြင်စေချင်သည်။ မိမိတို့ ရင်သွေးအားလုံး ပြည့်စုံနေသည်ကို မြင်တွေ့ချင်သည်။

မိဘတို့၏ သားသမီးအပေါ်ထားသော မေတ္တာစိတ်ကား အညစ်အကြေး ကင်းစင်နေသည်။ လမ်းမှားလျှောက်နေသော သားသမီးကို အမှန်းခံပြီး ဆူရသည်။ ကြိမ်းမောင်းရသည်။

ထိုသို့ ဆူပူနေရပေမဲ့ မိဘတို့ရင်မှာ မချိုသည်ကို သားသမီးတို့မသိ။

မိဘတို့ကို ချစ်ချယ်သည်။ မိဘဖြစ်၍ အနိုင်ကျင့်သည်။ မိမိဆန္ဒမပြည့်လေတိုင်း မိဘအပေါ် အမှန်းပွားလာတတ်သည်။

သွယ်သွယ်လည်း မိခင်၏ချစ်ချယ်မှုကို အဆိုးမြင်လျက် မိဘကို မကောင်းကြံစည်သည်အထိ ဖြစ်ပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်ကာ ငရဲသွားသည့်လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မဝတ်နဲ့ ဝတ်ရင်ပဲ သင်

ပျဉ်းမပင်ရွာ၏တောင်ပိုင်း ဦးစံမြအိမ်ပေါ်မှာ လူတွေ ဝုန်း
ဝုန်း ပြင်နေသည်။ ရွာလူကြီး ဦးတင်စိန်ပါ ရောက်နေသည်။

“ကိုဇေယျ ... မင်းဦးလေးအိမ်မှာ လူတွေ များလိုက်
တာ ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“မြို့က ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုလားပဲ
အဲဒီဆရာကြီးက ဦးစံမြရဲ့သမီးရောဂါသည်ကို ဆေးကုပေးနေ
ဘယ်တဲ့ ...

ပျောက်ရင်တော့ မဆိုးဘူး ... တို့ရွာမှာ ဆရာကောင်း
သမားကောင်း မရှိဆိုတော့ ကြုံတုန်း မကျန်းမမာတဲ့ လူတွေရော

ပယောဂပြုစားခံရတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေပါ ရောက်နေကြတာ ...
မင်း ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လှဝင်းတို့အိမ် သွားမလို့ ... လှဝင်းခေါ်ပြီး ကျောင်း
ကြီးရွာ ခဏသွားမလို့”

“လှဝင်းက ... ဦးစံမြအိမ်ပေါ် ရောက်နေတယ်၊ သူ့
အမေရောဂါ ပြုချင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဒါဆို ... ငါလည်း ခဏလောက် ဝင်အကဲခတ်ကြည့်
အုံးမယ် ... လှဝင်းကို ခေါ်လို့ရရင်လည်း ခေါ်မယ် ... မရရင်
ခနက်ပြန်မှပဲ သွားတော့မယ်”

ကျော်မင်းစိုးက ဇေယျ၏ဦးလေးတော်သည့် ဦးစံမြအိမ်
ပေါ်သို့ လှေကားမှ တက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်မှာ လူနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိနေသည်။

ကျော်မင်းစိုးလည်း အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် အများနည်းစာ
ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းရင်းခန်းဘက်ကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

သူ့ရောက်တော့ ဆေးကုသရသေးသည့်ပုံမပေါ်။ ပွဲများ
ပြင်ပြီး ရွာလူကြီးဦးတင်စိန်၊ အိမ်ရှင်ဦးစံမြတို့ စကားပြောနေသည်
ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာပုံက နဖူးပြောင်ပြောင် ဥပမိရုပ်ကောင်းပုံရသည်။

အသက်က လေးဆယ့်ငါးခန့်သာ ရှိဦးမည်။ စကားပြော ကောင်မို့ ရသည်။

လှဝင်းတို့သားအမိကိုလည်း ရှေ့နားမှာ တွေ့လိုက်သည်။ လူမဟာဟု ထင်ရသူ သုံးယောက်ခန့်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... အားလုံးငြိမ်ပေးကြပါ။ ဆရာကြီး ဆေးကုသမှုကို စတင်ပါတော့မယ်”

ထိုစကား ထပြောသူကို ကျော်မင်းစိုး တစ်ခါမှ ရှာမှာ မမြင်ဘူး။ ဆရာကြီး၏တပည့်ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ခန်းတွင်းမှ အော်လိုက်ဗိုလိုက်ရယ်လိုက် လုပ်နေသော ဦးစံမြစ်သမီးအသံကို ကြားလိုက်သည်။ ဦးစံမြစ် သမီး ရူးသလိုလို ဖြစ်နေသည်မှာ တစ်ပတ်နီးပါးရှိနေပြီ။ ဆရာ မျိုးစုံသည် မပျောက်။

တစ်ရွာလုံး သိထားသည်ကတော့ ပယောဂ ပြုစားထား သည်ဟုပင် ဆရာကောင်းမတွေ့သေးသဖြင့် ရောဂါက ပိုဆိုးမလာဘဲ သိချင်းဆိုလိုက် ဗိုလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ ရှိနေသည်။

မိဘများက ပိုက်ဆံရှိသည်။ သမီးအတွက် ကုန်ချင် သလောက် ကုန်ပါစေ ကုမည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဆရာသာ

မျိုးစုံသွားသည်။ ရောဂါက တိုးလည်းမလာ ပျောက်လည်း မပျောက် စဖြစ်ကာစအတိုင်း ရှိနေသည်။

ယခု ဆရာလက်ကို ဦးစံမြစ်အပ်ပြီး ဆေးကုခိုင်းခဲ့သည်။ ဆရာက တစ်ရက်တည်း အပြီးကုမည်ဟု ဆိုလာသည်။

ထိုအချိန် အင်္ဂါကြီးနှစ်ယောက်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီး မိန်းကလေးကို သွားခေါ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာမည်က မရွှေရီ ဖြစ်သည်။ အပျိုဘော်ဝင်ကာစဖြစ်သည်။

ကျော်မင်းစိုးတို့ ဇေယျတို့ထက် နှစ်နှစ်ခန့် ငယ်သည်။ ကျော်မင်းစိုးလည်း ဇေယျနှင့်ပတ်သက်ပြီး မရွှေရီနှင့် စကား သုံးလေးကြိမ် ပြောဖူးသည်။

အခန်းထဲဝင်ခေါ်သော အင်္ဂါကြီးနှစ်ယောက် မည်သို့ ခေါ်ခေါ် အတင်းရုန်းကန်လျက်ရှိသည်။ အော်ဟစ်ကာ နှင်ထုတ် နေသည်။ မည်သို့မှ ခေါ်မရ ဖြစ်နေသည်။

“နေ ... နေ၊ အစ်မကြီးတို့ ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာလိုက် ခင်ဗျားတို့ခေါ်လို့ မရလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... ကျုပ်ခေါ်မယ် ကျုပ်ခေါ်လို့မှ မလာရင် ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေ ရမယ်”

အိမ်ဦးခန်းမှ ဆရာက အာဏာသံပါပါနှင့် ပြောလိုက်

အထွေထွေနှစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးကို ထားခဲ့ကာ အပြင်ထွက်ပြီး ထိုင်နေကြတော့သည်။

ထိုအခါ ဆရာလုပ်သူက သမားရုဏ်ပြသည့် လေသံ ဟန်ပန်အပြည့်နှင့် အခန်းဘက်လှည့်ပြီး ...

“ကိုင်း ... ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့ လူနာကို အခုအပြန် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ဒီရှေ့အရောက် ခေါ်ခဲ့စမ်း”

အထဲမှ ဘာသံမှ မကြား၊ ငြိမ်သက်နေသည်။

“ငါဆရာ ... အမိန့်ပေးနေတယ် ... အခု ခေါ်ခဲ့စမ်း”

ထိုအခါမှာတော့ လူနာမိန်းကလေး မရွှေရီလည်း အခန်းတွင်းမှ သာမန်လူကဲ့သို့ပင် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာကာ ဆရာရှေ့မှာ ပုံ့ပုံ့လေး ထိုင်လိုက်သည်။

“တယ်တော်တဲ့ဆရာပဲ ... အတင်းဆွဲခေါ်လို့ မရတဲ့ အရူးတောင် အမိန့်ပေးရုံနဲ့ ရအောင်ခေါ်နိုင်တယ်”

ကျော်မင်းစိုးရှေ့က လူနှစ်ယောက်က ဆရာအပြုအမူနှင့် အရူးမ မရွှေရီကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ပြောဆိုနေသည်။

ထို့နောက် ဆရာက ဟန်အမူအရာပါးနှင့် သူ့တပည့် ဘက်သို့လှည့်ပြီး ...

“မောင်သိန်း ... ဘီလူးတဘက်ဥပါတို့ကို ဘာခေါ်

သလဲကွယ်”

“တောသူ ခေါ်ပါတယ်ဆရာ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ တစ္ဆေ ပြိတ္တာတို့ကိုရောကွယ်”

“တစ္ဆေ ပြိတ္တာတို့တို့ ဘုတ်လို့ခေါ်ပြီး ... သရဲအပေါင်း အပါကိုတော့ အစိမ်းအသီးလို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်ဆရာ”

“တောသူ ဝင်ကပ်တဲ့ လက္ခဏာကို ဆိုစမ်း”

“ပိုင်းတိုင်းတိုင်း တွေဝေဝေနဲ့ မျက်တောင်မခတ် ... နေတတ်တဲ့ လက္ခဏာ ရှိပါတယ်ဆရာ”

“မှန်တယ် ... မောင်သိန်း၊ ဘုတ်နဲ့အစိမ်းအသီးတို့ ဝင်ကပ်ခဲ့ရင်ကောကွယ်”

“ခက်လေးခြင်း၊ ဦးခေါင်းအောက်စိုက်ပြီး ဇက်ကျိုး သယောင်ရှိခြင်းများ ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ရုန်းများ ဝင်ကပ်ရင်ကောကွယ်”

“ဦးခေါင်း မငြိမ်မသက်နဲ့ ရယ်မောတတ်ပါတယ်ဆရာ”

“နတ်ဆိုရင်ရောကွယ်”

“နတ်တို့ဝင်ကပ်သော လက္ခဏာမှာ မျက်စိကြည့်ပုံ ရဲရင့်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး နေတတ်ပါတယ် သတဲ့ခင်ဗျာ”

“အေး ... ဒီဆို ဒီလူနာကို ကြည့်စမ်း”
 ပရိသတ်တွေကပါ မရွှေရီကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။
 “ကျွန်တော့်အထင် ပြောမယ်နော်ဆရာ”
 “အေး ... ဆိုစမ်း”

“မိန်းကလေးက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် မျက်စိကြည့်ပုံ
 ရဲတင်းပြီး ကိုယ်တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာကြောင့် နတ်စွဲလို
 ဆိုရပါမယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ ... ငါ့တပည့် မောင်သိန်း တော်လာပြီ။
 ဘယ်လိုပညာမျိုးနဲ့ ယှဉ်သလဲကွယ် ... မင်းအထင် ပြောပါဦး”

“တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပညာရှင်သည် ရွာဦးနတ်ဝင်မှ
 နေ၍ တိုက်ထားအပ်သည်ဟု ယူဆလိုက်ပါသည် ဆရာ”

“အေး ... အားလုံးမှန်တယ်၊ ဒါဟာ ယ်ကျွမ္မတ္တက
 ခေါ်တဲ့ ပယောဂရူးကွယ်၊ နတ်နဲ့တိုက်ထားတာ ... အေးလေး၊
 ဘာနဲ့ပဲ လုပ်ထားထား ဆရာနဲ့ တွေ့မှတော့ ပျောက်စေရမယျေ
 ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာ”

ဆရာဖြစ်သူက ဦးစံမြစ် အိမ်ပေါ်ရှိ လူများ အထင်ကြီး
 သွားစေရန် ဆရာတပည့် အတိုင်အဖောက်ညီစွာနှင့် သမားရုဏ်

ပြုပြီးပြီဖြစ်၍ ဦးစံမြစ်ဘက်လှည့်ကာ ဤသို့ပြောလေသည်။
 “ဘယ်နှယ်လဲ ... လူနာကို ကျုပ်လက်ထဲ အပ်မလား”
 “ဆရာ့ကို အားကိုးပါတယ် ... ဆရာ ပျောက်အောင်
 ကုသပေးပါ”

“ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ အနာလည်း
 သိပြီဆိုတော့ ဆေးလည်းရှိပြီ ... ပျောက်အောင် ကုပေးဖို့ပဲ
 လိုတယ်”

ဆရာက ဘုရားစင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဘာဂုဏ်တော်
 ဘာဂါထာတွေ ရွတ်နေသည်မသိ၊ လက်ထဲက ရေခွက်ကို ဦးခေါင်း
 ထိပ်တင်ပြီး ရွတ်ဖတ်နေသည်။

ရွတ်ဖတ်ပြီးသည်နှင့် မရွှေရီ၏ခေါင်းပေါ် သုံးချက်တောက်
 ကာ ကျန်ရေကို မရွှေရီအား သောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဆရာ့ရေပန်း ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ ...
 ပျောက်ပြီမှတ်လိုက် ... ကောင်းပြီ မိန်းကလေး သွား မင်းအခန်း
 ထဲပြန်သွား ပြန်ပြန်နေ မဝိနဲ့ မရယ်နဲ့ သိချင်းလည်း မဆိုနဲ့တော့
 ဆရာပြောတာ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

မရွှေရီလည်း လူကောင်းအတိုင်း ထိုင်ရာမှ ထပြီး အခန်း

တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

“သိပ်တော်တာပဲ”

ချီးကျူးသံတွေကို နားထောင်မနေတော့ဘဲ ကျော်မင်းစိုး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ဆရာက အိမ်ပေါ်မှ လူနာများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကုသပေးခဲ့သည်။

အားလုံး ကုသပြီးတော့ ဆရာက ရွာသားများ မပြန်ခင်

“တကယ်လို့ ရွာမှာ အလုပ် လုပ်ကိုင်ရင်း ပိုးကောင်တွေ ဘာတွေ ထိမိရင် ကျုပ်ဆီသာ ပြေးလာခဲ့ ... ကြားလား၊ အလာနောက်ကျရင် တာဝန်မယူဘူး၊ စောစောရောက်ရင် ပျောက်ပြီမှတ်”

(ပိုးကောင်ဆိုသည်က တောရွာများမှာ မြွေဆိုးများကို ပိုးကောင်မွှားကောင်ဟု ခေါ်သည်။ မြွေကိုက်လျှင် ပိုးထိသည်ဟု ဆိုကြသည်။)

ပယောဂဆရာကြီးအမည်က ဦးရွှေမြဖြစ်သည်။ ကျောင်းကြီးရွာမှာ ဆေးလာကုရင်း ဦးစံမြသမီးရောဂါကို ကုပေးရန် ပင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာလူကြီးဦးတင်စိန်နှင့် ဦးစံမြတို့က ဆေးဆရာကို အထင်ကြီးသွားသည်။

သို့ကြောင့် အဝေးကလာသော ဆရာကို သည်ရွာမှာ နေထိုင်ပြီး ဆေးကုပေးရန် ဝိုင်းတောင်းပန်ကြသည်။

ဆရာဦးရွှေမြက သဘောတူသဖြင့် ရွာတောင်ဘက်အစွန်မှာ မြို့လွတ်ကြီးရှိသည်။ ထိုမြို့လွတ်ကို ဆရာအိမ်ဆောက်ရန် ပေးလိုက်သည်။

ဆရာက ထိုမြေကွက်ပေါ်မှာ အိမ်တစ်လုံး သစ်ငါးတို့နှင့် ဆောက်လိုက်သည်။

ဆရာက အိမ်ထောင်မရှိ။ တပည့်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ ဦးစံမြအိမ်မှာ ဆေးကုပေး၍ ပျောက်ကင်းကြသူများက ရွာတွင်းရွာပ သတင်းလွှင့်ပေး၍ ဆရာဦးရွှေမြ လက်မလည်အောင် ကုပေးနေရသည်။

ပျဉ်းမပင်ရွာအုပ်စုအတွင်းမှာ ရွာရှစ်ရွာရှိသည်။ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ မဝေးလှ ... အလွန်ဆုံးဝေးမှ တစ်မိုင်တစ်မိုင်ခွဲသာ ဝေးသည်။

ထိုရွာရှစ်ရွာက မိမိတို့ အားကိုးနေကျဆရာများကို ပစ်ပယ်ပြီး ဆရာဦးရွှေမြကို အားကိုးတကြီး ဖြစ်လာသည်။ ရွာသားများ အားကိုးလေလေ ဦးရွှေမြလက်မှာ ငွေသီးလေဖြစ်သည်။

ဦးရွှေမြထံ ရောက်လာသည့် လူမမာ မပျောက်ဟူ၍

မရှိ၊ ပျောက်သည်သာပင် ... ဒါပေမဲ့ ဆေးကုသခကလည်း
တောင်းတောင်းတောင်းသည်။

ပျဉ်းမပင်ရွာသို့ ဆရာဦးရွှေမြ ရောက်လာသည်မှာ သုံးနှစ်
ကျော်သွားပြီ။ ဆရာဦးရွှေမြ၏ အိမ်က ရောက်ခါစအိမ် မဟုတ်
တော့။ တိုက်ခံအိမ် ဖြစ်သွားပြီ။

ရွာသားတွေလည်း ကြာတော့ ... အခြေအနေကို တစ်စ
တစ်စ သုံးသပ်မိလာသည်။

“အောင်မြိုး ... တို့ရွာရောက်လာတဲ့ ဆရာဦးရွှေမြ
ဆေးကုတော်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခု ထူးခြားတာက
သူ့ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း တို့ရွာအပါအဝင် အနီးနားရွာတွေက
အဖျားအနာ ထူပြောလာတယ် ...

ဗိုးကလည်း မကြာမကြာ ထိတယ် ... သို့မဟုတ် သယ်
သွားရင် ဘာဆေးမှ မတိုက်ဘဲ ပါးစပ်နဲ့ ရွတ်ဖတ်မန်းမှုတ်ပြီး
လက်နဲ့သပ်ချလိုက်တာနဲ့ ဥံ့ဖွဲဆို ပျောက်သွားတာပဲ”

“ဦးသံချောင်း ပြောသလိုများ ... ဖြစ်နေမလား
မသိပါဘူးကွာ”

“မင်းသူ ... မင်းစကားက အဆန်းပါလား၊ ဦးသံချောင်း
က ဘာပြောလို့လဲ”

“ဒီလိုကွ ... မသေချာသေးလို့ ငါ ဘယ်သူ့မှ မပြော
တာ ... မင်းက ဦးရွှေမြအကြောင်းပြောလို့ ငါပြောတာ ...

ဦးသံချောင်း တစ်ည ... သူ့လယ်ထဲကအပြန် ရွာကို
နောက်ကျမှ ရောက်လာတယ်။ သူ ရွာကိုဝင်တော့ ညရုတ်နာရီ
၃၅ပြီတဲ့ ... ဦးရွှေမြ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဦးရွှေမြက မြဲထောင့်မှာ
ရပ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် ကြည့်နေတယ်။ ပါးစပ်က ဘာတွေ ပြောနေတယ်
မသိဘူး ... ခဏနေတော့ သစ်ပင်ပေါ်က မည်းမည်းအကောင်ကြီး
ဆင်းလာပြီး ... ဦးရွှေမြလက်ထဲက အထုပ်ကို ယူပြီး အပေါ်ကို
ပြန်တက်သွားတာကို တွေ့လိုက်တယ်တဲ့ ...

ဦးသံချောင်းကတော့ ဦးရွှေမြ သရဲမွေးထားတာ ဖြစ်မယ်
တဲ့ ... သရဲကို ခိုင်းပြီးလို့လား မသိဘူး ... အစာကျွေး
တာလို့ အသေအချာပြောတယ် ...

ရွာက လူတွေကို မွေးထားတဲ့သရဲက ဖျားနာအောင်
လုပ် ... ဦးရွှေမြက ကု၊ အဲဒီလို သရဲနဲ့လူ အတိုင်အဖောက်
ညီညီ လုပ်စားနေတာလားမသိဘူး”

“ဒီကိစ္စ ကျိန်းသေတယ်ဆိုရင် ရွာသူကြီးဦးတင်စိန်တို့တို့
ပြောပြထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ... အားလုံး သတိထားခြင်းမှာ”
နှစ်ယောက်သား ရွာထဲသို့ ထွက်လာကြသည်။

“မင်းသူ ... မင်းမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲ”

“မပါပါဘူးကွာ ... ရွာထဲလာတာ ပိုက်ဆံသုံးစရာမှ မလိုဘဲ ... ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ”

“ကိုကြီးမြင့်ဆိုင် သွားမလားလို့ ... ငါ့မှာတော့ တစ်လုံး စာပါတယ်၊ အမြည်းဖိုး ဆေးလိပ်ဖိုးတော့ လိုမှာပေါ့”

“အဲဒီလောက်ကတော့ ရပါတယ် ... ငါ့အစ်မအိမ်ဝင်ပြီး ဆွဲလိုက်မယ် ... အသာတကြည် ပေးရင်ပေး မပေးရင် မနက်ဖြန် ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး ချေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ညနေပိုင်းဆိုတော့ ငါလည်း စိတ်ဆာ လာတယ် ... သွားကြမယ်”

သို့ဖြင့် မင်းသူလည်း သူ့အစ်မအိမ်မှာ ပိုက်ဆံဝင်ချေး ငှားပြီး အောင်ပြီးနှင့် နှစ်ယောက်သား ကိုကြီးမြင့်၏ ချက်အရက် ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်မှာ လူစုံသလောက်ဖြစ်သည်။ ခုံပုချောက်လုံးမှာ လူ အပြည့်နီးပါး ရှိနေသည်။ လူစုံတော့ စကားစုံသည်။

အောင်ပြီးနှင့် မင်းသူတို့ စားပွဲခုံအလွတ် မရှိတော့သည့် အတွက် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် ဦးနီ၏ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင် ကြသည်။

• “ဦးလေးနီ ... ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင်လို့ ရပါတယ်ကွယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်းကို့ကို တိုက်ဖို့တော့ ငါ့မှာ မကျန်တော့ဘူး”

“မတိုက်ခိုင်းပါဘူး ... ဦးနီရ၊ ဦးနီသောက်ချင်သေးရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခွက်တော့ တိုက်မယ် ... ကျွန်တော်တို့လည်း နှစ်ယောက်မှ တစ်ပုလင်းဖိုးပဲ ပါတယ်”

“နေပါစေကွာ ... ငါလည်း တစ်ပုလင်း သောက်ထား လို့ မှန်နေပြီ ... မင်းတို့ဟာ မင်းတို့သောက် ...”

သူတို့နှစ်ယောက် အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ကြက်ဥကြော် တစ်ပွဲ မြေပဲဆားလှော်တစ်ပန်းကန် မှာလိုက်သည်။

“ဦးနီ ... တစ်ပုလင်းက အကုန်ပြန်လိုက်တာ၊ ဘယ် အချိန်က လာထိုင်နေတာလဲ”

“နေ့ဆယ်တစ်နာရီလောက်ကတည်းက လာထိုင်နေတာ အခု သုံးနာရီဆိုတော့ တစ်ပုလင်း ကုန်ပြီပေါ့ကွာ”

“ထမင်း မစားရသေးဘူးပေါ့”

“ထမင်းမဆာတော့ဘူး ... အရက်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော် တစ်ပန်းကန် စားထားတယ် ... ညစာမှ စားတော့မယ်”

“ဒါဆို ... ကြက်ဥကြော် ဝင်စားဗျာ၊ အရက်လည်း

တစ်ပန်းကန် ယူသောက်”

မင်းသူက အရက်တစ်ခွက် ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန် သူတို့ရှေ့က စောင်ကို ပုခက်လုပ်ပြီး ထမ်းသွားသော လူတစ်စုကို တွေ့လိုက်သည်။ ဆိုင်အတွင်းမှ စပ်စုသော လူတစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“ကိုင်းရိတ်ရင်း ပိုးထိလို့ နှာတိုဗျ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး”

ထိုလူက မြွေပွေးအကိုက်ခံလိုက်ရသည်ဟု ပြောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ... ဆရာရွှေမြအိမ် ထမ်းသွားကြမှာ ... သဲကွင်းရွာက လူတွေပဲ”

“တို့ရွာတွေကလည်း အခုနောက်ပိုင်း တစ်ရွာကို လူလေးငါးယောက်လောက် ပိုးထိနေကြတယ်။ ဒါတိုင်း တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် အလွန်ဆုံးပဲ ... အခု ရွာတိုင်းလိုလို ပိုးထိနေကြတယ်”

“ပိုးများများထိလေ ဦးရွှေမြ ဝင်ငွေ လမ်းဖြောင့်လေ ပဲပေါ့”

“ဒါနဲ့ ... မင်းတို့ ကြားပြီးပလား”

“ဘာကြားရမှာလဲ ... ဦးနို၊ ဘာမှ မကြားဘူး”

“အဲဒီဆရာရွှေမြ ထန်းပင်စုရွာက မိန်းကလေးနဲ့ ယူလိုက်တယ်တဲ့ ... ကောင်မလေးအသက်က ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲ ပိုသေးတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ... သူ့မှာ မိန်းမနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်တဲ့”

“ဟင် ... အသက်ငါးဆယ်လောက်အရွယ် ဦးရွှေမြကို ဘာသဘောကျပြီး လူကြီးတွေက ပေးစားရတာလဲ”

“မပေးစားလို့ကို ... မရတော့လို့တဲ့ကွ”

“ငါ့အထင် ... အဲဒီဆရာရွှေမြက ဆေးနဲ့လုပ်လိုက်လား မသိဘူး ... ကောင်မလေးက ဦးရွှေမြကိုမှ မရရင် သတ်သေဖော်ကြီးပဲ လုပ်နေတာတဲ့ ... လူကြီးတွေက သဘောမတူလို့ အိမ်စောင့်နေတဲ့ကြားက အားလုံးအိပ်ပျော်သွားတုန်း ကောင်မလေးက ဦးရွှေမြအိမ်ကို ညတွင်းချင်း ထွက်ပြေးသွားတယ်တဲ့ ... သမီးမိန်းကလေးက သူ့အိမ်ပေါ်ရောက်သွားမှတော့ ခိတ်တွေလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ... ပေးစားလိုက်ရတော့တာပေါ့”

“အဲဒါ ... ရိုးရိုးအိပ်ထောင်ရေး မဟုတ်တော့ဘူး”

အောက်လမ်းနည်းသုံးပြီး ကောင်မလေးကို ဆေးခပ်ပြီး ယူတာပဲ တစ်ရွာလုံးလည်း မကျေနပ်ကြဘူးကွ”

“အဲဒီသတင်း ကျွန်တော်တို့ မကြားသေးဘူး၊ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဘာကြာလို့လဲ ... သုံးရက် လေးရက်လောက်ပဲ ခိုဦးမယ် ... အရင်မိန်းမတွေကိုလည်း ဆေးခပ်ပြီး ယူထားတာ ပြစ်မယ်”

“ကျွန်တော် လယ်ကွင်းထဲ ရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ မနေ့ ကမှ ရွာပြန်ရောက်တာ ... ဒါကြောင့် မသိတာပဲ”

“ဒီလူ ... ဆရာအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ စုန်းတိုက် နတ်တိုက် သရဲတိုက်တွေနဲ့ လုပ်စားနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့ရွာမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်းပြန့်နေတယ် ... အဲဒီဆရာ သရဲမွေးထားတယ်တဲ့”

“အဲဒါဆို ... ဒီဆရာ ရွာက ထွက်သွားအောင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ... စဉ်းစားမိလား ... ဦးနီ”

“ငါ ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါ့ဆရာတစ်ယောက်ဆို ဟုတ်ဟုတ်တုတ်၊ ငါ့ ဘာဝါထာမှ မတတ်ဘူး ... ဟေ့ကောင် မတူရင် သွားမတုတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ထိုအချိန် သူတို့ဝိုင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လာသည်။ ထိုသူက ဦးနီ၏အသံဖြစ်သည်။

“နေ ... မင်းတို့ပြောစကားကြားလို့ ငါဝင်လာတာ ငါက အဲဒီဆရာအကြောင်းသိတာ ... သူ ရွာရောက်ပြီး တစ်နှစ် လောက်ကတည်းက ...”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ ... ကိုပြုံးချိုရဲ့ ပြောပါအုံး ... အတွေ့အကြုံလေး”

“ငါ့ဘကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးတွေရွာကို သွားလည်ရင်း တစ်ည ဒီရွာကဆရာ ဘယ်လိုတော်ကြောင်း၊ ရွာကိုရောက်စက နတ်ကို ထားတဲ့ ဦးစံပြုသမီးကို ဘယ်လိုကုကြောင်း အဲဒီရွာက အယ် တွေကို ကြွားပြောတာပေါ့ ...

အဲဒီမှာ ငါ့ဘကြီးရဲ့ညီ၊ ငါ့ရဲ့ဦးလေးက အထက်လင် ပညာ လိုက်စားနေတော့ ငါလည်း ပြောလိုက်ရော ... ပြုံးပ လေရော ... ပြီးတော့ မင်းတို့တော့ ကောင်းကောင်း အညာခံ ရပြီတဲ့ ...

ဘာကြောင့် အညာခံရတာလဲ ... ဦးလေးသိရင် ရှင်းပြ ပေးပါလားလို့ ပြောတော့ ... ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်သူ့မှ မပြောချင် ပါဘူး ... အောက်လမ်းနည်းနဲ့ လုပ်ထားတာ အတော်ယုတ်ညံ့

တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ထားတာတဲ့ ...

ငါလည်း ဘယ်ရမလဲ ... ဘယ်သူမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘဲ ဦးရယ် ... ကျွန်တော်တို့ အညာမခံရအောင် ရှင်းပြပါလို့ ပြောရတာပေါ့ ... ဒီတော့မှ ဦးလေးက အောက်လမ်းဆရာတွေ နတ်တိုက်တဲ့ နည်းကို ရှင်းပြတယ်”

“နတ်ဦးနှိမ်ဆေး၊ ဆရာဦးနှိမ်ဆေး၊ ကဝေဦးနှိမ်ဆေး သိပြီး အမျိုးမျိုးရှိတယ် ... အခု နတ်ဦးနှိမ်ဆေးကတော့ အတော် ညစ်ညမ်းလှတယ်ကွယ် ... မပြောအပ်လို့ မပြောတာပဲ ...

မင်းတို့နားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် မီးနေထမိတို့ လင်းတပနီတို့လို ယုတ်ညံ့တဲ့ အရာတွေကို ပြာချ ဟင်္သာပြအီးနဲ့ မျှော် တံစူးဝါးကျည်ဖောက်နဲ့ထား။ အသုံးပြုချင်တဲ့အခါ တံစူးဝါးကို စုတ်တံလုပ်ပြီး နတ်စင်ရဲ့ဘောင်မှာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို စာကို ရေးပြီးခိုင်းလိုက်တော့ ဆေးက ယုတ်ညံ့လွန်းလို့ နတ်က မနေ နိုင်ဘဲ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရတာပေါ့ကွယ် ...

နတ်ကိုင်တယ်ဆို ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ် သိချင်းဆိုလိုက် ငိုလိုက် ရယ်လိုက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်နေတတ်တယ်။ သူတို့ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း လူနာအိမ်ရောက်အောင် ဒလံလွတ်ပြီး ဆရာရှိကြောင်း ကုပေးနိုင်ကြောင်း ပြောပြီး ဝင်ရော

တာပေါ့ ...

ရောဂါပျောက်မယ်ဆိုတော့ အားကိုးကြတာပေါ့ ... အဲဒီလို နတ်ကိုခိုင်းပြီးလို့ ဆေးကုတဲ့ကိစ္စ အောင်မြင် သွားရင် နတ်စင်မှာသွားပြီး ပြည်ပေးရတယ် ... အမိန့်ပြန်ပြီး နဲ့သာရေ တရော်ကင်ပွန်းရေတို့နဲ့ နတ်ဝင်ကို ပက်ဖျန်းပြီး စာကို ပြန်ဖျက်ပေးရတယ်။ အဲဒီလို မလုပ်ပေးရင် သူတို့ကံနိမ့်တာနဲ့ နတ်က အသေဆော်မှာ”

“သူတို့ မသေတာ ပြန်ဖြေပေးလို့ပေါ့နော်”
“အိပေါ့ကွ ... အဲကတော့ အောက်လမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် အထက် လမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိဆန္ဒပြည့်ရင် အကူအညီယူလို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြန်ပြီး တောင်းပန်ပြည်ပေးတာတွေ လုပ်ကိုလုပ်ရတယ်”

“အဲဒါ ငါ့ဦးလေးဆရာက ရှင်းပြတာ ... ငါလည်း အဲဒီဆရာကို ကြောက်တာနဲ့ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ နေတာ ... အခု မင်းတို့ပါ အဖော်ရလို့ ပြောပြတာ”

“ဒီဆရာကိုနိုင်မယ့် ဆရာရှိရင် ကောင်းမှာပဲ ... ဦးလေး ပြုံးချိုရဲ့ ဦးလေးက အထက်လမ်းဆရာဆို ... အောက်လမ်း ဆရာကို နိုင်မှာပေါ့”

“ငါ့ဦးလေးက ဒီလို အထက်လမ်းနဲ့ အောက်လမ်း

တိုက်ခိုက်တာမျိုး မလုပ်ဘူးကွ ... ငါ ပြောကြည့်သေးတယ်၊ ငါက တရားနောက်လိုက်ပြီး ဆေးပဲ ကုမှာတဲ့ ... မကေ ဘင်းတဲ့ လူ မကောင်းတဲ့လမ်း သွားမှာ ... စိတ်မပူနဲ့ လို့တော့ ပြော လိုက်တာပဲ”

“ဦးတင်စိန်တို့ကို ပြောပြနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

“အဲဒီရွာလူကြီး ဦးတင်စိန်က ... ဆရာအိမ် ဝင်ထွက် နေတာ သူပါ ... အလိုတူ အလိုပါလား မသိဘူးကွ”

ထို့နောက် မင်းသူနှင့် အောင်မြိုးတို့လည်း ဝိုင်းမှာ ဦးနီ အပြင် ဦးပြုံးချိုလည်း မထသေးသည့်အတွက် နောက်ထပ်တစ်ဝိုင်း မှာပြီး ဝိုင်းဆက်ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။

ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း

အချိန်က ညမှောင်စ ခုနစ်နာရီခန့် ရှိသေးသည်။ ရွာ တောင်ပိုင်း၊ သေနတ်သံ သုံးချက် ကြားလိုက်သည်။ သေနတ်သံ သုံးချက် ပြားပြီးနောက်ပိုင်း သေနတ်သံ မကြားရတော့ ငြိမ် သွားသည်။

ရှစ်နာရီခန့်အရောက် ရွာလူကြီး ဦးတင်စိန်နှင့်အဖွဲ့ ရွာ တောင်ပိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ စပ်စုသော ရွာသားအချို့

လည်း တုတ် စား ဓာတ်မီးဆွဲပြီး လိုက်လာကြသည်။

ဆရာဦးရွှေမြအိမ်ရှေ့မှာ ... သူ့တပည့်မောင်သိန်းနှင့် ဦးတင်စိန်တို့ စကားပြောပြီး ခြံထဲ ဝင်သွားကြသည်။

ခြံထောင့်မှာ လူတစ်ယောက် သေနတ်တစ်လက်နှင့် သေ နေသည်။ ကညင်စုရွာအုပ်စုမှာ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ ရှိသည်။ လက်နက် က ပြည်သူ့စစ်လက်နက်ဖြစ်သည်။

ပျဉ်းမပင်ရွာအုပ်စုမှာ ပြည်သူ့စစ်မရှိ၊ သေသူကို ကြည့်တော့ ထန်းပင်စုရွာက လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဦးရွှေမြလည်း သေနတ်ကျည်ဆံနှစ်ချက်မှန်ပြီး သေနေပြီဖြစ်သည်။

သေချာစွာ စုံစမ်းကြည့်တော့ ဦးရွှေမြကို သေနတ်နှင့် ပစ်သူက အသစ်စက်စက် ဇနီးဖြစ်သူ၏ချစ်သူကောင်လေး ဖြစ်နေ သည်။

သူ့ရည်းစားကို အောက်လမ်းနည်းနှင့် မတရား သိမ်းခိုက် သဖြင့် အသိမိတ်ဆွေ၏သေနတ်ကို ငှားပြီး အခွင့်အရေးစောင့်ကာ ပစ်သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသေနတ်ကိုင်လူငယ်ကိုလည်း ဦးရွှေမြပွေးထားသော သရဲကြီးက ကျောကုန်းကို လက်ဝါးကြီးနှင့် ရိုက်ပြီး သတ်ခင် လိုက်သည်။

ကောင်လေး၏ကျောမှာ လက်ဝါးရာကြီး အထင်းသား ကျန်ခဲ့သည်။

ဦးတင်စိန် ဦးဆောင်ပြီး ဦးရွှေမြ အလောင်းနှင့် သေနတ် သမားကောင်လေး၏အလောင်းကို ရဲလက် အပ်လိုက်သည်။ ရဲမှ စစ်ဆေးမှတ်တမ်းတင်ပြီး အလောင်းများကို သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ပြုလိုက် သည်။

နာရေးကိစ္စများပြီးတော့ ဦးရွှေမြ၏ဖုန်းမယားသုံးယောက် တို့ အိမ်ကြီးကိုထားပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ဦးရွှေမြတပည့် မောင်သိန်းလည်း အိမ်ကြီးကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ဦးရွှေမြလည်း မရှိ၊ မိန်းမတွေလည်း အိမ်ပြန်ကုန်သည်။ တပည့်မောင်သိန်းလည်း ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ဦးရွှေမြမွေးထား သည့်သရဲ ကျန်ခဲ့သည်။ သရဲကို ဘယ်လိုကတိခံပြီး မွေးထား သည်မသိ၊ အစာကို ဘယ်လိုကျွေးသည်မသိ။

ခြံတဲမှာ ကျန်ခဲ့သော သရဲက တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့် အထိ မရှိသ ဝိ ငြိမ်နေသည်။

နောက်ပိုင်း သရဲဇာတိပြုလာသည်။

သရဲ ရွာထဲဝင်သည်။ ညက လဆုတ်ရက်ဖြစ်သည်။ ည လူခြေတိတ်သည် ကိုးနာရီခန့်မှပြီး ရွာထဲ ဝင်တော့သည်။

ရွာလယ်လမ်းတစ်လျှောက် ခြေလံတဘုန်းဘုန်းပေးပြီး သွားနေသည်။ မည်းမည်းမြင် ထိုးဟောင်တတ်သည့် မွေးတွေလည်း တအိအိ အသံပြုကာ ငြိမ်နေသည်။

ပထမညက ရွာတွင်းက အိမ်နှစ်အိမ်၏ ကြက်ခြံထဲမှ ကြက်များ ပျောက်ကုန်သည်။

ဒုတိယညရောက်တော့ ကြက်ကို ဖမ်းမစားတော့ဘဲ ... ဦးအုန်းမောင်၏ တင်းကုတ်ထဲမှ နွားပေါက်တစ်ကောင် ဝင်ဆွဲ သွားသည်။

သရဲ ကြုံရာဝင်ဆွဲနေသည့်အတွက် ရွာသားတို့လည်း မိမိတို့၏ တိရစ္ဆာန်များ သရဲဝင်မဆွဲရန် ဆုတောင်းနေကြရသည်။ ကိုးနာရီကျော်သည်နှင့် ပျဉ်းမပင်ရွာလမ်းပေါ်မှာ သရဲ၏ ခြေသံများ ကြားလာရသည်။ သရဲကို ချောင်းကြည့်သူများက ညမောင်မောင်အောက်မှာ ရှုပ်ပန်းပါးရှိမည်ဟု မှန်းမိသည်။ အမွေ အမှင်တွေ ရှိနိုင်သည်ဟုလည်း မြင်သူက ပြောသည်။

အမှောင်ထဲမှာ ဒီပီပြင်ပြင် မြင်ရသည် မဟုတ်။ မည်းမည်း ကြီးသာ မြင်ရုံသည်။ တတိယမြောက်ညမှာ တစ်ဦးတည်းနေဦး ကြက်တွေ ဝက်တွေ မွေးထားသော ဦးတင်ခြံထဲသို့ သရဲဝင်လာ သည်။

ဦးတင်လည်း သရဲဝင်လာသည်ကို အသေအချာ မြင်ရပြီး အသက်ကကြီး နှလုံးရောဂါလည်းရှိသည့်အတွက် အကြောက်လွန်ပြီး သေဆုံးသွားသည်။

သရဲက ဦးတင်၏ခြံမှ ဝက်နှင့်ကြက်များကို မိတ်ကြိုက် စားပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ဦးတင်၏နာရေးကို နောက်နေ့အားချင်း စိစဉ်ကြသည်။ သရဲက အချိန်မရွေး ဝင်လာနိုင်သည့်အတွက် အသုဘကို အားချင်း သင်္ကြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အသုဘအိမ်မှာ လူစုံရင်း သရဲကိုနှင်ထုတ်ရန် ပယောဂ ဆရာ သတင်းစုံစမ်းကြသည်။ ဦးတင်၏သတင်းကိုကြားပြီး ရောက်လာသော လေးအိမ်စုရွာမှ ဦးတင်၏ညီက သရဲနှင့်ပေးနိုင်မည့် ဆရာရှိရာ သိသည့်အကြောင်း သတင်းပေးလာသည်။

ဆရာရှိသည့်ရွာကို နေ့တစ်ဝက်နီးပါး သွားရမည်ဟု ဆိုလာသဖြင့် ရွာလူကြီးဦးတင်စိန်က ဦးတင်၏ညီနှင့်အတူ ရွာမှ တစ်ယောက်ထည့်ပြီး ဆရာပင့်ရန် လွှတ်လိုက်သည်။ ရွာမှ လှည်းနှင့်သွားပြီး ကားလမ်းရောက်လျှင် ကားနှင့်တစ်နာရီခန့် သွားရသည်။

တကယ်တမ်းသွားသော် အသွားအပြန် ရှစ်နာရီခန့်သာ

ကြာသည်။ ညနေနှစ်နာရီခန့် ထွက်ခဲ့ရာ ဆရာရှိရာရွာသို့ ညခြောက်နာရီမှာရောက်သည်။

ဆရာ၏အိမ်မှာ ညအိပ်ပြီး ဆရာအိမ်မှ ဖနက်ကိုးနာရီခန့် ပြန်လာခဲ့ကြရာ ရွာသို့ ညနေနှစ်နာရီခန့် ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

ဆရာကို ဦးတင်စိန်တို့အိမ် ပင့်လာခဲ့သည်။

ဦးတင်စိန်တို့လူစုလည်း သရဲနှင့်ရန် ပါလာသော ဆရာလေး ကျော်သိုက်ကို မြင်ပြီး ဆရာဟုမထင်။ ဆရာ၏တပည့်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ဆရာက နောက်မှပါလာမည်ထင်၍ သွားပင့်သူ ဦးတင်၏ညီ ဦးဘဝင်းကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုဘဝင်း ... ဆရာ ပါမလာသေးဘူးလား”

“ဟား ... ဟား ... ကိုတင်စိန်တို့ကလည်း ဆရာ သွားပင့်မှတော့ ဆရာပါလာတာပေါ့ ... ဒါ ဆရာလေးကျော်သိုက် တဲ့ ... ဆရာလေးရဲ့အဘိုးအရင်းက အထက်လမ်းဆရာကြီး ဦးစံတွန်၊ ဆရာလေးရဲ့ဆရာက အထက်လမ်းဆရာကြီးဘိုးရှိုင်း တဲ့။ ဆရာလေးကျော်သိုက်က စုန်းတို့ ကဝေဆယ့်နှစ်ကြီးတို့ ကဝေပျံတို့ကို မနိုင်ဘူးဆိုရင် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သရဲ တစ္ဆေကိုမဆို နှင်ထုတ်ပေးနိုင်တယ်။ အခု သရဲနှင့်မယ့်ကိုစွဆိုတော့ ဆရာလေးကျော်သိုက်ရဲ့ ဆရာကြီးကို မပင့်တော့ဘဲ ဆရာလေးကို

ပင့်လာခဲ့တာ”

“မင်းတို့ ဆရာသွားပင့်တဲ့ညနဲ့ အခုပြီးခဲ့တဲ့ညကလည်း နွားတစ်ကောင်ကို သတ်လိုက်တယ် ... နွားပိုင်ရှင် မောင်ရွှေသိန်းကို ဂုတ်ချိုးသွားတယ်၊ စောစောကတင်ပဲ မောင်ရွှေသိန်း နာရေးကိစ္စ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတယ် ... အခုဆို ဒီသရဲ လူနှစ်ယောက်တောင် သတ်လိုက်ပြီ”

“အိနဲ့ ... တို့ရွာဝင်တဲ့သရဲက တစ်ကောင်မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ကောင်လို့ ပြောတယ်။ မောင်ရွှေသိန်းမိန်းမက သရဲနှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်တယ်တဲ့”

“ဆရာလေး ... ကြာရင် ရွာတော့ လုံးပါးပါးတော့ မယ် ... သရဲကို အမြန်နှင်ပေးပါ ဆရာလေးရယ်”

“စိတ်ချပါ ... ဒီည ဒီသရဲတွေ ရွာထဲမဝင်စေရဘူး။ အိနဲ့ ဒီရွာမှာ နတ်ဝင်သည်ရှိလား ... ရှိရင် ဒီလိုခေါ်ပေးပါလား”

“ဟေ့ ... သာအေး၊ မင်းခေါ်လေး ပုစိန် သွားခေါ်ခဲ့ ကွာ ... အရေးကြီးလို့ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

သာအေးဆိုသောလူငယ် ဦးတင်စိန်၏အိမ်မှ ဆင်းသွားသည်။

“ဆရာလေး ... ဒီရွာက အခြေအပျက်တွေကို ဘဝင်းတို့ ပြောပြလို့ သိပြီးရောပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုချစ်ရွှေ ပြောပြပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒီရွာရောက်မှ သိရတာဆိုတော့ ချစ်ရွှေ ကိုပဲ ဆရာလေးကို ရှင်းပြခိုင်းလိုက်တယ်”

လေးအိမ်စုရွာသား ဦးဘဝင်းက ရှင်းပြသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ နတ်ကတော် ဒေါ်ပုစိန်ကို သွားခေါ်သည့် သာအေး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ... သာအေး မင်းအင်္ကျီ ပါမလာဘူးလား”

“ဒေါ်လေးက ကျောင်းစုရွာကို မနက်ကတည်းက ထွက် သွားတယ်တဲ့ ညနေ လေးနာရီလောက် ပြန်ရောက်မယ်လို့ ဦးစိုး ပြောတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဦးတင်စိန်အိမ်ကို လွှတ်လိုက်ဖို့ မှာခဲ့တယ်”

“ဟိုမှာများ ... အိမ်မှာလား”

“မအိပ်ပါဘူး ... ပြန်လာမှာပါ။ မလာဘူးထင်ရင် စက်ဘီး ယူပြီး သွားခေါ်မယ် ... အသွားအပြန် တစ်နာရီ မကြာဘူး”

သာအေးက ကတိပေးလိုက်သဖြင့် ဦးတင်စိန်က ဘာမှ မပြောဘဲ ဆရာလေးနှင့် စကားဆက်ပြောနေသည်။

ဆရာလေးခိုင်းထားသဖြင့် ကြက်သားနှင့်ထမင်းအိုး စိမ့်သူက စိစဉ်နေသည်။

ငါးနာရီခန့် အိပ်ပိုက် ရောက်လာသဖြင့် ဆရာလေး ကျော်သိုက်က ညပိုင်းသချိုင်းထဲ သွားမည့်အခါအစဉ်ကို နတ်ကတော် အိပ်ပိုက်အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သချိုင်းထဲ သွားရင် လူများများခေါ်ခဲ့နော်”

“ဒီရွာက သုံးလေးယောက်တော့ ပါမှာပေါ့ ... ဆရာလေးရယ် မပုစိန်ရယ်ဆို ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က နတ်ကတော် လုပ်စားနေပေမဲ့ သူ့ရဲ့တော့ အကြောက်သား”

“ကဲ ... မပုစိန် အိပ်ပြန်ချင် ပြန်၊ မပြန်ချင် မှာ ညရှစ်နာရီ ဒီအိမ်က စထွက်မယ်”

“ကျုပ်တူမရှိတဲ့ ဟိုဘက်လမ်းကို သွားလိုက်အုံးပယ်၊ ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ရောက်ရင် ... သာအေး ငါ့ကို လာခေါ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်လေး”

အိပ်ပိုက်က တူဖြစ်သူ သာအေးအား မှာကြားပြီး ဦးတင်စိန်အိမ်မှ ဆင်းသွားသည်။

သို့ဖြင့် ညရှစ်နာရီထိုးခန့် ပျဉ်းမပင်ရွာ သချိုင်းသို့ ရွာလူကြီးဦးတင်စိန်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ပျဉ်းမပင်ရွာသားလေးယောက် ဆရာလေးကျော်သိုက်နှင့် အိပ်ပိုက်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်က သချိုင်းထဲရောက်သည်နှင့် ဝူဘစ်လုံးကို ရွေးလိုက်ပြီး အပေါ်ပိုင်းကို ရှင်း၍ ငှက်ပျောရွက်များ ခင်းကာ အပေါ်မှ ထမင်းနှင့်တင်းများ ပုံလိုက်သည်။ ဗလားတစ်လုံးထဲသို့ ပုလင်းထဲမှ ရေသန့်များ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် အိပ်ပိုက်အား ဆံပင်ကို ကျောပေါ်ဖြန့်စေကာ ဝူဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ အိပ်ပိုက်ကလည်း လက်အုပ်ချီကာ မဲဝါဒီအား မိတ်ကို ညွှတ်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော် မဲဝါဒီကို ပင့်တော့မယ်”

“အရှေ့နေထွက် အနောက်နေဝင် တောင်တံငါ့ကွန် မြောက်ပူဝံအတွင်းမှာ မဲဝါဒီသည်ဆိုပါက ဤနေရာသို့ ကြွရောက်ပါရန် ပင့်မိတ်အပ်ပါသည်။ မဲဝါဒီအတွက်လည်း စားဖွယ်များ အသင့်ပြင်ဆင်လာပါသည် လာရောက်သုံးဆောင်ပါ။

တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ပင့်သည်။ သုံးကြိမ်မြောက်ပင့်

အပြီးမှာ သင်္ချိုင်းအတွင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ပုစိ
ထိုင်နေရာမှ ခြေလက်များ ကွေးကောက်လာပြီး ဂူပေါ်ခုန်တစ်
တော့သည်။

ထို့နောက် ထမင်းနှင့်ကြက်သားများကို အားရပါး
နှိုက်ယူစားသောက်နေသည်။ ကြက်သားရော ကြက်ရိုးပါ အကျ
ဝါးစားပစ်သည်။ ကုန်လုလုရောက်မှ ...

“ကျော်သိုက် ... ငါ့ကို ပင့်ခေါ်တာ ဘာကိစ္စပေါ့ပြန်
ပြီလဲ”

“ပျဉ်းမပင်ရွာကကိစ္စပါ ... အမေမဖဲဝါ၊ ရွာထဲမှာ
အောက်လမ်းဆရာ သရဲမွေးထားပါတယ်။ အောက်လမ်းဆရာရဲ့
မတရားမှုတွေကို မခံနိုင်တဲ့ ရွာသားတစ်ယောက်က အောက်လမ်း
ဆရာကို သတ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူသေသွားတော့ သူမွေးထားတဲ့
သရဲ သူ့ခြံမှာ ကျန်နေခဲ့တယ် ...

အခု ... အောက်လမ်းဆရာ မွေးထားတဲ့ သရဲက
ရွာထဲဝင်ပြီး ကြက်တွေ ဝက်တွေ ခွားတွေကိုဖမ်းပြီး သတ်စား
ပါတယ်။ ဦးရွှေမြကို သတ်တဲ့ကောင်လေးနဲ့ တိရစ္ဆာန်မွေးထားတဲ့
လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါတယ် ...

ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေက လူသတ်နေတဲ့ သရဲကို

ရွာက နှင်ထုတ်မယ့်ကိစ္စ ... အမေမဖဲဝါကို အကူအညီ တောင်းရ
တာပါ”

“အေး ... သိပြီ၊ အောက်လမ်းဆရာယုတ် သေတော့
အဝီစိမရောက်သေးဘဲ သရဲဖြစ်နေတယ် ... အခု ရွာထဲဝင်
သောင်းကျန်းတာ ... သူမွေးထားတဲ့ သရဲမဟုတ်ဘူး ...
သူကိုယ်တိုင်ပဲ ...

သူမွေးထားတဲ့ သရဲက ကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်ပြီးမှ
အစာကျွေးရတာ ... အခု အဲဒီမွေးထားတဲ့သရဲက သူ့နောက်က
အစေခံလို လိုက်နေရတာ ...

ရွာထဲလှည့် သောင်းကျန်းတာက အောက်လမ်းဆရာ
သေလို့ ဖြစ်တဲ့သရဲပဲ ...

အေး ... ဒီသရဲက လူပါသတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဘာမှ
မပိုးရိမ်နဲ့ ... အထက်ပိုင်ရာဆိုင်ရာကို အသိပေး ဆုံးမခိုင်းပြီး
ဒီသင်္ချိုင်းတွေထဲ သွားခေါ်လာခဲ့မယ် ...

ဒီည ကိုးနာရီမထိုးခင် ငါ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်နဲ့အတူ
အထက်ပိုင်ရာဆိုင်ရာက ခေါ်လာမယ့် သရဲနှစ်ကောင်ကို ရွာစပ်က
လာစောင့်နေမယ် ...

မင်းတို့လည်း ပြန်ရောက်တာနဲ့ နီးစပ်ရာလူတွေကို အပြင်

မထွက်ဖို့ မီးမထွန်းဖို့ တံခါးတွေ ပိတ်ထားဖို့ လိုက်အသိပေး
လိုက် ... ကဲ ... ပြန်ကြတော့၊ ငါလည်း လုပ်စရာရှိတာ သွား
လုပ်လိုက်အုံးမယ်”

အမေမပဲဝါက ပြောပြီးပြီးချင်း ထွက်သွားသဖြင့် ဒေါ်ပုစိန်
ဂူပေါ်မှာ လဲ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ဆရာလေးကျော်သိုက်လည်း ဒေါ်ပုစိန်
ကို သတိရအောင် ပြုစုပေးပြီး သတိရသည်နှင့် ပျဉ်းမပင်ရွာသို့
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ... မပဲဝါပြောတာ ကြားတယ်မို့လား။ ကျွန်တော်
တို့ ရွာထဲပြန်ပြီး လူတွေကို လိုက်ပြောကြရအောင်”

“ရွာထဲကို သရဲက ကိုးနာရီကျော်ပြီဆို ဝင်တာ မဟုတ်
လား ... အမေမပဲဝါက ကိုးနာရီလောက်ကစပြီး သရဲကြီးကို
လာခေါ်ထုတ်လိမ့်မယ် ... အိမ်တွေအားလုံး မီးမှိတ်ပြီး တံခါးတွေ
ပိတ်ထားရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အသေအရာ မှာသွားတာဆိုတော့
လိုက်ပြီး အသိပေးရအောင် ... ရွာက နှစ်လမ်းဆိုတော့ တို့
ခြောက်ယောက် တစ်လမ်းကို သုံးယောက်စီဝင်ပြီး အိမ်တွေကို
တိုးတိုးတိတ်တိတ် အသိပေးသွားကြမယ် ...

တံခါးဖွင့်တဲ့အိမ်၊ မီးထွန်းထားတဲ့အိမ်ကိုပဲ အသိပေး။

တံခါးပိတ်ထားတဲ့အိမ်တွေကို ပြောမနေနဲ့. ... ဒါမှ အချိန်မိ
ပြောဖြစ်မှာ”

ဦးတင်စိန်၏ ညွှန်ကြားမှုနှင့် ရွာသားနှစ်ယောက်နှင့် ဆရာ
လေးကျော်သိုက်က လိုက်ပါသွားပြီး ဒေါ်ပုစိန်က ဦးတင်စိန်တို့နှင့်
ပါသွားသည်။

ရွာက အိမ်ခြေနှစ်ရာလောက်ရှိသည်။ ရွာတန်းရှည်ဖြစ်ပြီး
လမ်းနှစ်လမ်းသာ ရှိသည်။ ဓာတ်မီးကိုယ်စီနှင့် ရွာထဲဝင်ကာ အသိ
ပေးသင့်သည်အိမ်များကို အသိပေးကာ ဦးတင်စိန်အိမ်သို့ ပြန်လာ
ခဲ့ကြသည်။

ရှင်နာရီခွဲခန့် အားလုံးကိစ္စပြီးသွားသည်။ အတော်များများ
တံခါးပိတ် မီးမှိတ်ထားသည်မို့ ပြန်ပြန်ပြီးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်သိုက်တို့က မပဲဝါမှာသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်
သလို မပဲဝါကလည်း သရဲတစ္ဆေတို့ကို အုပ်ချုပ်သည့် အထက်
ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့ကို အသိပေးခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် ကောင်းကင်ထက်မှ
မည်းမည်းအရိပ်ကြီးများ ထိုးကျလာကာ အောက်လမ်းဆရာသရဲနှင့်
မွေးသရဲကြီးတို့ကို ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် ရွာပြင်မှ စောင့်နေသည့် မပဲဝါနှင့် ခွေးကြီး

နှစ်ကောင်ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က သရဲကြီးနှစ်ကောင်ကို ထိန်းကွပ်ပြီး သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

မဖဲဝါလက်ထဲ သရဲနှစ်ကောင် ပါသွားပြီးနောက်ပိုင်း ပျဉ်းမပင်ရွာသို့ သရဲနှစ်ကောင် ရောက်မလာတော့။ တစ်ညတာ လွန်မြောက်၍ မိုးလင်းသည်နှင့် ရွာသားတွေ စုရုံးစုရုံးနှင့် ဦးတင်စိန်အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ညက ... ရွာထဲ သရဲမပင်တော့သည့်အကြောင်းကိုလည်း ပိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုနေကြသည်။

ဆရာလေးနှင့် ဦးတင်စိန်တို့ ဦးစံမြတို့လည်း မနက်အစာပြေ ကောက်ညှင်းပေါင်း ငါးရုံခြောက်ဆီဆမ်းနှင့် ဆရာလေးကို ဧည့်ခံနေသည်။

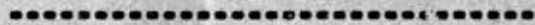
“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ... ဆရာလေးရာ၊ ဦးဘဝင်းသာ စောစောရွာကို ရောက်ခဲ့ရင် ရွာမှာ လူသုံးယောက်ထိ သေမှာ မဟုတ်ဘူး ...

နောက်ကို ပျောက်စေဆရာဆို ဝေးဝေးက ရှောင်တော့မယ် ... ဒီလူ ဦးစံမြနဲ့ ဦးတင်စိန်ကြောင့် ဒီအောက်လမ်းဆရာရွာမှာ နေပြစ်သွားတာ”

“သူ့ကြောင့် မိုးထိတဲ့လူနာထဲ ကျွန်တော်ပါ ပါလိုက်သေးတယ် ... လူယုတ်မာကြီး”

လူငယ်တစ်ယောက်က အောက်လမ်းဆရာပယောဂနှင့် မိုးထိခံလိုက်ရ၍ သွားကုရပုံကို ဆရာလေးကျော်သိုက်အား ပြောပြနေသည်။

ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်နေသော ရွာသူရွာသားများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညနေပိုင်း ရွာပြန်လိုက်ပို့သော ဦးချစ်ထွန်းနှင့်အတူ ဆရာလေးကျော်သိုက် ပြန်သွားလေတော့သည်။

သင်္ချိုင်းဘေးမှာ မဖဲဝါ

“လွတ် ... လွတ်၊ ရှင်နော် ... ရှင် လွတ်ဆို ခုလွတ်”
ထွန်းငွေက မြနှောင်း၏ပခုံးကို အတင်းဆွဲဖက်ပြီး ထီး
အောက်သို့ ဆွဲသွင်းသည်။ မြနှောင်း အတင်းရုန်းထွက်သည်။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း၊ နင်အော်
ချင်သလောက်အော် ... နင်အော်ရင်လည်း သင်္ချိုင်းထဲက သရဲ
တွေပဲ ကြား ယ် ...

နင်လိုတဲ့ဆေးလည်း ရပြီးပြီ၊ ငါ့ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်ဆည်း
ပေးပေတော့”

“ရှင် ... ရှင် မယုတ်မာနဲ့၊ သွား ... နေခဲ့၊ ကျွန်မ

တစ်ယောက်တည်း ပြန်မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား မင်းပြေးမလို့လား၊
ပြေးလေ ... မင်းကို သင်္ချိုင်းထဲက သရဲတွေ ဝိုင်းဆွဲထား
လိမ့်မယ်”

မြနှောင်းက ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သည်။
ထွန်းငွေ ထီးကို လွှတ်ချပြီး လိုက်သည်။
ထွန်းငွေက မြနှောင်းကို မိလှမိခင် ဖြစ်သွားသည်။
အချိန်က ညခုနစ်နာရီကျော်ပြီ၊ လူသူဝေးရာ သင်္ချိုင်း
ဘေးရှိ မနိမ့်မမြင့် တာလမ်းပေါ်မှာ မြနှောင်းတစ်ယောက် ကယ်သူ
မဲ့နေပြီ။

“အမေမဖဲဝါ ... သမီးကို ကယ်ပါအုံး၊ အမေမဖဲဝါ
သမီးကို လူယုတ်မာလက်က ကယ်ပါအုံး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မဖဲဝါ ဟုတ်လား
ဘာမှမရှိတဲ့ မဖဲဝါကို တပြီး အကူအညီတောင်းနေတယ်၊
မဖဲဝါရေ ... မြနှောင်းက သူ့ကို လာကယ်ပါအုံးတဲ့ ... ဟား
... ဟား ... ဟား”

ထိုကဲ့သို့ ပြောရင်း ပြေးရင်း နောက်က ထွန်းငွေက
မြနှောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ လူကို မမိဘဲ အင်အားကို ဆွဲမိ

သွားရာ မြှောင်းကို နောက်လှန်ပြီး ဆွဲလှဲချလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဗိုင်း ...”

“အား ... အမေ”

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆေးထုပ်က လက်မှ လွတ်ကျသွားသည်။ မုန်ယိုနေသော ထွန်းငွေလည်း မြှောင်းအား အမွေကြံစည်ပါတော့သည်။

မြှောင်း အားရှိသမျှ ကုတ်ဖွဲ့ရုန်းကန်နေသည်။

အားချင်းမမျှသဖြင့် ထွန်းငွေ ပြုသမျှ နုရတော့မည့်အချိန် သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ အရိပ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခုက လျှင်မြန်သော အဟုန်နှင့် ထွက်လာသည်။

သူတို့အနီးသို့ အရိပ်မည်းမည်းကြီးရောက်လာသည်တွင် မြှောင်း၏အပေါ် ရောက်နေသော ထွန်းငွေတစ်ယောက် နောက်ဘက်မှ ဆောင့်ဆွဲခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ကောင် ... ငါ့ကိုကြည့်စမ်း၊ ငါတယ်သူလဲလို့”

ထွန်းငွေ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“အား ... သရဲ ... သရဲ ... သရဲမကြီး”

“မင်းတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ... ငါလာခဲ့တာလေ၊ ငါတာ

မဲဝဲဝဲ ...

မင်းလို ဆန်ကုန်မြေလေးတစ်ယောက် လူ့ပြည်မှာ မရှိသင့်ဘူး”

“အောင်မယ်လေးဗျ ... ကြောက် ... ကြောက်ပါပြီ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား၊ အခုမှ ကြောက်ပါပြီတဲ့၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဖြောင်း ...”

“အား ...”

လက်တစ်ဖက်ကို လှန်ချိုးခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ထွန်းငွေ၏ လက် ကျိုးသွားကာ၊ နာကျင်လွန်း၍ အသံပင် ပျောက်သွားရသည်။

မြှောင်းလည်း ထွန်းငွေ၏လက်မှ လွတ်သွားပြီမို့ ... လဲနေရာမှ လူးလဲထပြီး လွတ်ကျသွားသော ဆေးထုပ်ကို ရှာသည်။

ထိုစဉ် မည်သူပေးမှန်းမသိ ... လက်ထဲသို့ ဆေးထုပ် ရောက်လာသည်။

“အမြန်သွား ... ကလေးမ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

မြှောင်းကတော့ အသံကိုသာ ကြားရပြီး လူကို မမြင်ရ၊ ထွန်းငွေနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသောသူကို မြှောင်း မမြင်ရသဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြောက်အား

ပိုနေသော မြန်မာလည်း မိုးထဲရေထဲ ပြေးခဲ့သည်။

သည်နေ့ညနေပိုင်းကမှ အမေရင်ကျပ် ပြန်ထလာသည်။ အသက်ထွက်လှပတတ် ချောင်းဆိုးနေသည်။ အသက်ရှူလည်း ကျပ်နေသည်။ လေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရသည်။

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝန်း ရှိ”

အပြင်မှာ ဝါဆိုဦးမိုးက အပြုံးကြီးစွာ ရွာသွန်းနေသည်။ အောက်ရုရွာလေး၏ အစွန်အဖျားပိုင်းမှာနေသော မြန်မာလည်း တို့ သားအပိအတွက် မိုးက အပြုံးကြီးစွာ ရွာနေသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ... မိုးက တိတ်မလားမှတ်တယ်၊ ပိုပြီး သည်းလာတယ်။ ဆေးဝယ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်တော့မလဲ”

အချိန်က ငါးနာရီခွဲကျော် ခြောက်နာရီခန့်ရှိပေမဲ့ မိုးလေ သည် ထန်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အတော်လေး မှောင်နေပြီ။

အမေလည်း ပင်ပန်းလွန်းသည့်အတွက် အိပ်ပျော်သွားပြီ။ သို့ကြောင့် ထီးတစ်လက်ယူ၍ ဆေးဝယ်ရန် အိပ်ပေါ်မှ ခြေဖွ နင်းပြီး ထွက်လိုက်သည်။ အပြင်ရောက်တော့ တံခါးကို ဆွဲပိတ် ငြီး ထီးဆောင်းကာ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆေးဆိုင်ရောက်တော့ ဆိုင်ပိတ်နေပြီ။ သို့ကြောင့် အိပ်

ပေါ်သို့ လှမ်းခေါ်ရသည်။ မြန်မာလည်း ဝယ်နေကျဆေးကို သိသဖြင့်၊ “နင့်အမေအတွက် ဆေးဝယ်မလို့လား ... မြန်မာလည်း ဆေးကုန်သွားပြီတော့ ... နောက်နေ့မှပဲ ရတော့မယ်”

မြန်မာလည်း အမေဆီသွားသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ... အမေ ဒီည ဆေးမသောက်ရလို့ မဖြစ် ဘူး။ အခြားဆေးဆိုင်လည်း မရှိဘူး ... ထနောင်းကုန်းရွာမှာ သွားဝယ်ရတော့မယ်။ ထနောင်းကုန်းက ရွာကြီးဆိုတော့ ဆိုင် သုံးလေးဆိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီရွာကို နာရီဝက်လောက်တော့ သွား ရမယ်”

သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ခရီးစဉ်ကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီနှစ်ရွာကြားမှာ သင်္ချိုင်းရှိတယ်။ သင်္ချိုင်းဘေး တာလင်းကနေ ငါတစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး”

ထိုစဉ် နောက်မှ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား ငွေကောင်းကောင်းနှင့် အမြဲအနှောင့်အယှက်ပေးနေသည့် အရက်သမား ကြက်သမား ထွန်းငွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... မြန်မာလည်း ဆေးလာဝယ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ... အမေအတွက် ဆေးလာဝယ်တာ မရလို့ စိတ်ညစ်နေတာ”

“ဒီရွာမှာ မရှိရင် ထနောင်းကုန်းမှာ ဆိုင်တွေ ရှိတာပဲ၊ သွားဝယ်ပေးပါလား မြနှောင်းရဲ့”

“အို ... မသွားရဲပါဘူး”

“သွားပါဟာ ... ငါ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ရှင်နဲ့ဆို ... ပိုပြီး မသွားချင်သေးတယ်”

“ဒီမှာ ... မြနှောင်း၊ နှင့်အမေအတွက် ဘာမှ တွေဝေ မနေနဲ့၊ ငါ နှင့်ကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ စိတ်ချ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မြနှောင်းလည်း လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံသာ ရှိတော့ သည်။ အမေအတွက် ဆေးရဖို့ အရေးကြီးသည်။

သို့ကြောင့် အရက်ခိုးရော ရမ္မက်ခိုးပါ ဝေနေသည့် ထွန်းငွေ၏အကြည့်ရိုင်းများကို မျက်နှာလွှဲရင်း ဆေးသွားဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ရှင် ... ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ဘူးဆိုရင် ... သွားဝယ် ကြမယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ ... ကဲ ... လာ သွားမယ်”

မကြာခင် ရွာပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ လေရောမိုးပါ သည်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ထီးကလည်း လူကို မလုံ၊ ထွန်းငွေက ဆောင်းစရာမပါ။ အရက်မူးပွားနှင့် မြနှောင်း၏ အသားကပ်အလှကို

တစ်စုံစီ - ခံစားရင်း နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

သင်္ချိုင်းကိုကျော်၍ ဆယ်မိနစ်ခန့် လျှောက်လိုက်သည်နှင့် ထနောင်းကုန်းရွာစင်သို့ ရောက်သည်။ ဆေးဆိုင်သို့ ရောက်သော် လိုချင်သောဆေးကို ရလိုက်သည်။

ပါသောငွေနှင့် သုံးခွက်စာရသည်။ ဆေးဝယ်ပြီးသည်နှင့် ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အပြန်မှာ မြနှောင်းလည်း လိုအပ်သော ဆေးရပြီမို့ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာသွားသည်။

မြနှောင်း၏မိခင်က နတ်ဝင်သည်အလုပ်နှင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုလုပ်ဖြစ်သည်။ ရွာထဲက တစ်ပိုင်တစ်ခိုင် ထိုင်ကနား လေးများပေးသည့်အခါ မြနှောင်းတို့သားအမိကို အားကိုးသည်။

အတိုက်အခိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ မယ်တော်လေးပါးနှင့် အမေဂျမ်းတို့ကိုလည်း ပင့်ရသည်။

မယ်တော်လေးပါးက အရှေ့မယ်တော် အနောက်မယ်တော် (အမေရေယဉ်) တောင်မယ်တော် မြောက်မယ်တော်တို့ဖြစ်သည်။ ညီအစ်မလေးဦးဖြစ်၍ တစ်ပိုင်းတည်း ပြင်ရသည်။

အမေဂျမ်းကို သီးသန့်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးရသည်။ အမေ ရေယဉ်ဝင်လာလျှင် ချက်ထားသော ကြက်အသည်းအမြစ်တင်း များကို အားရပါးရ စားသည်။ စားပြီးသည်နှင့် မိမိတို့ သိလိုသမျှ

ပေးပြန်လျှင် ပြောဆိုပါသည်။

အမေရေယဉ် မှန်ပါက မီးစားပြုပါဆိုလျှင် ဖယောင်းတိုင် လက်တစ်ဆုပ်ကို မီးရှို့၍ မီးညွှန်များကို စားပြသည်။ ဖယောင်း ရည်များကို လက်ပေါ်သို့ အပုံလိုက် ချပြသည်။ ပူခြင်းလောင်ခြင်း မရှိ။

သူတစ်ပါး မကောင်းကြံစည်မှု စုန်းတိုက် နတ်တိုက် အင်းတိုက်များကို ကြိုညိရပြီး၊ ကျရောက်မည့်အန္တရာယ်ကို မကျ ရောက်ရန် ကာကွယ်ပေးသည်။

အမေရမ်းကို ပင့်၍ ဝင်လာသည်နှင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး မကြိုက်တာတွေ့လျှင်လည်း ရှင်းလင်းပေသည်။

အမေရေယဉ်၏နောက်လိုက် တပည့်များထဲတွင် ... အထက်ဆုံး အာဏာအရှိဆုံးက အမေမဲဝါပင်ဖြစ်သည်။

စားတော်ပွဲများကို စွန့်တော့မည်ဆိုလျှင် ပွဲကျများကို အိမ်ရှေ့တွင် ဖက်ခင်းပြီးသည်နှင့် ထည့်ကာ မဲဝါနှင့် နောက်လိုက် များ စားသုံးရန် ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးရသည်။

မြနှောင်းက စားသောက်ပွဲပြီးသည်နှင့် ပွဲကျများကို မဲဝါနှင့် နောက်လိုက်များအား အမြဲတစေ ခေါ်ယူကျွေးမွေးနေသဖြင့် မဲဝါ အနေနှင့် မြနှောင်းအား သိကျွမ်းပြီး ဖြစ်ပေမည်။

အကြောင့်လည်း ယခု မြနှောင်းဒုက္ခရောက်နေတော့ ... တမ်းတတိုင်းတည်လိုက်သည်နှင့် မဲဝါရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ဟား ... ဟား ... ဟား

လူမမြင်ရဘဲ အသံသာကြားနေရသော ထိုနေရာမှ မြနှောင်း က ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းက ငါ့ကို တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား၊ အခု မင်းတွေ့ ချင်တဲ့ မဲဝါဆိုတာ ငါပဲ ... မင်းလိုကောင်ဟာ လူလောကထဲမှာ ဘာမှ မသုံးမဝင်ဘူး ... ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ ...

မင်းကို သတ်ပစ်မှ အေးမယ် ...”

“အား ... ကြောက် ... ကြောက်ပါပြီ ... မဲဝါ ကြောက်ပါပြီ ... မသတ်ပါနဲ့။”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်း ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား ...

မင်းရှိနေရင် မြနှောင်းရဲ့ဘဝ မလုံခြုံဘူး ... ဒီတော့”

မဲဝါ၏လက်တစ်ဖက်က ထွန်းငွေဇိဗိုက်ထဲသို့ စွပ်ကနဲ ဝင်သွားပြီး အူအသည်းများကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထွန်းငွေတစ်ယောက် မဖဲဝါဇ်လက်ချက်ဖြင့် အသက်
ထွက်သွားရပါတော့သည်။ မဖဲဝါပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လူ့အကျိုး
မပြုသည့် ထွန်းငွေတစ်ယောက် လူ့လောကထဲက ထွက်သွားရပြီ
ဖြစ်သည်။

ဧကန်မင်း